7

WAR

✪✪✪ CELE MAI BUNE ROMANE DE RĂZBOI ✪✪
ACŢIUNI DE COMANDO URMĂRIRI SPECTACULOASE
✪ SPIONAJ ✪✪✪ SCENE DE COŞMAR ✪✪✪ SABOTAJE ✪✪✪
✪ ÎNTR-UN CUVÂNT "WAR" - O COLECŢIE SENZAŢIONALĂ ✪

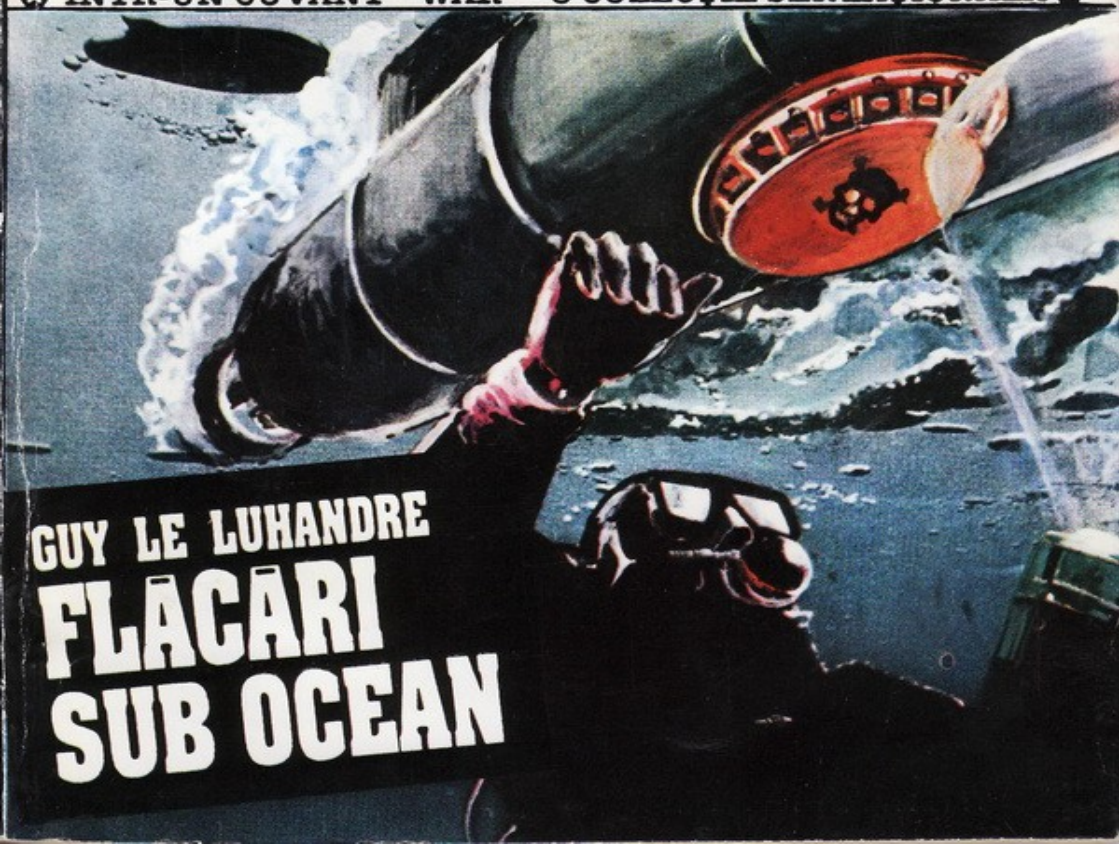

GUY LE LUHANDRE

FLĂCĂRI SUB OCEAN

GUY LE LUHANDRE

Flăcări sub ocean

V.2.0

Traducerea de Mihai Murgu

ISBN:
973-95702-0-9

GUY LE LUHANDRE
Flammes sous l'ocean
Editura Z
1994

CAPITOLUL I

Şuieratul bombelor devenea din ce în ce mai ascuţit. Culcat la pământ, pe terenul presărat cu pietre, Jean ş Leroy se vârî mai bine sub grinzile unei construcţii dărâmate.

Flăcări orbitoare armate imediat de tunetul distrugător al proiectilelor. Un suflu năprasnic mătură strada, ridicând un nor de praf şi cenuşă.

— Cad pe Arsenal… şi în jur, socoti el.

Pe lângă el trecu în fugă un mic grup de oameni; căşti din războiul din 1914-1916 li se bălăngăneau pe cap.

— Treci la adăpost! Repede!… Nu sta acolo!

Voluntarii de la apărarea pasivă dădură colţul la intersecţie năpustindu-se spre strada Portului de unde se înălţau vâlvătăi purpurii.

Tirul artileriei antiaeriene creştea în intensitate amestecându-şi proiectilele trasoare cu fascicolele de lumină ale proiectoarelor. Cerul nu mai era acum decât o pară de foc, o succesiune de fulgere. Bubuit de baterii grele, salve de tunuri cu tragere rapidă ce-ţi sparg urechile. Un concert infernal înaintând crescendo.

— O să aştept sfârşitul alarmei aici – hotărî Leroy. Dar după aceea?

Nu-şi putea dezlipi privirea de la casă… sau, mai bine zis, de la ceea ce fusese o casă.

La primul etaj locuise până atunci maiorul Keryhuel, omul de încredere al Londrei… Singurul pe care putea conta inginerul maritim de geniu Leroy.

Antiaeriana se dezlănţuia, transformându-se în furtună. Leroy ridică privirea şi descoperi imediat o minusculă cruce argintie prinsă în fascicolele proiectoarelor… Obuzele asaltau cerul îndreptându-se spre ţinta mişcătoare ca nişte ghirlande multicolore. Mult mai jos, un balon captiv de baraj incendiat cobora spre pământ, în flăcări, ca o torţă. Leroy clătină din cap:

— Casa n-a fost distrusă în seara asta… Keryhuel s-a refugiat probabil prin apropiere.

Era totuşi neliniştit. Lorient era bombardat zi şi noapte; era un oraş aproape mort, cu populaţia distrusă. Se apleca puţin ca să vadă mai bine strada Paul-Bert.

— N-au rămas prea multe case în picioare… şi, nu cred că Keryhuel mai e prin cartier.

Se simţea descurajat. Cum să dea de comandant? Londra preferase să nu-l prevină.

— E inutil şi periculos să-l prevenim pe Keryhuel de sosirea dumitale, îi spuse lui Leroy ofiţerul superior care-l primise… Bietul de

el, lucrează în condiţii dificile şi e fără îndoială suspect. Dar de vreme ce îl cunoşti, nu-ţi va fi greu să intri în legătură cu el.

— Ce farsă! îşi spuse furios Leroy amintindu-şi de această convorbire.

O maşină de pompieri trecu, ca o fantomă. Strada deveni iarăşi pustie, ca toate celelalte. Case sfârtecate îşi risipeau molozul pe trotuarele desfundate. Ziduri dărâmate, pereţi găuriţi, afumaţi. Imobilele încă intacte, majoritatea abandonate, îşi aşteptau rândul, cu obloanele închise. Era un decor de, coşmar, lugubru, zgâriind cu scheletele caselor sfârtecate fumul negru ce acoperea oraşul.

Trecură încă cinci minute, după care tirul artileriei scăzu brusc, apoi tunurile amuţiră complet, toate deodată. Din greşeală, desigur, un Bofors mai lansă o salvă solidară... trăgând două rafale cu o încăpăţânare, de catâr, în sfârşit se aşternu o tăcere apăsătoare, încărcată de nelinişte.

Leroy se ridică epuizat, îşi aprinse o ţigară. Trebuia să-l găsească pe Keryhuel, deoarece, aşa cum îi spusese căpitanul de fregată, în elegantul lui birou din Londra:

— Va trebui să organizezi sabotarea directă a submarinelor germane de la baza din Lorient, dragul meu Leroy. Keryhuel se ocupă de asta, e la curent cu afacerea. A şi constituit o mică echipă pentru această acţiune. Le trebuie însă un specialist în submarine. Un băiat tânăr, solid... Or, tocmai de-asta... şi pentru că îl cunoşti pe Keryhuel şi cunoşti şi oraşul Lorient, te-am ales pe dumneata.

— Să atacăm submarinele! şopti Leroy pentru sine.

Pentru prima oară misiunea i se păru irealizabilă. Dar Londra privea altfel lucrurile.

Ridică din umeri dându-şi seama că nu era pregătit să faţă unor situaţii neprevăzute. În spatele lui era o oglindă ciobită care lucea în întuneric. Leroy se apropie de ea scuturându-şi hainele de moloz, îşi inspecta îndelung ţinuta în oglinda care împodobea peretele crăpat al unui apartament dispărut.

La cei douăzeci şi opt de ani ai săi, avea înfăţişarea ţeapănă, puţin cam afectată a ofiţerilor din promoţiile de dinainte de război. Înalt, puţin cam, prea slab, avea o faţă juvenilă şi gravă. Păr blond, pe care nici un pieptene nu reuşise până acum să-l disciplineze. Ochi negri, foarte îndepărtaţi unul de celălalt, sub o frunte gânditoare. Întreaga lui înfăţişare lăsa o impresie de seriozitate şi încăpăţânare.

— E un intelectual, se spunea despre el.

Ceea ce nu era cu desăvârşire exact; dar cam timid din fire, el nu se destăinuia niciodată, nu împărtăşea nimănui nimic din viaţa sa interioară.

O sirenă urlă îndelung undeva departe. Altele o urmară imediat şi în câteva clipe nu se mai auzi decât un interminabil vaiet de sfârşit de

alarmă.

În puţinele clădiri rămase încă intacte umbre fugare, raze de lumină dovedeau că în casele care mâine vor fi ruine mai locuiau încă oameni.

O femeie în vârstă, cu un câine de zgardă, apăru la colţul unei străduţe din apropiere. Nu părea de loc impresionată de vâlvătăile incendiului.

— Doamnă…

Ea se opri, privindu-l cu atenţie.

— Îl caut pe dl. Keryhuel. Sunt un prieten de-al lui.

Femeia, lăsând câinele să se zbenguie printre dărâmături, se apropie de el.

— I s-a… i s-a întâmplat ceva? o întrebă el.

Cu vocea calmă ea îşi chemă câinele care urina pe un dulap sfărâmat.

— Casa i-a fost bombardată ieri, mormăi ea. Dar maiorul nu mai era acolo.

Îl cântări din ochi şi el îşi dădu seama că femeia-i blestemă pe toţi… pe germani şi pe aliaţi, în aceeaşi măsură.

— Nemţii îl arestaseră de dimineaţă…

— Ah!… Vă mulţumesc… vă mulţumesc, doamnă.

Jean Leroy o salută stânjenit pe femeia care nu mai avea ochi decât pentru câinele ei şi-i întoarse spatele.

Totul se năruia: planurile stabilite la Londra, frumoasele proiecte de atacare directă a submarinelor. Şi acum ce să facă?

— Trebuie să ascult mesajele BBC-ului. Cei de la Londra trebuie să fie la curent cu situaţia lui Keryhuel.

O porni cu paşi mari spre piaţa Alsacia-Lorena. În faţa lui turnul pătrat al bisericii Saint-Louis îşi înălţa scheletul mutilat pe un fundal de flăcări.

Leroy se opri brusc şi se îndreptă spre râul Bove. Pe ţărm rătăceau câţiva civili amestecaţi cu soldaţii germani, căscând ochii la casele incendiate.

— Dacă Kerdrel stă tot la vechea adresă… sunt salvat.

Yves Kerdrel, căpitan de pescadoare, îşi turnă un pahar de cidru.

— Mai vrei şi tu unul?

Leroy dădu afirmativ din cap. Era îngrijorat, dar în acelaşi timp atent la scrumul trabucului său care ardea foarte prost.

— Noroc! spuse Kerdrel. Şi arătând spre ţigară:

— E tutun nemţesc. Cei de la statul-major mi-l dau pentru peşte de calitate.

Îşi sorbiră în tăcere băutura, care nu era încă îndeajuns de fermentată, stând cu coatele pe masă şi lăsând voit în umbră

grămada de amintiri comune.

— Ai ajuns greu până aici?

Leroy îşi reaprinse trabucul. Se gândea la altceva.

— Nu... Am plecat din Lorient imediat după încetarea alarmei, dar după câtva timp a început alta. Aşa că am reuşit să fac drumul ăsta fără să dau peste nici o patrulă. N-am fost oprit decât la intrarea în sat, dar am actele în regulă.

— Ai luat-o desigur de-a lungul mlaştinii?

— Nici gând... Bombardamentul era în toi şi am venit pe drum.

Kerdrel îşi ridică ochii în tavan şi oftă cavernos.

— Naiba te mai înţelege. Dar mă rog, acum eşti aici asta-i lucrul principal. O să dormi la mine.

Fără să mai aştepte consimţământul prietenului său, răcni:

— Mătuşă Adrienne!

În bucătărie se auzi un zgomot mare de veselă. După o clipă uşa se deschise.

— Nu mai ţipa aşa! îl bodogăni mătuşa.

Era înaltă şi foarte slabă, cu ochii spălăciţi. Dintre obrajii striaţi de vinişoare roşii ţâşnea un nas ascuţit. O bonetă imaculată se înălţa pe părul ei cenuşiu.

— Jean o să doarmă aici. Te deranjează cu ceva?

Mătuşa Adrienne ridică din umeri, îşi încrucişa peste pieptul ei slab braţele albe ce-i ieşeau din rochia ţărănească. O rochie cu multă catifea la poale.

— De ce să mă deranjeze?

Foarte bătăioasă îşi turnă şi ei „o picătură” şi dădu paharul peste cap.

— Eşti la tine acasă, băiete. Numai că nu prea-mi place să umbli cu secrete. Pe vremuri nu erai aşa.

— Îţi mulţumesc, mătuşă, pentru cameră şi, pentru rest.

Ea rămase nemişcată cu mâinile în şolduri.

— De unde vii?

Yves Kerdrel se ridică, luă de pe cămin o cutie pe care scria „cicoare”.

— Aici îmi ţin tutunul de pipă. E un amestec tare greţos.

Şi adăugă cu un aer complice:

— Vine de departe, de bună seamă. Şi nu mai pune întrebări, mătuşă.

Mătuşa Adrienne le întoarse spatele şi ieşi val-vârtej din încăpere. Închizând uşa mormăi:

— Să nu mă luaţi voi doi pe mine drept o bătrână tâmpită!

Kerdrel veni iar la masă şchiopătând.

— Ai văzut-o? E neschimbată. E tot timpul pe picior de război.

În cămin ardea un foc zdravăn. Din lemne de la epave. Plaja era

plină, nu trebuia decât să te apleci.

— Ţi s-au făcut controale în ultimele zile?

— Da... de trei ori, dar n-am avut nici o încurcătură. De sub pleoapele aproape închise, privirea lui Kerdrel abia se distingea.

— Cu atât mai bine... Presupun că actele tale sunt pe numele altei persoane, nu ale inginerului de geniu Jean Leroy.

— Exact!

Jean Leroy se simţea din ce în ce mai destins. Sufrageria rustică era caldă şi primitoare. Mobila, de culoare închisă, bretonă până în cele mai mici detalii. Faianţe de Quimper. Machete de nave. Pe pereţi, vechi gravuri reprezentând tot nave, plutind încremenite pe valuri. Deasupra căminului, portrete şi decoraţii înrămate... Un ofiţer de marină mustăcios, cu braţele încrucişate. Nici la etaj în camera care-i fusese rezervată lui, nu s-a schimbat nimic. Aceleaşi mobile, aceeaşi cununiţă de mireasă a mamei lui Kerdrel. Toate de când lumea; şi Yves ţinea la aceste amintiri vechi şi emoţionante.

Îl privi pe Kerdrel cu prietenie. Un băiat, dintr-o bucată, franc, loial, dar cam iute la mânie. La liceu, cam de trei ori pe săptămână, era pedepsit pentru încăierări.

— Nu te întreb nimic, îl asigură Kerdrel.

Zâmbi maliţios. Apoi continuă amuzat:

— Dacă va trebui să stai mai mult pe-aici, o să-ţi închiriez camera în mod oficial. În felul ăsta n-o să ai nici tu necazuri... şi nici eu.

Leroy aprobă strivindu-şi ţigara. Fiind chiriaşul lui Kerdrel multe lucruri se aranjau de la sine... Şi-apoi unde-ar fi fost mai în siguranţă decât în casa aceasta de pe ţărmul mării, la două sute de metri de comandamentul amiralităţii.

— Îţi mulţumesc. Şi acum, cu permisiunea ta, aş vrea să ascult mesajele personale ale BBC-ului.

Fără să mai aştepte răspunsul, puse în priză aparatul demodat de radio. Kerdrel râdea în hohote, fără nici o reţinere. Se ridicase şi se plimba prin cameră bine dispus şi liniştitor.

— Dă-i drumul! Dă-i drumul! Afurisitule!

Trase din pipă un fum zdravăn care-l făcu să tuşească.

— Nu te-ntreb nimic... Nu vreau să ştiu nimic... Mătuşa Adrienne, care intră în cameră ca o furtună, îi potoli râsul.

— Fiţi atenţi cu lumina că la Lorient iar a-nceput bombardamentul.

Kerdrel stinse lustra. Cu un gest grăbit ridică storul de camuflaj impus de apărarea pasivă.

Unul lângă altul scrutau noaptea rece. Bubuitul canonadei se repercuta în apele agitate ale radei.

— Frumos spectacol! remarcă Kerdrel.

Şi rânji.

— Da’ să vezi când s-or lua de amiralitate. Aici suntem în primele

loje… Ba chiar, după părerea mea, prea aproape de scenă.

Leroy privea cu aviditate. Luminile succesive ale exploziilor scoteau la iveală din beznă vechile fortificaţii care controlau şenalul. Kernevel, chiar acolo şi Port-Louis în faţa lui. Lucrările, aşezate vizavi, cam la o bătaie de puşcă una de cealaltă, construite după sistemul Vauban, erau enorme, indestructibile şi se întindeau până în valuri cu muchiile lor ascuţite în formă de etravă.

— Jean, priveşte spre tribordul balizei!

Abia vizibilă, o formă neagră, foarte scundă, plutea pe apa întunecată.

— E un submarin! În fiecare noapte ies câte trei-patru… uneori chiar mai multe.

— Ştiu, răspunse Leroy.

Faţa i se întunecase. Plecă de lângă fereastră şi se aşeză într-un fotoliu.

Ce-ar fi putut face decât să aştepte ordinele de la Londra? Nu avea misiunea de a face pe agentul de informaţii. Venise în Bretania cu o misiune de acţiune, de luptă. Cei de la Londra apreciaseră că un inginer se potrivea perfect cu această treabă cu totul ieşită din comun care reclama o cunoaştere aprofundată a submersibilelor. Dar tot planul se baza pe maiorul Keryhuel şi pe reţeaua lui… Care acum nu mai existau.

Radioul hârâia. Bruiajul nemţilor se suprapunea, enervant, peste emisiunea englezească.

— Mai sunt cinci minute, Jean.

— Asculţi şi tu Londra?

Se priviră în ochi. O anume stânjeneală se strecură între ei.

— Da, răspunse într-un târziu Kerdrel. Sunt cu inima alături de ei.

Leroy începu să se agite nervos.

— Dar n-ai încercat niciodată să intri în legătură?

Căpitanul de pescadoare se bătu cu palma peste piciorul infirm.

— Vezi şi tu cu ce m-am ales la Dunkerque! De n-ar fi fost nenorocitul ăsta de picior, de mult aş fi intrat în Forţele navale ale Franţei libere.

Vocea i se înăspri, înrăită.

— Ştii ce-ar face cu mine dacă m-aş duce în Anglia? M-ar vârî într-un birou. Rahat! Mă vezi tu pe mine mâzgălind hârţoage?

Mânia i se potoli brusc. Râse şiret.

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

Dar îşi pândea prietenul cu coada ochiului.

— Şi pe tine, Jean, ce te interesează în războiul ăsta?

— Submarinele.

Răspunsul ţâşnise provocator. Kerdrel fluieră încet, luând o înfăţişare şireată care n-ar fi putut păcăli nici pe un copil.

— Păi aici le ai servite ca pe tavă.

Se ridicase şi se plimba prin încăpere cu un pas uşor inegal. Interlocutorul său îl privi amuzat.

— Şi apoi un inginer e tobă de carte în această privinţă.

Kerdrel se propti cu spatele de fereastră.

— E cam greu să le vii de hac. La bază sunt la adăpost chiar dacă s-ar arunca bombe de mare capacitate, aliaţii nu le pot ataca decât în larg şi numai dacă reuşesc să le repereze, ceea ce nu-i deloc uşor.

Îşi înjură pipa stinsa şi continuă:

— Într-o noapte… văzând cum iese un corsar dintr-ăştia, mi-am spus că ar exista şi o altă soluţie. Vezi rada din Loriont?

Leroy dădu afirmativ din cap, plin de interes. Dar nu voia să se angajeze cu nimic.

Rada? O mare incintă de apă în care se varsă două râuri dintre care unul traversează portul de război. O ieşire, una singură. O trecere îngustă, o nimica toată şi de fiecare parte a ieşirii, forturile Port-Louis fi Kernevel.

Încântat de propriile sale cuvinte, mormăia de plăcere.

— Între forturi nişte insuliţe şi un şenal lat de-o palmă. Înţelegi ce vreau să spun?

Leroy îl asculta cu atenţie, nemişcat.

— În şenal submarinele îşi micşorează viteza, Jean. Totdeauna! Trebuie să lase culegătoarele de mine să le deschidă drumul.

Kerdrel se opri brusc, privind spre orologiul rustic, cu pendula mare din aramă bătută.

— E ora mesajelor personale. Vezi, eu tot vorbesc, vorbesc… şi nici nu ştiu dacă te interesează ce-ţi spun.

— Foarte mult! îl asigură Leroy, gânditor.

Făcu radioul mai încet. Kerdrel veni lângă el aducându-şi un scaun greu cu o singură mână.

— Mai ai şalupele?

Celălalt îşi umplea iar pipa cu un aer nepăsător.

— Două din ele, *L'Immaculee Conception* şi *Sacre-Coeur*, sunt blocate în Anglia încă de la armistiţiu, împreună cu echipajele lor. Iar *Notre-Dame-de-la-Mer* a încasat nişte plumbi în fese la bombardamentul de luna trecută.

— Dar tu tot nu te-ai lăsat de pescuit? şopti Leroy, aprins de un râs nestăpânit.

— Da' ce, parcă ăsta-i pescuit? E rahat! Nu putem ieşi prea în larg că stăm mereu cu frica-n sân din pricina minelor. Trăim şi noi cum putem.

Clipi din ochiul stâng fredonând:

De-abia aştept.

… De-abia aştept să ies pe mare.

— Gura, Yves! Au început mesajele.

În bucătărie mătuşa Adrienne se opri din spălatul vaselor pentru că cineva deschidea poarta grădinii. Dar privirea ei mânioasă se îndulci.

— Ah! Tu erai Annick? Hai intră, fată dragă. Am o surpriză pentru tine.

CAPITOLUL II

Leroy făcu un viraj greşit şi frână brusc. În penumbra ce preceda noaptea, zări un om care curăţa pomii de uscături.

Cu gesturi măsurate, Leroy scoase un pachet cenuşiu şi îşi răsuci o ţigară, aşa cum i se ordonase. Celălalt privea fără să se ascundă. Era un băiat tânăr... mult prea tânăr ca să fie cantonier.

Cu bicicleta de ghidon, Leroy o apucă pe un drumeag îngust, cum sunt mai toate drumurile săpate din Bretania, strâns între două taluzuri înalte pe care creşteau mărăcini.

— E departe?

Pseudo-cantonierul nici măcar nu întoarse capul. Avea o pălărie ca de rândaş care-i cădea pe urechile-i clăpăuge. Pantalonii de velur erau peticiţi şi plini de noroi.

— În cinci minute suntem acolo.

Trecură pe lângă o pădure fără să-şi vorbească. Puţin cam emoţionat, Leroy se lăsă dus de valul amintirilor. De câte ori nu venise el în colţişorul acesta rămas sălbatic, deşi atât de aproape de oraş? Poate de o sută de ori. Mai ales joia, când îl aducea pe aici un bătrân supraveghetor. Îndrăgostit de locuri liniştite.

Nimic nu se schimbase. Drumul pe care mergeau acum ducea spre stânca Pen-Mane, ce domina cu peretele ei abrupt golful Scorff.

Încă vreo câteva sute de metri şi vor trece pe lângă o fermă de unde copiii, înainte de a se reîntoarce în oraş, cumpărau lapte şi cidru. Ferma Cariou.

Auzi în urma sa un zgomot înfundat. Se întoarse şi se pomeni cu ţeava unui automat sub nas.

— Dă-i înainte! mormăi omul cu arma.

După îmbrăcămintea sa bizară semăna cu cantonierul de parcă erau fraţi.

Mai făcură câţiva paşi. Dintr-o dată, la prima cotitură, le apăru în faţă ferma. Emoţionat, Leroy văzu pereţii crăpaţi, lemnăria înnegrită. Mormanele de moloz, până în livada de nuci bătrâni, dădeau acestui decor dezolant şi umed o notă sinistră.

— Bună seara, Leroy!

Ieşind dintr-un tufiş, se apropia o siluetă nedesluşită. Leroy făcu ochii mari.

— Ce, nu-ţi mai cunoşti vechii prieteni?

— Maiorul Le Garrec!

Silueta deveni mai precisă. Ofiţerul superior era corpolent dar sprinten în mişcări. Avea obraji strălucitori, ochi limpezi, puţin cam proeminenţi. Era cu capul descoperit lăsând să se vadă un început de chelie. Purta pantaloni de postav şi o haină grosolană de vânătoare.

— Mă bucur să te văd, Leroy. Nu te aşteptai să mă întâlneşti aici, nu-i aşa?

Ceilalţi dispăruseră fără să spună nici o vorbă. Uluit, Leroy strânse maşinal mâna care se-ntindea spre el.

— Asta-i bună! Când am auzit la radio mesajul care mă privea, nici prin gând nu mi-a trecut că tocmai pe dumneata va trebui să te întâlnesc la punctul 4.

Le Garrec zâmbi într-un chip ciudat şi cu un semn îl invită pe Leroy să-l urmeze..

— Nemţii au distrus ferma acum un an, mi se pare... Dar a mai rămas intactă o magazie unde vom putea discuta în voie.

Magherniţa, care numai printr-o minune se mai ţinea în picioare, era mobilată cu câteva lăzi. Maiorul îi oferi interlocutorului său o ţigară şi se aşeză pe rămăşiţele unui coteţ de păsări.

— Te rog să mă asculţi cu toată atenţia, începu Le Garrec, pe un ton liniştit. Nu vreau să stăm prea mult prin locurile astea.

Leroy, care încă nu-şi revenise din surpriză, se uita la el cu o privire fixă, Omul acesta, sărăcăcios îmbrăcat era foarte diferit de ofiţerul elegant pe care-l cunoscuse la Londra. Părea mai din topor şi mai dur.

— Ai să-mi transmiţi ordine de la Londra? Vii chiar de-acolo?

Maiorul se mişca stânjenit.

— Nu vin de la Londra. Am părăsit Anglia cam de un an. La două zile după mica reuniune de la căpitanul Le Moal de care îţi aminteşti, desigur. Am fost îmbarcat într-un „Lancaster” şi m-am pomenit atârnat de o paraşută, undeva prin Pontivy.

Cufundat în gânduri se juca într-una cu o greblă veche în se afla în magazie.

— Acum douăzeci şi patru de ore am primit vizita unui emisar de-al şefului dumitale cel mare...

Bucuria care-l cuprinsese pe tânărul inginer se topea din clipă în clipă. Ceva în vocea, în atitudinea interlocutorului său îi dădea de bănuit.

— Acest... acest emisar a venit în Franţa anume pentru mine?

— Da... mai ales pentru dumneata.

Zâmbi jenat.

— Misiunea dumitale de luptă a fost anulată. Crede-mă dragul meu, că sunt sincer dezolat.

Îşi ridică ochii. În semiîntuneric, faţa lividă şi încremenită a lui Leroy era total lipsită de expresie. Le Garrec ridică din umeri.

— Iată cum mi-a fost prezentată situaţia: ai sosit la Lorient acum cincisprezece zile cu unica misiune de a sabota submarinele. O reţea organizată de fostul maior Keryhuel trebuia să te susţină şi să-ţi faciliteze sarcina. Dar reţeaua a fost nimicită înainte de sosirea dumitale iar dumneata eşti în aer. Exact?

Leroy dădu din cap fără să răspundă. Obrazul lui îşi mai păstra încă paloarea.

Le Garrec, nemulţumit, se tot agita pe scaunul său improvizat.

— Dar nu e vina dumitale, dragul meu prieten. Trebuie să privim lucrurile în faţă. La Londra s-a apreciat că misiunea dumitale nu mai are nici un rost. Nu mai există reţea… Nu mai există mijloace….

— Există o reţea la baza de submarine, îl întrerupse tânărul cu o voce calmă..

— Respingem obiecţiunea! glumi Le Garrec.

Dar celălalt rămase ca de gheaţă.

— Da, desigur… La bază există o reţea, continuă maiorul. Numai că reţeaua are misiunea să-i informeze pe Aliaţi despre mişcările submarinelor. Atragerea ei într-o acţiune directă care ar putea-o demasca e în afară de orice discuţie. E prea preţioasă, înţelegi?

Leroy îşi aprinse alene o ţigară de la mucul celei pe care o terminase.

— Ai dreptate… Am vorbit sub impresia decepţiei. Pentru că, vezi dumneata, am studiat sabotajul şi explozivii vreme de şase luni… şi astăzi văd că totul a fost numai pierdere de timp… degeaba.

Maiorul îl lăsă să vorbească, fără să se încreadă în vocea lui calmă.

— După nimicirea reţelei lui Keryhuel am încercat eu să organizez ceva, cu actele mele false am o mare uşurinţă de acţiune, dar îmi dau seama că nu sunt calificat ca să descopăr oamenii de încredere, să contactez pe specialiştii şi tehnicienii cu ajutorul cărora m-aş putea apropia de submersibile.

Un râs scurt, care suna fals.

— Ba chiar era să fiu arestat de două ori. Atunci am raportat la Londra şi am aşteptat.

Zgomotul unui dop. Maiorul îi întinse o sticlă.

— E cidru… Trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

Băură cu rândul direct din sticlă. Atmosfera părea dintr-o dată mai puţin apăsătoare. Leroy îşi pieptănă părul, furios, cu degetele.

— Şi acum, după ce mi-ai dat vestea asta bună, ai putea să-mi spui şi ce am de făcut? Mă întorc la Londra?

— Nu, desigur. Ai fost pus la dispoziţia mea, dragul meu. Sper că nu vezi nici un inconvenient într-asta?

Râse binevoitor. Din cauza cidrului acidulat râgâi fără să se jeneze.

— Puţin îmi pasă! explodă Leroy.

Se ridică brusc şi dădu cu piciorul într-o ladă veche.

— Că fac aia sau ailaltă… ce mă interesează? Mă supun. Dar nu-mi cere să uit de misiunea asta în care am crezut atâta vreme!

Le Garrec ridică mâna ca să-l potolească.

— Te înţeleg… Te înţeleg…

Se ridică şi el şi începu să măsoare mica magazie.

— O să vezi că noua ta treabă o să-ţi placă.

Clipi din ochi ca să atragă atenţia interlocutorului său.

— N-am de gând să te las să tânjeşti. O să ne ocupăm amândoi de piloţii aliaţi doborâţi prin regiunea asta. Îi expediem în Anglia. Ce părere ai?

Foarte satisfăcut îi prezentă în linii mari misiunea sa. Leroy îl urmărea cu privirea pe ofiţerul care se legăna vorbind, cu mâinile în buzunare.

— Ultima oară am îmbarcat trei, la Etel... ceva clasa-ntâi. Din nefericire însă pe undeva s-a comis o indiscreţie.

Se întrerupse şi spuse sever:

— Dar nici nu asculţi ce-ţi spun, Leroy! Hai, lasă-le naibii de submarine! Şi evacuarea piloţilor e o treabă importantă. E absolut nevoie ca cea mai mare parte din băieţii ăştia să se reîntoarcă în Anglia... iar filierele care folosesc drumul prin Spania sunt prea greoaie.

Leroy lăsă să-i scape un oftat.

— Iartă-mă, domnule maior, dar nu pot uita prea repede decepţia pe care am suferit-o. În orice caz voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi fiu de folos.

Respiră adânc, ca un înotător care se ridică la suprafaţă o dată cu valul.

— Din câte am înţeles, se pare că aveţi dificultăţi cu aviatorii?

Le Garrec îl observa cu atenţie, fără să aibă prea mare încredere în această subită bunăvoinţă.

— Da. Deocamdată am renunţat să-i mai îmbarc la Etel... Voi încerca pe la Pouldu. Am ceva relaţii prin regiunea aceea.

Continuă în şoaptă, pe un ton obosit:

— Treaba cea mai grea nu e să-i îmbarci pe băieţi într-o şalupă pescărească... ci să-i duci până la locul de îmbarcare. Drumurile de acces spre coastă sunt controlate şi paza e din ce în ce mai severă. În ciuda actelor lor false şi a hainelor civile, piloţii interceptaţi sunt imediat demascaţi. Chiar şi cel mai obtuz neamţ n-are nevoie nici de zece secundo ca să-şi dea seama că nu se află în prezenţa unui om de prin partea locului.

Maiorul îşi încheie vesta lui de vânătoare.

— S-a înnoptat de-a binelea. Haide, o să mergem la un prieten, omul cu care vei lucra.

Ieşiră din magazie. Afară făcea de santinelă un om înarmat cu un automat.

— Adunarea! O întindem! comandă Le Garrec.

Celălalt dispăru imediat, fără zgomot. Leroy tuşi.

— Domnule maior, de ce nu am ţinut această întrunire la prietenul dumitale? Nu ţi se pare că întâlnirea asta printre ruine e cam

melodramatică?

Le Garrec număra în tăcere partizanii care soseau unul câte unul.

— Acum te duc la prietenul meu de care e vorba pentru că ai acceptat munca. Dacă ai fi refuzat m-aş fi ferit să-ţi fac cunoştinţă cu membrii reţelei...

Verifică cu degetul mare siguranţa pistolului.

— ... Aş fi raportat la Londra, iar dumneata te-ai fi descurcat singur.

Leroy începea să se simtă mai în largul lui. Brutalitatea şi francheţea lui Le Garrec nu-i displăceau.

— Înţeleaptă precauţie, domnule maior.

Nici nu clipi sub privirea bănuitoare a noului său şef.

— Eşti într-adevăr de acord, Leroy? Pot să contez pe dumneata? Nu regreţi, n-ai gânduri ascunse?

Un vânt rece clătina crengile copacilor. Leroy, înfrigurat, îşi ridică gulerul. Prin minte-i treceau mereu directivele pe care i le dăduse „marele şef".

„Acţionează prin orice mijloc... Orice mijloc...! De cum ajungi în Franţa, pentru dumneata nu mai trebuie să conteze decât un singur lucru: să distrugi cât mai multe submarine. Poate vei fi adesea obligat să improvizezi, să mergi pe căi neprevăzute. N-are nici o importanţă. Îţi vei justifica metodele prin rezultatele pe care le vei obţine."

— Nici un gând ascuns, domnule maior, afirmă el fără să clipească.

Minţea şi în sinea lui le cerea iertare aviatorilor care aveau şi ei, nevoie de ajutor.

Dar poate chiar şi în noaptea aceea, poate chiar în clipa acea, corsarii ieşeau din ascunzişul lor îndreptându-se spre cargourile care pluteau pe Atlantic.

Şi fiecare submarin ducea cu el o duzină de torpile.

— Ierburile astea înalte m-au udat până la brâu! bodogăni maiorul.

Sări sprinten pe un taluz şi se strecură printre două de aluni. Leroy o porni pe urmele lui.

— N-avem noroc!... continuă Le Garrec cu o voce arţăgoasă. Ploaia s-a oprit şi în curând va ieşi luna din nori.

Mergeau acum de-a lungul unei pajişti, iar Leroy veni lângă tovarăşul său.

— Nu prea văd mulţi oameni... Băieţii ăştia fac parte dintr-o grupă de maquisarzi?

Maiorul alunecă pe un bulgăre de pământ clisos şi se redresa înjurând.

— Nu sunt maquisarzi. E un grup autonom pe care l-am constituit eu, pentru misiunea mea. Grupurile mai importante de maquisarzi au destulă bătaie de cap şi de altfel nici nu e bine să fie amestecaţi prea mulţi oameni în treaba asta.

Dintr-o dată bine dispus, spuse râzând vesel:

— De fapt din grupul acesta faci parte şi dumneata şi cum foarte curând o să trebuiască să operaţi în plină zonă de apărare, cu cât sunteţi mai puţini, cu atât riscul de a fi reperaţi e mai mic… Atenţie!

Se opriră la marginea pajiştii. Printre copaci venea cineva în pas alergător. Alte două siluete i se alăturară. Sub bocancii lor grei ierburile muiate de apă nu făceau nici cel mai mic zgomot.

— Trebuie s-o ştergem prin stânga, şefule. Din partea aia vine o patrulă foarte serioasă.

Omul arătă cu mâna spre nişte copaci bătrâni. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, îmbrăcat la iei de sărăcăcios ca şi ceilalţi, cu bereta trasă pe ochi.

— Şi-n stânga peste ce riscăm să dăm?

Leroy ascultă simţind cum inima îi bate tot mai puternic. Era stăpânit de un sentiment necunoscut, amestec de teamă şi exaltare. Dar cu întunecimea aceea, cu civilii aceia înarmaţi… şi inamicul la doi paşi…

— Aş putea să am şi eu o armă? se pomeni el întrebând.

Le Garrec era deja cu coltul în mână.

— Am putea s-o luăm de-a lungul râului Scorff, domnule maior. Numai că ar trebui să trecem pe lângă o baterie de antiaeriană. Şi dacă-ncep şi ăia să tragă ne trezim între două focuri.

— Bine atunci traversăm Scorff-ul!

Leroy privi în jurul său. Oameni lui Le Garrec se apropiaseră. Numără şase… Slab efectiv!

— Asta înseamnă că va trebui s-o luăm înot, replică şeful grupului. Şi buba e că-i curent puternic care ne-ar putea târî până la postul nemţesc instalat mai jos.

Grupul nu era format din şase oameni, ci din şapte.

Partizanul care rămăsese de santinelă sări pe neaşteptate de pe un taluz.

— Repede! Plecaţi!

Automatul seceră noaptea. Sclipirile scurte făcură să ţâşnească din întuneric nişte siluite greoaie. Printre ramuri se vedeau lucind căştile.

— La râu, fuga! ordonă Le Garrec.

Dispersaţi, traversară o livadă de meri. În urma lor se auzeau împuşcături. de la prima rafală Leroy îşi abandona bicicleta.

— Trearz!

Din câteva salturi, seful grupului fu lângă cei doi ofiţeri. Oameni săi deschiseră focul. Fără să mai aibă nevoie de vreun ordin, făceau salturi de la un tufiş la altul, oprindu-se şi trăgând câte-o rafală spre licăririle de foc care se zăreau în urma lor. Un neamţ atins urla cât îl ţinea gura. O grenadă explodă în terenul moale.

— Cam ce efectiv crezi că au?

Rafalele se succedau rapid. Un miros înţepător se amesteca acum cu mireasma lăstărişului jilav.

— Cel mult cincisprezece. Dar vor ieşi şi cei de la bateria antiaeriană să le dea ajutor.

Terenul cobora în pantă. îngrijoraţi, soldaţi nemţi se tot chemau unul pe celălalt cu voci răguşite. Se auzeau zgomote înfundate de cizme, trosnituri seci de ramuri frânte. Din zece în zece secunde se opreau să golească un încărcător. Şeful lor se ţinea cât mai aproape de Le Garrec.

— Suntem cam la două sute de metri de râu, spuse el.

Gloanţele şuierau printre ramuri şi ricoşau cu sonorităţi de harpă.

„Noaptea tragi totdeauna prea sus", îşi aminti Leroy.

Se prăbuşi la pământ, dar se ridică imediat. La douăzeci de metri, un partizan se rostogoli ca un iepure, fără nici un ţipăt. Alţi doi se năpustiră şi luară cu ei corpul inert.

Toţi văzuseră ce sa întâmplat. Şi întregul grup se întoarseră spre nemţi trăgând cu furie, fără să ochească, Urlau cât îi ţineau gura, Îi cuprinseră o furie bruscă, dementială. Voiau să ţină piept urmăritorilor, să le plătească dinte pentru dinte.

— Terminaţi cu tâmpeniile astea! Adăpostiţi-vă! urlă Le Garrec.

Culcat pe un taluz trase şi el câteva focuri. Tuburile arse care săreau din colt cădeau la picioarele lui Leroy.

— Cu unul mai puţin! scrâşni el.

Se ridică numaidecât făcând semne de chemare. Din nou disciplinat, grupul se ridică. Di fugă Trearz aruncă două grenade. Pentru o clipă tufişurile se îmbrăcară într-o lumină violetă.

Tirul nemţilor deveni mai şovăitor, împuşcăturile mai sporadice

— Nici ei nu sunt prea numeroşi, comentă Trearz. Poate că aşteaptă întăriri.

Ofiţerii şi grupul de partizani se îndreptau din ce în ce mai mult. Alergau acum cu toţii.

— Nu-s prea şmecheri ăştia. N-ar fi trebuit să se oprească. Ne lasă să profităm...

Vocea maiorului era şuierătoare, întretăiată de gâfâituri.

— Iată râul! strigă Trearz.

Se regrupară instinctiv. Respirau greu, epuizaţi.

— Câţi ne lipsesc? întrebă Le Garrec.

— Unul singur... Lozachmeur... L-am transportat cu noi, dar a fost omorât pe loc.

Leroy tresări auzind un fluierat de semnal ce venea din stânga lor.

— Băieţii de la antiaeriană intră în scenă! spuse Le Garrec cu o voce care era din nou calmă.

— Repede la râu... Sper că toată lumea ştie să înoate.

Fluierăturile se auzeau tot mai aproape. Soldaţii se chemau cu voci

guturale.

— N-o să fie nevoie să înotăm, interveni deodată Leroy.

Inima-i zvâcnea dureros, dar vocea îi era ca de gheaţă.

— Îmi aduc aminte că în stânga stâncii sunt nişte mlaştini foarte întinse... dar în dreapta, desişul coboară până la râu şi... e un vad.

Ceilalţi îl ascultau cu interes, dar atenţi în acelaşi timp la pericolele ce se puteau ivi în orice clipă.

— Ei, habar n-aveam! mărturisi Trearz, puţin ofensat.

Le Garrec făcu un semn afirmativ din cap.

— E în ordine. Mergi înainte. Noi venim după dumneata... Trearz! Toţi oamenii merg după Leroy. Noi încheiem coloana... Nu se trage decât în cazuri extreme.

Nu departe de ei se auzeau chemări. Le Garrec rânji.

— Nu sunt prea îndrăzneţi băieţii. Hai, dă-i drumul, Leroy.

Intrară în hăţişuri în şir indian. Jean Leroy mergea foarte repede, recunoscând drumul escapadelor din copilărie, din vremea fericită când, în pantaloni scurţi, se juca de-a indienii. Marea stâncă cenuşie care se întindea până în râu i se părea atunci misterioasă şi ameninţătoare.

— Pe-aici... veniţi... veniţi!

Alunecă pe panta năpădită de mărăcini şi de tufe. O creangă îl lovi peste obraz fără ca el s-o ia în seamă. Simţea o nespusă bucurie. Nu s-a înşelat nici cu un metru. În frunte grupului cobora foarte aproape de stânca uriaşă care devenise un reper sigur.

În faţă lui apăru râul. Râul Scorff care-şi şerpuia meandrele printre câmpii şi coline împădurite. Un somn singuratec sări deasupra apei cu un zgomot liniştitor.

Leroy se opri chiar lângă apă. Foarte departe, deasupra lui, urmăritorii urlau, continuând cercetarea.

Un partizan veni lângă el şi se plecă asupra apei.

— Există într-adevăr un vad?

Jean Leroy zâmbi şi arătă un copac izolat de pe celălalt mal.

— Merge drept spre copacul acela... apa n-are decât un metru.

Nu-i mai era teamă. Se juca iar de-a indienii.

CAPITOLUL III

Piaţa bisericii, biciuită de ploaie, era pustie şi lucea de apă.

Jean Leroy îşi propti bicicleta de un copac şi alerga să se adăpostească sub portal. Cei doisprezece apostoli, încremeniţi în nişele lor, păreau că ascultă cântecul religios cu sonorităţi războinice pe care credincioşii îl intonau dincolo de uşă.

Din curiozitate Leroy întredeschise uşurel uşa. Nu se ducea niciodată la liturghie dar îşi amintea perfect de prima comuniune a lui Kerdrel.

„Biserica asta din Larmor e un adevărat frigider", gândi el.

Făcu câţiva paşi printre cele două şiruri de apostoli. Plaja era tot pustie sub ploaia de toamnă care însoţea mareea.

„Numai de-ar fi reuşit."

Cuprins de nelinişte, deschise iar uşa bisericii. Armoniul era dezlănţuit şi imnul religios ţâşnea din toate gâtlejurile, aspru şi tânguitor.

Înăuntru era o lume amestecată. Marinari şi pescari îmbrăcaţi cu bluzoane albastre. Femei cu bonete, fete îmbrăcate mai modern. Erau şi soldaţi şi marinari germani, îngenuncheaţi, gravi. Deasupra capetelor credincioşilor se învârteau corăbii în miniatură la capătul unui fir invizibil: exvoto-uri ce aminteau fiecare de sfârşitul fericit al vreunei drame pe mare. Statui naive, colorate... În penumbră, câteva lumânări. Bolta era scundă, în formă de corabie răsturnată. Sunetele armoniului se repercutau în pereţii de granit, mucegăiţi la bază.

Leroy se retrase pentru că asistenţa se apropia de ieşire. Doi copii din cor, încălţaţi cu saboţi, alergau eu nişte reviste sub braţ. Autobuzul de ora unsprezece se opri în faţa portalului derapând pe terenul ud.

— Bună, Jean... Eşti de mult pe aici?

Kerdrel, râzând, o urma pe mătuşa Adrienne care abia răspunse la salutul lui Leroy. Ţinea la el, dar era un necredincios!

— De zece minute... N-am vrut să intru pentru că am ajuns prea târziu.

Kerdrel ridică din umeri. El nu era sectar.

— Am discutat cu Le Guen. Treaba o să meargă. Ne vedem cu el peste vreo cinci minute.

Pe faţa inginerului se putea citi uşurarea.

— Bravo, Yves. Eram foarte nerăbdător să aflu ce-ai făcut şi altă soluţie nici nu vedeam.

Vocea i se schimbă imperceptibil. Venind cu un grup de femei, Annick Morvan se grăbea spre ieşire, cu o sacoşă făcută sul sub braţ. Nu-i văzuse, iar el o putea privi nestânjenit.

Câţi ani avea acum? Douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru? În orice caz nu mai mult. Pentru o bretonă era destul de înaltă. Aproape la fel de înaltă ca şi Kerdrel, marea ei dragoste!

Pe vremuri făcuse şi ea parte din banda lor veselă. Dar atunci nu era decât o fetiţă care le încurca treburile. O tolera de dragul lui Kerdrel.

„Se pare că situaţia nu s-a schimbat”, gândi Leroy. Simţi, din această pricină, o ciudată nemulţumire de care i se făcu ruşine imediat. Dar încercă din nou emoţia care-l aprinsese în seara sosirii sale, când o revăzuse pe Annick.

— E drăguţă, nu?

Kerdrel zâmbea, dar ochii-i rămâneau neîncrezători.

— Foarte drăguţă, reuşi să articuleze Leroy.

Mai urmări cu privirea încă vreo câteva secunde părul lung, castaniu, care sfida ploaia. Fata se întoarse zâmbind spre o bătrână. Ochii ei verzi erau gravi ca întotdeauna, potrivindu-se foarte bine cu faţa triunghiulară, mongoloidă cum o au majoritatea fetelor de prin Pont-Labbe.

— Vii, Jean? Hai, că suntem aşteptaţi.

Leroy porni cam înciudat că s-a lăsat surprins. Kerdrel clătină din cap cu indulgenţă. Înmuie două degete în agheazmatar şi îşi făcu distrat semnul crucii.

Traversară piaţa încovoiaţi sub aversa de ploaie. Sub umbrele bonetele albe se agitau în ritmul bârfelor de după liturghie.

Mergând unul în spatele celuilalt, Leroy şi Kerdrel se îndreptară spre sala de fund a cafenelei *Oceanul.* La o masă izolată, un consumator îi privea apropiindu-se.

— Aime Le Guen. Căpitanul vasului de sablaj *Andre-Jean...* Jean Leroy, băiatul de care ţi-am vorbit.

După ce făcu prezentările, Kerdrel se aşeză pe un scaun şi se propti cu coatele de tăblia mesei de lemn nevopsit.

— Hei! Mătuşă... Adu-ne o sticlă de muscat. Da’ una mare!

Leroy aştepta în tăcere. Pe la celelalte mese grupuri de pescari făceau mare tărăboi, fără să le pese de cele câteva uniforme nemţeşti. Ferestrele şiroiau de ploaie.

Se uitau la tânăra chelneriţă care le umplea paharele aşteptând să se îndepărteze.

— Noroc! începu Leroy.

Îşi băură încet paharele de muscat.

— I-am explicat lui moş Le Guen planul tău, spuse Kerdrel în şoaptă. Poţi avea deplină încredere în el.

Bătrânul încuviinţă dând din cap.

— Ei drăcie! făcu el în cele din urmă.

Şi repetă pentru sine însuşi:

— Ei drăcia dracului…

Leroy se uita cu atenţie la bătrân. Era înalt cât un munte şi, în ciuda vârstei, se ţinea drept ca bradul. Avea un cap puternic, acoperit cu păr cărunt, zbârlit, care se revărsa de sub bereta de marinar. Faţa îi era grosolană, colţuroasă. Ochii lui albaştri aproape că nu se mai vedeau de sub sprâncenele decolorate. O enormă mustaţă galică îi ascundea în întregime buza de sus.

Bătrânul îşi sucea mustaţa. În felul acesta îşi gusta; muscatul de două ori.

— Să ştii, băiete; că e cam riscant să fac ce mi-a cerut tovarăşul tău, Kerdrel.

Urmă un moment de tăcere. Ceilalţi doi aşteptau.

— Pentru că, vezi tu, drăcia dracului, pe vasul meu nu prea sunt multe ascunzători.

Leroy făcu un semn de aprobare. Prin fereastră vedea bisericii, masivă şi ascuţită, cu baza înconjurată de un parapet dantelat. Pe parapetul acela stătea preotul, înainte de război, când binecuvânta vasele care plecau în campania de pescuit.

— Ca să-ţi iau oamenii de undeva de pe malul Scorff-ului nu-i cine ştie ce, dar ca să-i aduc aici trebuie să traverseze portul de război.

Bău o înghiţitură de muscat.

— Eu am autorizaţie să scot nisip din râu. Numai că se mai întâmplă să-mi facă controale pe parcurs.

Clipi şiret din ochi.

— Unde să-ţi vâr băieţii? Vasul meu de sablaj e o hardughie cât toate zilele, dar cabina nu-i mai mare decât un coteţ. Vreau din toată inima să te ajut dar nu văd cum.

— Îţi spun eu, îl întrerupse Leroy, amabil. Am profitat de faptul că vasul era tras la uscat şi am aruncat o privire. Iată cum am putea face.

Oferi ţigări. Din prevedere bătrânul luă două. Kerdrel turnă, bine dispus, încă un rând.

— Băieţii vor călători sub nisip. Ca să nu se sufoce, ajunge dacă punem în prelungirea motorului două foi rotunde de tablă… şi de altminteri călătoria e destul de scurtă.

Pe sub sprâncenele zburlite ale bătrânului trecu un fulger.

— Asta se poate face… Ei drăcia dracului…

Cu inima uşurată, Leroy aprinse ţigara bătrânului.

— Da, e o chestie bine gândită, suspină Le Guen.

Ochii săi vioi urmăreau fiecare schimbare de expresie ce apărea pe faţa tânărului inginer.

— Mă rog, vom încerca. Ia uite, mi se pare că te caută cineva, Kerdrel.

— Nu va deranjez?

Leroy se ridică în grabă ca s-o salute pe Annick.

— Bună ziua, domnule Le Guen… Bună ziua, Jean!

— ’Nă ziua, fata mea, răspunse bătrânul al cărui obraz îmbătrânit făcu mii de riduri.

— Pot să stau şi eu?

Enervat, Leroy privea cu teamă la tânăra fată.

— Ascultă, Jean…

Kerdrel îşi drese vocea şi părea că nu vede decât paharul din faţa sa.

— … Trebuie să-ţi spun că Annick e la curent e toate.

Urmă o tăcere grea, încărcată de nelinişte. Nervos Leroy îşi pieptănă părul cu degetele.

— Eşti complet nebun, Kerdrel. Ce-ar fi cât mai stăm aici să dai preotului să difuzeze planul nostru o dată cu anunţurile de nunţi?

Consternat, luă paharul cu o mână nesigură. Kerdrel mergea prea departe. În ceea ce-l privea pe Le Guen treacă-meargă. Oricum trebuia să găsească pe cineva. Dar Annick?

— Lucrez la registratura maritimă, spuse ea încet.

Un zâmbet adresat lui Kerdrel.

— Cu funcţia mea pot să vă procur anumite acte şi să aranjez puţin registrul echipajului.

— Vezi? se hazarda să remarce Kerdrel. Înţelegi acum de ce i-am spus şi ei? S-ar putea să am nevoie să îmbarc un matelot fără să cer autorizaţie. Şi numai Annick îmi poate procura actele necesare.

— N-are a face! spuse cu furie Leroy.

Mânios şi neliniştit, el aşteptă părerea bătrânului.

— Are dreptate, mormăi Le Guen cu palmele răschirate pe masă.

Îşi apropie de ei faţa lui brăzdată de riduri.

— Asta nu-i o treabă pentru tine, fata mea. Lucrurile pot lua o întorsătură neplăcută şi cei care n-au ce căuta în treaba asta nu trebuie să-şi vâre nasul… Dar dacă ne-ai putea ajuta, eu n-aş zice nu…

Annick se ridică, scuturându-şi capul cu încăpăţânare.

— Iartă-mă, Jean. Eu o s-aştept şi dacă o să vă pot fi de vreun folos…

Făcu un semn cu mâna. Apoi în mare grabă, fără să se mai uite la nimeni, se îndreptă spre ieşire. Marinarii îngrămădiţi la tejghea o urmăriră cu nişte priviri pline de interes.

La rândul său Kerdrel se ridică îmbrăcându-şi mantaua lui de marinar.

— Războiul nu mai este rezervat numai pentru o anumită categorie de oameni. În treaba asta sunt amestecaţi bărbaţi şi femei. Dar mă rog, tu comanzi. Dacă nu vrei s-o foloseşti pe Annick, te priveşte.

— Nu sunteţi logodiţi?

Fraza fu rostită mai tare decât ar fi vrut el. Kerdrel se roşi puţin.

— Despre asta o să mai vorbim noi după război... dacă-i apucăm sfârşitul.

Leroy se agita pe scaunul lui foarte stânjenit. În fond el nu era breton decât prin adopţiune. Fără îndoială că vedea lucrurile altfel decât oamenii aceştia simpli, neînduplecaţi în viaţă, aşa cum neînduplecaţi erau şi în proiectele lor. Erau oameni dintr-o rasă aparte, taciturni, nu vorbăreţi, după cum un om le plăcea sau nu. Patrioţi până în măduva oaselor, dar mereu gata să protesteze împotriva autorităţilor. Mereu gata să pornească în ceată după un drapel tricolor sau roşu... urlând... ţipând... ca peste un ceas să se ducă la biserică.

— Pentru un moment s-o lăsăm pe Annick la o parte, decise Leroy.

Trebuia, desigur, ca în faţa lui Le Guen să-i dea ocazie lui Kerdrel să iasă cu obrazul curat.

Bătrânul Le Guen îşi termină conştiincios muscatul.

— Bun, care sânt deci ordinele... domnule comandant?

Leroy îşi îmbrăcă impermeabilul. Era încă mânios pe Kerdrel.

— Am să-ţi le comunic, moş Le Guen, te-ai gândit bine la toate riscurile? Pentru că o dată intrat în horă...

Kerdrel se legăna pe picioare, clipind nemulţumit din ochii.

— Da... ştiu.

Ceva de nedefinit ilumina faţa bătrânului.

— N-o să fiu singur. O să-i am cu mine şi pe cei doi băieţi ai mei. Am mai avut unul, dar a fost prins cu un grup de maquisarzi, cu arma în mână. A fost împuşcat. Pe vremea marilor maree se-mplineşte anul.

CAPITOLUL IV

Între pădurica din vârful colinei şi râu nu era decât un câmp presărat cu meri.

— Cei trei Le Guen sunt la treabă, remarcă Leroy. Totul pare liniştit.

Adăpostit în dosul unui pin cerceta cu privirea valea râului Scorff. La fiecare pală de vânt picuri grei de apă cădeau de pe ramurile înalte.

— E mai linişte ca aseară, nu? exclamă omul care stătea la câţiva metri.

Leroy îi răspunse afirmativ şi îşi îndreptă toată atenţia asupra tovarăşului său, Louis Madec, proprietarul fermei Kerbastard. La Madec s-a refugiat el împreună cu Le Garrec în seara când era să-i prindă patrula nemţească.

Le Garrec şi Madec... doi tovarăşi. Foşti, subofiţeri în armata colonială. Acum, fermierul executa ordinele maiorului şi proprietatea lui izolată era unul din punctele de tranzit ale piloţilor.

Madec îşi frecă nasul; părea satisfăcut. Era greu să-i precizezi vârsta: un om mic, firav, îmbrăcat fără pretenţii. Pe faţa lui se vedeau nişte ciudate tonuri cenuşii, cenuşii ca şi părul prea lung ce îi ieşea de sub şapcă. Pe obrazul ridat, în continuă mişcare, se citea şiretenia. Dar ochii albaştri aveau o privire sinceră, voluntară.

Leroy scoase un pachet de ţigări. Era liniştit. Cu un om ca Madec treaba părea mai uşoară. Ghicindu-i parcă gândurile, celălalt spuse:

— Totul va merge bine, o să vedeţi!

Îşi regăsea acum tonul de odinioară, al subofiţerului încântat că poate raporta:

— Le Guen a ancorat acum între două posturi situate fiecare la câte un kilometru distanţă faţă de vas. Trearz, împreună cu jumătate din grupă, se vor ocupa de postul din amonte. Eu, împreună cu alţi câţiva băieţi, mă ocup de celălalt.

Ploua necontenit, o ploaie rece care îmbrăca decorul o lugubră pânză cenuşie. Totuşi, zgomotul picăturilor cădeau prin frunziş părea că s-a mai atenuat.

— Nemţii patrulează adesea de-a lungul râului?

Madec se opri. Oamenii săi îl aşteptau la adăpostul unui fag.

— Da, destul de des. Şi totdeauna la ore fixe. Şi-n seara asta vor ieşi, ca de obicei, pe la unsprezece.

Râse.

— Habar n-au că prin partea locului există o grupă de partizani, iar patrulele lor caută în special să pună mâna pe oamenii care se ocupă cu bursa neagră.

Vocea-i redeveni serioasă.

— Hărţuiala noastră o să-i cam surprindă. La început să tragem cu un aruncător de grenade. După aceea o luăm din loc ca să-i atragem cât mai departe de vas. Asta o să vă asigure o oră de linişte în care o să vă puteţi îmbarca piloţii... iar Le Guen va putea să-şi pună la punct camuflajul.

— Să nu riscaţi prea mult!

Fermierul zâmbi.

— Puteţi fi liniştit. Trearz şi cu mine am fost în recunoaştere pe teren.

Îşi strânseră mâna. Madec arătă cu bărbia ferma sa care abia se desluşea în vale.

— Eh, dacă-ai şti cât mă plictisesc eu acolo când e linişte!... Pentru un flăcău tomnatic ca mine, liniştea asta nu e prea veselă.

Gânditor, Leroy privi cum se îndepărtează ciudaţii combatanţi, apoi se îndreptă încet spre fermă. Era o construcţie scundă şi masivă, acoperită cu paie. Nu se vedea nici o lumină, nici o dâră de fum.

La colţul grajdului, un partizan lipit de perete supraveghea drumul de acces, Leroy trecu pe lângă el şi intră în fermă. Se aprinse un felinar.

Un partizan cu automatul agăţat de umăr ţinea în flecare mână câte o sticlă.

— Cidru sau rachiu? În seara asta nu-i prea cald.

Leroy refuză cu un gest şi îşi scoase ţigările.

În spaţioasa bucătărie, cei patru aviatori aşteptau în tăcere, aliniaţi pe o ladă care le servea drept bancă. Pe masa acoperită cu praf, lampa răspândea o lumină atât de palidă, încât abia se zărea imensul cămin acoperit de funingine. Grinzile enorme din tavan făceau ca atmosfera din încăpere să fie deosebit de apăsătoare.

— Ei, băieţi, mai trageţi o duşcă?

Autoritar, partizanul umplu paharele. Parfumul rachiului se amestecă în clipa aceea cu duhoarea greţoasă a lămpii de petrol.

Leroy nu bea, se uita concentrat la oamenii aceia îmbrăcaţi în haine de muncitori. Erau piloţi doborâţi în zilele precedente. Fără îndoială că încă nu îşi dădeau prea bine seama prin ce aventuri au trecut.

În primul rând infernul artileriei antiaeriene. Explozia fulgerătoare, saltul cu paraşuta. Apoi fuga, peregrinările prin teritoriile ocupate, frica.

Ceasuri şi zile în căutarea unui prieten... În sfârşit, întâlnirea. Marşurile interminabile împreună cu maquisarzii. Câteva ceasuri de somn într-un grajd, într-un şanţ... şi mereu teama, frica de o trădare posibilă.

— Moralul e bun?

Numai un singur aviator vorbea franceza. Foarte tânăr, cu ochii frumoşi, încrezători, foarte limpezi, sub o claie de păr blond. Un pilot

englez; ceilalţi erau americani.

— E foarte bun, îl asigură el cu un zâmbet copilăresc.

Pentru ei şi camarazii lui începea o nouă fază a aventurii. Nu ştiau nimic despre cele ce aveau să se întâmple şi Leroy prefera să nu-i pună la curent. La ce bun să le spună despre orele pe care le vor petrece sub nisipul de pe *Andre-Jean,* de traversarea portului de război şi de transbordarea lor pe un vas de pescuit, chiar sub nasul amiralităţii germane?

În curând vor trăi altă spaimă, la bordul unui mic trauler. Ore de călătorie, îngrămădiţi într-o ascunzătoare strâmtă, ştiindu-se pândiţi de posturile de la Gavres, Groix şi Belle-Ile. Ca să nu mai vorbesc de patrulele care iscodesc în permanenţă.

Americanii se cinsteau cu rachiu. Trei vlăjgani, piloţi pe fortăreţele zburătoare. Doi bruneţi şi unul roşcovan. Acesta din urmă părea că visează tot timpul. Oare nu-i mai pasă de nimic?

— Haideţi, domnilor. Pornim! Ascultaţi acum de ordinele mele.

Englezul traduse destul de prompt. Americanii ascultară pasivi. Deveniseră simpli pioni pe care nişte necunoscuţi şi-i treceau de la unul la altul şi nu prea se simţeau în largul lor… La capătul lanţului – Anglia. Şi din nou bombardiere, antiaeriana şi poate iar paraşuta sau… nimic!

Noaptea îi înghiţi pe toţi. Cu gândul la orarul stabilit, Leroy o apucă pe cărarea ce abia se vedea. În urma lor o vacă mugi în staul. Ploaia încetase.

— „Acum intră în acţiune Madec şi Trearz.”

Se simţea copleşit, antrenat într-un angrenaj care era opera lui şi ale cărui slăbiciuni le cunoştea prea bine.

„Trebuie să meargă.”

Leroy îşi consultă ceasul încercând să alunge tulburarea pe care i-o pricinuia prezenţa acestor oameni încrezători alături de el. Dar de ce să-şi facă reproşuri? Oare maiorul n-a fost de acord?

— E dat naibii planul dumitale! exclamă Le Garrec. Şi după ce mai chibzui vreo două minute:

— E atât de bun, că trebuie să reuşească.

Evident, nu ştia că interlocutorul său îi ascundea fondul ideilor.

Piloţii şi ghidul lor derapau pe pământul umed, tapisat cu ace de pin alunecoase.

„Această operaţiune e o probă, dar trebuie să reuşească. După aceea vor trebui să-mi dea ascultare… Cu toţii!”

Acum auzea distinct zgomotul lanţurilor de pe vasul de sablaj.

„Încă cinci minute…”

Chipul lui Annick îi apăru înaintea ochilor Simţi cum i se aprind obrajii.

„Ea nu ştie ce fac eu în noaptea asta.”

Degetele i se înfipseră în iarba îngheţată de pe taluz. De partea cealaltă începea livada de meri. Iar jos, vasul.

„Poate o să-i spună Kerdrel.”

Îşi dădea seama că e o copilărie, dar ar fi vrut să fie aşa.

— Stop! Peste două minute pornim.

Madec mângâie cu degetele grenadele aşezate în faţa lui. Foarte aproape de el, în dreapta, curgea apa mâloasă a râului Scorff.

La doi kilometri în sus, Trearz, şeful grupului, îşi sprijini de umăr mitraliera grea Thompson, gata de tragere.

„Mult mai înseamnă două minute”, se gândi Madec.

Amorsa o grenadă ascultând cu atenţie încordată paşii santinelelor din post. Obişnuiţi numai cu pericole care veneau din cer, oamenii erau liniştiţi şi nu bănuiau nimic.

„Domnii s-au pus la adăpost!” îşi spuse, ridicându-se încet.

Nu desluşea prea bine postul împrejmuit destul de superficial cu sârmă ghimpată. Oamenii vorbeau între ei. O înjurătură, râsete. Zgomotul unei uşi trântite fără menajamente.

„Domnii se pregătesc să plece în patrulare. Plimbărica obişnuită, plicticoasă. Aşteptaţi puţin, domnilor.”

Fulgerul rapid al unei lanterne. Un soldat care nu era de serviciu îşi rememora amintirile, ciupind câteva note pe o armonică. Răcnetul unui gradat. Lanterna se stinse, armonica tăcu.

Madec simţea că-l dor buzele din pricina fluierului pe care-l ţinea strâns între dinţi.

Un salt. Se ridică între doi copaci şi aruncă grenada din fugă… O amorsa repede pe cea de-a două. Ţignalul scoase un şuierat strident.

Explozia violentă sfârteca noaptea cu străfulgerarea ei instantanee.

Cea de a doua grenadă zbura deja spre obiectiv.

De peste tot se auzeau ţipete, fluierături. Tropăit surd. Soldaţii mânuiau închizătoarele armelor.

Explodă şi cea de a treia grenadă. Apoi păru că s-a aşternut iar liniştea.

Madec zâmbi uşor. Doar trei secunde de linişte. Pentru că acum oamenii din grupul său începură să tragă scoţând ţipete înspăimântătoare.

Chiar şi Julien striga, anume ca să forţeze nota:

— La asalt!

Ultima grenadă nu atinse postul şi explodă în reţeaua de sârmă ghimpată. Madec se retrase şi o luă la fugă prin tufişuri. Prima rafală de automat seceră crengile deasupra capului său.

Nemţii îşi reveniseră foarte repede. Madec îi văzu năvălind afară din post: impermeabilele luceau la lumina exploziilor.

„Merge!” constată el foarte mulţumit. Urlă ceva cât îl ţinea gura.

Important era să le indice urmăritorilor direcţia în care aleargă. După asta nu-i mai rămânea decât să-i lase să rătăcească toată noaptea.

— Sunt eu, Henri!

Se împiedică de o rădăcină şi se prăbuşi la doi metri de aghiotantul său.

— Stai cu noi! ricana celălalt.

Grindina de gloanţe care se abătu asupra pădurii le întrerupse gluma.

— Ăştia nu fac economie! Hai Madec. Ia-o la picior.

Madec se ridică dintr-un salt şi se înfundă printre tufişuri, în urma lui, cu automatul sprijinit la şold, liniştit, Julien goli un încărcător…

— E rândul nostru! exclamă Leroy.

Piloţii aşteptau la câţiva paşi mai încolo. Prin preajmă nici o patrulă… Era linişte, iarba era udă după ploaie pe sub arborii care şiroiau.

Departe, în dreapta şi în stânga, se auzeau rafale. Bubuituri surde de grenade se repercutau în apa râului.

— Repede! Repede!

Micul grup traversă livada de meri în fugă, deşi terenul era afinat.

„Le Guen are nevoie de o oră ca să-i poată ascunde pe aviatori. Dacă ceilalţi au executat bine manevra, patrulele nu vor mai veni pe aici o bună bucată de vreme.”

Leroy se simţea cuprins de o stare de nervozitate. O oră? Asta poate însenina foarte mult sau foarte puţin!

Ajunseră la râu într-o fugă. Vasul cu nisip era la douăzeci de metri de mal, cufundat aproape până la marginea bordului, întinzând ca pe o coardă lanţul ancorei. Pe punte păreau că se zăresc trei feţe livide. Erau Le Guen şi fiii săi care aşteptau în tăcere. Apărură două mâini care aruncară un odgon.

— Îmbarcarea! ordonă Leroy.

Misiunea sa nu-l obliga să meargă mai departe, dar înainta şi el în apa îngheţată, împreună cu ceilalţi. Numai aşa… nu ştia nici el de ce.

Îi ajută pe piloţii care dârdâiau în apa rece. El în schimb nu simţea nimic, cuprins de o bruscă stare de excitare, aproape dureroasă.

Aviatorii vor trece. Trebuiau să treacă! Şi-atunci el îi va expune lui Le Garrec planul său şi-i va cere sprijin ca să obţină aprobarea Londrei.

Îşi va lua astfel revanşa amintindu-i maiorului de convorbirea lor din casa lui Madec în seara când scăpaseră de patrulă.

În seara aceea, profitând de o aluzie la ceea ce ar fi trebuit să constituie misiunea sa, îi expusese maiorului ideea sugerată de Kerdrel, vorbindu-i despre submarinele care navigau cu viteză redusă în şenal, Le Garrec îl luase în derâdere.

— E o utopie, dragul meu! Să ataci submarinele în mişcare! Ce idee... Şi de altfel cum ai putea transporta la Kernevel bombele de care ai nevoie? Mi-ai spus că nu există decât o singură cale de acces, satul supravegheat în permanentă de un post de control. Aşa că... nu-mi mai împuia capul cu submarinele dumitale. Să trecem la aviatorii mei.

— Noroc! îi şopti Leroy pilotului american care se îmbarcă ultimul.

Despicând apa îngheţată cu genunchii se apropie de ţărm. Data viitoare o să-i închidă maiorului pliscul.

— Trearz! Priveşte într-acolo...

Şeful celui de al doilea grup înjură cu jumătate de voce strângând ţeava înfierbântată a mitralierei.

— Drace! E un detaşament care vine de la Pont-Scorff!

Neliniştea îi scurma măruntaiele. Nu era prevăzut acest supliment de program. Madec, bătrânul adjutant, s-a gândit la toate în afară de aceste întăriri inamice neprevăzute.

Privi în urma lui. Cei din postul hărţuit nu prea păreau grăbiţi să iasă afară. Să fi fost prea puţini? Sau le era teamă? Îşi închipuiau desigur că au de-a face cu un grup mare de maquisarzi.

— Trebuie s-o luăm la picior! insistă celălalt partizan. Altfel riscăm să fim prinşi între două focuri.

Şi adăugă în şoaptă:

— E o patrulă de secţie, dar e de cealaltă parte a râului. Dacă o ştergem acum nu mai pun mâna pe noi.

— Mai aşteaptă puţin.

Se trântiră la pământ sub ploaia de gloanţe cu care-i împroşcări cei din post.

— Scârnăviile dracului, nici nu se obosesc măcar... Stau în bârlogul lor şi trag în noi.

Trearz îi trase tovarăşului său un ghiont făcându-l să tacă.

— Ascultă aici. Îi chemi şi pe ceilalţi şi-apoi ne strecurăm de-a lungul mlaştinilor. Ne oprim cu toţii la primii brazi. De-acolo deschidem focul asupra patrulei... Pe cei din post îi dăm dracului!

— Ce, ai înnebunit?

Cu o mişcare rapidă, Trearz puse un nou încărcător.

— Misiunea noastră e să atragem patrulele cât mai departe de vasul cu nisip. Dacă o ştergem acum, ăia de pe malul celălalt înaintează în linişte... şi-ajung la Kerbastard înainte ca să-şi fi terminat treaba!

Se ridică dintr-un salt. În noaptea care devenise mai luminoasă, distingea mai bine siluetele care galopau pe malul celălalt. La cincizeci de metri.

— Trebuie să oprim detaşamentul ăsta. Altfel s-a zis cu ceilalţi!

— Tu comanzi, Trearz!

Unul după altul, partizanii se strecurară prin tufişuri, în total patru oameni.

„Sunt cel puţin treizeci” socoti Trearz.

Goli o jumătate de încărcător asupra umbrelor care înaintau pe malul râului. Riposta veni brutală, dar neîndemânatică. Pocnetele focurilor de armă se repercutau în apele calme.

— Pe-aci băieţi! Pe-aici!

Striga cât mai tare ca să le indice nemţilor direcţia, cât mai precis.

Cei patru partizani se regrupaseră şi trăgeau cu rândul.

— Trebuie să-i facem pe porcii ăia să traverseze. Sărind de la un trunchi la altul se mai deplasaseră puţin.

— Mathieu, ai grijă de cei din post... dacă încearcă să-şi scoată nasul.

Din dosul unei tufe de mărăcini omul strigă:

— Nici o grijă... Sunt nişte babalâci, vai de ei!

Se culcară cu toţii la pământ dintr-o dată. O mitralieră apărută pe neaşteptate începu să tragă cu furie asupra crângului. Nemţii o puseră în poziţie de tragere de pe celălalt mal al râului. Acum arma scuipa gloanţele într-o cadenţă nebunească.

Un partizan profită de un moment de acalmie ca să arunce o grenadă. Drept răspuns, împuşcăturile de pe celălalt mal se înteţiră imediat.

— În orice caz, acum nu mai coboară spre Kerbastard, murmură Trearz.

Deasupra lui gloanţele şuierau printre ramuri, ricoşau din trunchiurile copacilor cu un ţiuit ascuţit. Altele brăzdau taluzul împroşcând partizanii cu bulgări de pământ şi frunze.

— Iată-i!

Trearz nu-şi putu reţine strigătul. Inima îi bătea foarte puternic în timp ce înainta ca să vadă mai bine.

„Am câştigat!” gândi el surprins de o mândrie naivă.

Cu un strigăt prelung, detaşamentul se năpusti la atac. Zeci de cizme se auzeau pleoscăind prin apa rece. Strigând într-una soldaţii înaintau trăgând. Mitraliera le acoperea înaintarea, împroşcând pădurea cu jerbe de gloanţe. Partizanii deschiseră focul în acelaşi timp. Întunericul se destrăma în lumina sclipirilor care se succedau fără întrerupere.

— Acum e timpul s-o ştergem, propuse adjunctul lui Trearz.

Se târî pe burtă până lângă şeful său.

— Să-i atragem înspre eleşteul Kersalo. Nici un răspuns.

— Trearz?

Omul se aplecă puţin. Trearz stătea nemişcat, cu bărbia lipita de patul puştii-mitralieră. Un şuvoi de sânge negricios izvora de sub

beretă şi curgea gâlgâind peste nas, peste gură.

Partizanul îngenunche, ridică trupul celui căzut pe umărul său robust. Căută, pipăind, mitraliera.

— Hei, voi ăştia, pas alergător? strigă el.

Îi ajunse din urmă, alergând cu greu, fără să-i pese de gloanţele care scrijeleau copacii.

— Direcţia Kersalo... Şi continuaţi să trageţi.

Desişul se dădea în lături sub înaintarea lui violentă, în urma lui, doi partizani făceau faţă inamicului care era foarte aproape. Era primul mort al băieţilor de la ferma Kergornet. Trearz, cel mai tânăr, dar cel care comanda... Trearz plecase să se întâlnească cu An-Kou1[1].

[1] Îngerul morţii în legendele bretone, (N.A.).

CAPITOLUL V

Căpitanul Le Guen se odihnea stând proptit cu amândouă mâinile de coada lopeţii.

„Să muncesc aşa… la vârsta mea!”

Privea cu interes la cei doi fii ai săi care vânturau nisipul cu lopata, fără nici o tragere de inimă. Santinela de la paza maritimă se apropie de ei.

— *Motor kaput?*

Le Guen scuipa tocmai pe nisipul sub care erau ascunşi aviatorii.

— Da, da… *Kaput!* Da ţie ce-ţi pasă, trântorule.

Santinela părea că se amuză, fără să înţeleagă însă prea bine ce i se spune. Cu puşca în bandulieră trecu iar peste debarcader, înfundându-se până la glezne în nisipul aruncat de pe vas.

„Nici ăsta n-are vederea prea ageră”, îşi spuse Le Guen.

Santinela mergea acum de-a lungul plajei de la Kernevel.

— Nu trebuie să ne grăbim…

Cel mai tânăr dintre fraţi aruncă cu lopata câteva fire de nisip. Bătrânul îl aprobă cu un semn. Ochii lui şireţi cercetau împrejurimile.

„Dacă aş fi numai oleacă mai curajos, aş râde în hohote”, gândi el cu candoare.

Se propti, de data aceasta cu bărbia, de coada lustruită şi uzată a lopeţii.

Andre-Jean trăsese la debarcader de cum se făcuse ziuă, pretextând o pană de motor, iar echipajul lucra cu lopata, având grijă să nu termine treaba înainte de a se înnopta.

La adăpost de curentul apei la debarcader se legănau câteva bărci pescăreşti. O plajă cam de o sută de metri, trei castele aliniate de-a lungul râului. O mlaştină imensă în care putrezeau vreo douăsprezece bărci vechi.

Nu prea era lume. Câţiva marinari, ofiţeri sau furieri, bătrâni care-şi făceau obişnuita plimbare, treceau indiferenţi pe lângă blokhausurile pe care se înălţau antene de radio. Locuitori ai celui mai paşnic sat din zona maritimă, Kernevel, creierul organizaţiei germane a Atlanticului.

— Hei, tată!… Uite-l pe Yves.

Bătrânul Le Guen se întoarse sugându-şi mustaţa. Venind dinspre *Notre-Dame-de-la-Mer,* Kerdrel înainta trăgând vârtos la rame, cu picioarele bine proptite de fundul bărcii.

Yves Kerdrel îşi amară barca din două mişcări.

— Ce faci, bătrâne, te-ai pus pe treabă?

— Da, da… Ei, drăcie. Da, da…

Kerdrel se lăsă pe vine pe marginea cheiului. Santinela era prinsă într-o discuţie înflăcărată cu un subofiţer de la Kriegsmarine.

— Ai avut necazuri?

Le Guen destupă o sticlă de cidru.

— Nu. Le-am explicat nemţilor că n-o să putem termina cu descărcatul nisipului decât la noapte.

Trase o înghiţitură şi-i întinse sticla.

— Aşa că la noapte să fii la locul de ancorare. O să mai rămână destul nisip peste ascunzătoarea aviatorilor.

— În sănătatea dumitale! îi mulţumi Kerdrel după ce şterse cu mâneca gura sticlei.

— La unsprezece, voi fi la cotul râului, continuă Le Guen. Vezi numai să mai slăbeşti lanţul… şi-n felul ăsta mă ajungi cu şalupa exact la zece minute după ce am plecat.

Puse sticla la locul ei sub privirile nemulţumite ale fiilor săi.

— … şi imediat îl şi iei pe aviatori la bord… Nimeni n-a văzut, nimeni nu ştie nimic! Şi la ce oră zici că ridici ancora?

— La cinci. Am autorizaţia.

Bătrânul trase un scuipat în apa pe care pluteau pete de ulei.

— Băieţii o să fie cam înghesuiţi!

Kerdrel se ridică cu picioarele înţepenite. Era îngrijorat.

— Aş vrea să ridic ancora cât mai degrabă, moş Le Guen. Ascunzătoarea aviatorilor e cam mică şi ei sunt şapte: patru de alaltăieri plus cei trei care se află sub picioarele dumitale.

Înjură cu jumătate de gură.

— Săracii băieţi… Cred că s-au şi ţicnit niţel.

Plecându-se puţin îi oferi bătrânului o ţigară. Privirea nu i se putea desprinde de la nisipul umed sub care aşteptau trei oameni uzi şi îngheţaţi de frig.

— Cred că şi noi o să ne ţicnim… L-ai văzut pe Leroy?

Bătrânul îşi scuipă în palme şi luă lopata.

— E la capătul debarcaderului… Pescuieşte…

Bătrânul şuieră dintr-o dată printre dinţi:

— Ia taci! Uite ce se întâmplă!

Întorcându-se ca să-şi aprindă ţigara, Kerdrel se uită cu coada ochiului la santinela care se apropia de ei cu faţa întunecată, împreună cu doi gradaţi.

La extremitatea debarcaderului, Jean Leroy îşi strânse în grabă uneltele de pescuit.

Mătuşa Adrienne frământa cu putere coca de clătite.

— Vezi c-a sunat cineva… Du-te şi deschide, fata mea.

Annick Morvan se ridică ascultătoare de pe taburet.

De o jumătate de oră stătea să se usuce la focul din cămin.

— Oare să fie Jean?

Faţa mătuşii Adrienne se întunecă imediat.

— El nu mai sună. Du-te şi deschide!

Bătrâna o urmări cu privirea pe fata care ieşea din încăpere. Oftă şi zâmbi.

— Ce-o mai fi aşteptând imbecilul ăla de Yves?

Îşi ciuli urechile, ştergându-şi mâinile de şorţul apretat. Vocea lui Annick... şi vocea necunoscută a unui bărbat.

— Intraţi – domnule.

Annick se dădu la o parte lăsând să intre un bărbat de vreo treizeci de ani. Zdravăn, puţin cam molâu. O faţa nerasă, sub bereta neagră, care bătea în violet.

— Doamnă...

Sub privirile prea puţin binevoitoare ale femeii şovăi şi rămase locului nehotărât. Mătuşa Adrienne îl cântări din ochi, cu mâinile în şolduri.

— Despre ce e vorba?

— Sunt într-adevăr în casa lui Yves Kerdrel?

Mătuşa Adrienne adulmeca. Băiatul ăsta nu era marinar... cine ştie din ce parte a ţării o fi.

— Da. Şi ce ai cu el?

— Aş vrea să vorbesc cu prietenul său, Jean Leroy.

Mătuşa Adrienne înfipse lingura de lemn în cocă.

— Du-te şi caută-l pe Yves... Eu nu-i cunosc toţi prietenii.

Şi încrucişându-şi braţele:

— Acum e pe vas... Dar aşteaptă mai întâi să debarce, că altfel te înhaţă cei de la paza de coastă. Ca să poţi urca pe bord trebuie să fii trecut în scriptele lor.

Musafirul zâmbi imperceptibil.

— Voi aştepta... Dar am un comision important pentru Leroy.

— Veniţi cu mine. Vă conduc eu, interveni Annick.

Şi nici nu clipi sub ploaia de invective pe care i le adresă, bineînţeles în bretonă, mătuşa Adrienne.

— Nu vă mai osteniţi, doamnă, vorbesc şi eu bretona. Dar mătuşa Adrienne nu se dădu bătută numai pentru atâta lucru. Cu boneta aşezată bătăios în vârful capului, se îndreptă spre noul venit.

— Nu mă interesează poveştile dumitale... Şi-acum poţi să pleci!

— Veniţi cu mine, domnule.

Puţin cam crispat, omul o salută cu un semn din cap şi porni după tânăra fată care ieşi în grădină cu paşi mari şi supli.

— Nu-i o persoană prea comodă?

Annick ridică din umeri.

— Nu trebuie să vă supăraţi pe ea. Soţul ei a fost omorât în ’17... La fel şi fratele ei, tatăl lui Yves. Acum trăieşte într-o permanentă frică. Îi e mereu teamă pentru Iffic.

Erau la poarta grădinii. Mătuşa Adrienne îi pândea de la fereastra

bucătăriei fără să se ascundă.

Băiatul scapără o brichetă cu iască şi îşi aprinse un muc de ţigară prăpădit.

— Spuneţi-mi… n-ar fi mai bine să mergeţi numai dumneavoastră? Până acum nu m-am gândit la povestea asta cu cei de la paza de coastă şi aş prefera să nu am de-a face cu ei.

Ochii limpezi o priveau cu stăruinţă.

— Bine, fie, o să-i transmit lui Yves Kerdrel ceea ce mi-aţi spus.

Omul o aprobă făcând un semn din cap.

— Mai degrabă lui Leroy, dacă nu e prea departe.

Ea îi aruncă o privire indiferentă. El îi zâmbi amical.

— Dar repede. Spuneţi-i că prietenul său Le Garrec vrea să-l vadă urgent. Ştie el unde.

O mişcare. Îi întinse portofelul, deschis:

— Uitaţi-vă bine la buletinul meu de identitate… Trearz. Spuneţi-i numele meu şi va şti că vin din partea lui Le Garrec.

Annick se destinse şi faţa i se lumină. Fără să-şi dea seama de ce anume, avea încredere în acest necunoscut. Totuşi îi era imposibil să dea în vileag ca un anume Jean Leroy există într-adevăr.

— Aşteptaţi-mă aici. Voi merge să vorbesc cu Yves Kerdrel. Şi dacă-l cunoaşte pe acest domn Leroy… şi dacă acest domn vă cunoaşte…

Trearz ridică din umeri. Ochii săi evitau să se mai uite la fata.

— Îl cunoştea numai pe fratele meu. Pe fratele meu care a fost ucis ieri…

Leroy îşi strânse uneltele de pescuit, Nu scăpa însă din ochi pe nemţii care se opriseră lângă vas.

— Cât îţi mai trebuie ca să termini cu nisipul?

Cu picioarele răscăcărate, de sus de pe chei, subofiţerul cântărea din priviri pe Le Guen. La şold îi atârna un pistolet.

— Ştiu eu?… Două ore, trei… Poate chiar mai mult. Bătrânul mugea, incapabil să-şi ascundă duşmănia.

— Am o pană de motor. Şi numai cu lopeţile nu putem descărca mai repede.

Santinela asculta plictisită. Îl cunoştea bine pe bătrân. Cum de altminteri îl cunoştea toată lume.

— Mă tot uit la voi de azi-dimineaţă. Nu prea munciţi, Subofiţerul se uită la ceas şi îşi încruntă sprâncenele, Până în două ceasuri trebuie să părăsiţi cheiul. Interzis să staţi aici pe timpul nopţii, interzis să lucraţi.

— O să terminăm mâine, îi răspunse Le Guen cu vocea ascuţită.

Fiii săi aşteptau în linişte, proptiţi în lopeţi.

— Nu! Cheiul mereu murdar cu nisipul vostru. Amiral nu mulţumit dacă vede.

Un zâmbet ironic.

— Imediat la treabă… *Schnell!* Dacă nu goliţi nisip până la noapte spun să vă ia autorizaţia. Până atunci stau aici… Vreau să văd.

— E nisip pentru organizaţia Todt! urlă bătrânul O să mă plâng şi…

Se opri brusc. Dintr-un salt subofiţerul fu pe vas… cu cizmele tocmai pe ascunzătoare!

Leroy îşi luă desaga la spinare. Îl prinse un tremurat pe care nu şi-l putea stăpâni. Palmele îi erau umede.

„E de-ajuns să scormonească puţin…”

Ştia că un strat de nisip foarte subţire acoperea adăpostul sub care se ascundeau aviatorii. Trei americani dintre care cel mai vârstnic nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani.

Ar fi fost de ajuns să scurme puţin cu călcâiul. Ascunzătoarea ar fi ieşit la iveală… strigăte, năvala gărzii maritime. Cei trei Le Guen n-ar fi avut nici o şansă de scăpare… şi după opt zile: plutonul de execuţie.

Leroy îşi înfundă mâinile în buzunar. Inima îi bătea puternic. Şi Kerdrel care stătea acolo, cu pumnii strânşi! De ce nu pleacă o dată? De ce nu pleacă?

„Le Guen n-o să vorbească”, îşi spuse el în timp ce gândurile i se învălmăşeau în minte.

Se îndreptă încet spre bicicletă. Era transpirat de enervare.

„Nimeni nu mai poate face nimic pentru ei”, conchise el.

I se făcu scârbă. Şi totuşi. Singura lui datorie era să fugă dacă situaţia lua o întorsătură proastă. Cei trei Le Guen nu s-ar lăsa prinşi fără să se bată şi nu aveau decât lopeţile… iar Kerdrel, pumnii. Kerdrel, la fel, n-ar ezita nici o clipă.

„Dar de ce dracu nu o ia din loc. Nu se mai gândeşte nici măcar la aviatorii pe care-i are pe bordul pescadorului!”?

— Hai, la treabă… Imediat!

Kerdrel era neclintit ca o stâncă. Cei trei Le Guen nu mişcau nici măcar un deget.

— N-auziţi?… *Schnell!… Schnell!*

Subofiţerul era turbat de mânie. Mateloţi nemţi, care umblau pe-acolo fără treabă, se apropiară curioşi. Plecându-şi capul, bătrânul Le Guen scoase un oftat şi puse mâna pe lopată. Încăpăţânaţi, fiii îi înfruntau pe nemţi cu privirea. Ceva de nedefinit stăruia în atmosferă, ceva ce-i încremeni pe spectatori şi le îngheţă zâmbetele pe buze.

— Jean!

Leroy se-ntoarse cu faţa scăldată de sudoare. Foarte palidă, Annick se apropia urmărind înfruntarea dintre neamţ şi căpitanul vasului.

— Ce se petrece?

El abia îşi mai recunoscu propria-i voce:

— Nemţii îi cer lui Le Guen să-şi descarce nisipul până la căderea nopţii.

Ochii verzi îl priveau cu atenţie.

— … Şi sub nisip…

Acum nu mai putea păstra taina numai pentru el. Ce-ţi mai rămâne de făcut, atunci când nu poţi acţiona, cât să te destăinuieşti unui om de încredere?

— … Sub nisip sunt aviatorii americani.

— Doamne sfinte! exclamă ea, aproape ţipând, dar nimeni nu-i băga în seamă pe cei doi.

— Nu putem face nimic, Annick. Singură salvare ar fi ca nemţii să-i bage la puşcărie pentru injurii. Dar se pare că nu prea dau importanţă insultelor.

O privi cu mirare pe Annick care-l strângea de încheietura mâinii.

— Stai aici, Jean. O să vezi imediat.

— Annick! Să nu intervii!

Dar ea alerga de-acum de-a lungul debarcaderului. Leroy se crispa în aşteptarea dezastrului. Tocurile fetei pocneau pe granitul umed.

— Yves!

Nu putea desluşi ce-i spune lui Kerdrel în timp ce îl luă de braţ. Dar Kerdrel şi cei de pe vas înţelegeau perfect cuvintele bretone, cu consonante contrastante.

Armel Le Guen scoase un strigăt de furie, îl împinse pe subofiţer cu dosul mâinii şi dintr-un salt fu pe debarcader. Uimiţi, spectatorii se dădură la o parte; se retrase chiar şi santinela.

— Ticălosule!

Cu ochi măriţi de mirare, Leroy îl văzu pe Armel Le Guen cum îl ia de piept pe Kerdrel. Annick ţipă cu o voce ascuţită. Pleoscăitul unei palme… Tânărul Armel nu şi-a drămuit lovitura! Annick se clătină.

Subofiţerul urla în germană şi în franceză. Nimeni nu-l asculta. Cel de-al doilea Le Guen sări şi el în ajutor, îmbrâncindu-l pe gradat în trecere.

Cei trei se încăierau acum pe chei, în mijlocul unui cerc de admiratori. Injurii… O ploaie de lovituri. La ferestrele amiralităţii furierii se îngrămădeau, făcând mare haz.

— Armel!… Lasă băiatu-n pace… Eşti un nătărău gelos, urlă bătrânul.

Gesticula, luând drept martori pe francezi şi pe nemţi, fără deosebire. Ostenit de cât a tot răcnit, subofiţerul chema ajutoare cu gesturi disperate, Dinspre postul vecin, veneau în fugă vreo câţiva soldaţi de la paza maritimă.

Fără şovăială, Annick îl apucă de braţ pe gradat.

— Domnule, ăştia au pică pe logodnicul meu. S-au mai bătut cu el de vreo câteva ori.

Leroy simţi cum i se taie picioarele şi se aşează pe o piatră. Ce fată afurisită!

Foarte măgulit, subofiţerul salută şi luă o atitudine plină de importanţă.

— Băieţi răi… Nu vor munceşte… La închisoare o noapte!

Leroy privea cum băieţii lui Le Guen sunt luaţi pe sus. În ciuda ghionturilor pe care le încasau, cei doi înjurau cât îi ţinea gura.

— Sunt nişte nemernici! strigă Le Guen.

Aruncă lopata şi începu să tragă cu nădejde din sticla de cidru.

CAPITOLUL VI

Grupul de maquisarzi bătea pasul pe loc, fără grabă.

— Cum mai e la Londra? întrebă Leroy.

Maiorul Le Garrec se uita cu duşmănie la crângul umed care părea sinistru în întunericul ce se lăsa.

— Prost. Din ce în ce mai multe ruine, mai mulţi morţi, dar populaţia se ţine bine.

Chemă cu un gest pe un om care nu avea deloc o atitudine militărească.

— Riou, poţi să-ţi regrupezi oamenii... Ai mei sunt dincolo şi o să vă schimbe.

Şeful grupului îşi ridică pistoletul care-i alinia până la genunchi.

— E căpitanul Riou a cărui grupă de maquisarzi se ocupă de expedierea aviatorilor.

Leroy îi strânse mâna cu căldură.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

Sub un fag, un partizan potrivea cureaua de la puşca mitralieră. Piloţii stăteau lângă el, umbre confuze, neliniştite.

— Ei bine, trebuie să plec, spuse cât se poate de liniştit Riou.

Le făcu aviatorilor un semn cu mâna.

— Noroc!

Maquisarzii o porniră imediat şi se afundară în desiş într-o linişte desăvârşită. Nu se auzea nici măcar o ramură trosnind sub paşii lor.

— Iată ce-nseamnă să te contopeşti cu natura, aprecie Le Garrec.

Îşi drese vocea şi mormăi:

— Madec!

Fostul subofiţer apăru imediat de parc-ar fi ieşit dintr-o trapă.

— Madec, îţi predau conducerea grupului de partizani. Conduci aviatorii la locul prevăzut. Ne revedem mâine.

Fără să mai aştepte răspunsul, Le Garrec îl luă pe tânăr de braţ.

— Hai, Leroy. Avem de discutat, iar Madec se poate foarte bine lipsi de noi.

Ajunseră foarte repede la o cărăruie pe care Leroy n-ar fi putut-o descoperi nici la lumina zilei. Începură să meargă mai repede şi, din când în când, drumul le îngăduia să păşească unul lângă altul.

— Dacă nu vezi nici un inconvenient, domnule maior, noi am putea îmbarca piloţii chiar mâine. Nemţii l-au băgat la închisoare pe unul din băieţii lui Le Guen, dar asta nu-i o piedică. Bătrânul şi celălalt băiat vor fi la post, la bancul de nisip, aşa cum era prevăzut.

Cu ochii la pândă străbăteau o pădure care părea interminabilă.

— N-o să îmbarcaţi nimic! răspunse Le Garrec.

Tuşi uşor din dorinţa puerilă de a vedea ce efect a produs.

— L-am dat ordin lui Madec ca începând de astăzi aviatorii sa fie conduşi printr-o altă filieră, spre un loc de îmbarcare diferit. Mai mult nu e nevoie să ştii.

Maiorul schimbă direcţia apucând-o pe o cărare şi mai puţin vizibilă decât cea pe care o urmaseră până atunci.

— O să ne terminăm seara la nişte prieteni, la ferma Trearz.

De data asta în linişte, mai înaintară timp de o jumătate de oră.

La un semn de-al lui Le Garrec se opriră, prudenţi, la mică distanţă de o construcţie scundă ce părea strivită sub acoperişul ei de paie. Un câine scheuna zăngănindu-şi întruna lanţul. În aer stăruia un puternic miros de bălegar şi de pământ de pădure.

— Şi mie… ce ordin îmi dai?

Le Garrec îi aruncă o privire fugară.

— O să afli îndată… Aşteaptă numai o clipă.

Brusc, la zece paşi de ei apăru o siluetă.

— E cineva pe-aici?

]

— Normal! comandă el cu buzele lipite de cornetul acustic prin care comunica direct cu mecanicul.

Pescadorul tresări, mărindu-şi viteza. Apa şuiera pe lângă carcasa, reparată grosolan, a vasului *Notre-Dame-de-la-Mer.*

La proră un matelot conştiincios făcea colac odgoanele care şiroiau de apă. Vas mic, echipaj restrâns. Un mecanic, doi mateloţi… şi Kerdrel, căpitanul vasului, care făcea cât patru.

— E cinci. La şase vom trece prin faţa fortului Groix… la şapte, pe la Belle-Ile.

Matelotul care era alături de el se agita întruna, foşnindu-şi impermeabilul.

— Mai aşteaptă puţin… Deocamdată abia ieşim din şenal.

Kerdrel ridică din umeri.

— Ştiu. Lois, hai, ţine tu cârma.

Ghemuit în cabina minusculă, Kerdrel îşi aprinse pipa, camuflând flacăra.

— Ia zi, Lois… Nu te-a luat cu tremurici când au controlat vasul?

Marinarul râse cu poftă.

— M-a cam luat, de ce să te mint… mai ales atunci când subofiţerul a început să cotrobăiască peste tot. Păcat că iar a venit unul nou, pentru că bătrânul Hermann ne lăsa în pace.

Râseră amândoi; se simţeau uşuraţi căci acţiunea era în plină desfăşurare.

— Nici eu nu mă prea simţeam în largul meu, spuse Kerdrel cu modestie.

Notre-Dame-de-la-Mer se cufunda cu botul în apă dar se redresă imediat cu multă uşurinţă. Valul trecu fără să-i pricinuiască nici un

necaz.

— Cred că englezii noştri o să-şi verse şi maţele, comentă matelotul.

Cârma se învârtea uşor între mâinile lui crăpate.

Kerdrel fuma cu mâinile în buzunare.

„Afurisită treabă mai facem”, gândi el.

Întorcându-se, abia mai putea zări fortul Port-Louis. Şenalul era departe…

— Ţine-o mai la dreapta. Prea tragi spre babord.

O briză puternică se infiltra în cabină agitându-le mantalele impermeabile în fluturări sonore. Cablurile răsunau sub degetele vântului.

Baliza de la Trois-Pierres defila la babord. Marea era agitată şi muşca furioasă turnul care ghida navele. O tălăzuire înspumată îl înconjura ca un guler de dantelă.

— Trage uşor spre tribord.

Apăru şi insula Saint-Pierre. Aceeaşi clocotire alburie împroşca stâncile şi plaja cea minusculă.

În faţa pescadorului începea să se contureze silueta insulei Groix. O masă prelungă de faleze şi de plajei aproape inaccesibile. Dincolo de Groix începea largul şi mai departe, foarte departe, punctul de întâlnire.

— Şefule!… Şefule!

Kerdrel îl dădu la o parte pe matelot şi apucă el însuşi cârma. Observase şi el semnalele luminoase. Apeluri scurte, poruncitoare, pe care le cunoştea orice marinar.

— Stop! strigă Kerdrel în cornet.

Pulsaţiile motorului slăbiră, transformându-se într-un freamăt imperceptibil. Înaintând din inerţie, pescadorul se clătina în voia valurilor.

— Un vas de patrulare! Coboară, Lois. Şi anunţă-i pe englezi… Să fie linişte.

Omul dispăru, coborând pe scara verticală. Cel de-al doilea matelot îi luă locul în cabină. Părea neliniştit.

— Fără panică, porunci căpitanul… Nu e prima oară când ne controlează.

Un proiector îi orbi cu lumina lui albă şi se stinse imediat. Un megafon invizibil bâzâi o clipă, apoi râgâi.

— Hooo!… Hooo!… *Notre-Dame-de-la-Mer,* opriţi!… controlăm vasul.

Orbit, Kerdrel închise ochii şi îi redeschise cu prudenţă. Din nou lumina proiectorului, tot atât de scurtă ca şi prima oară.

Vasul de patrulare se apropia bubuind neîncrezător. Elicea începu să se învârtă invers stârnind un zgomot puternic de apă învârtejită.

— Ce ne facem şefule dacă…

— Gura!

Pescadorul se cutremură când vedeta îl acostă şi lemnăria bordului bubui când cele două ambarcaţiuni se ciocniră.

— O să meargă… fii fără grijă. Spune-le celorlalţi să urce pe punte.

Coborî vocea căci văzu un marinar neamţ sărind pe punte cu o parâmă în mână.

— Dacă din întâmplare afacerea iese prost… le dăm la cap. Nu sunt mulţi şi nu sunt bănuitori.

— Da… şi după aia?

Kerdrel îşi şterse fruntea de sudoare.

— După aia?… Direcţia Anglia, deşteptule!

Făcu un mare efori ca să rămână calm. Nu s-a mai pomenit niciodată ca un pescador sa atace o vedetă de coastă. Dar prin surprindere s-ar putea face şi asta.

„Şansa e de unu la zece”, aprecie el cu sinceritate.

— Registrul echipajului!… *Schnell!*

Se aprinse o, lanterna. Kerdrel distingea acum faţa ofiţerului, cu haină impermeabilă, cizme şi caschetă galonată.

— Poftim!… Ce Dumnezeu, doar am fost totdeauna în regulă.

Vedea acum perfect şi vasul de patrulare. Era o vedetă mare cu suprastructuri joase. Echipată cu o mitralieră grea şi tun cu tragere rapidă amplasată pe pivot. Doi marinari cu pistoale automate stăteau lângă proiectorul stins.

— Nu e vedeta lor obişnuită, îi şopti aghiotantul lui Kerdrel. Dacă se lasă cu încăierare nu ştiu pe unde scoatem cămaşa.

Încercă să fredoneze ceva, dar n-avea chef şi se opri simţind că nu-l ţine cureaua.

Gradatul verifica registrul.

— Căpitan Kerdrel… Bun… Dar nu văd decât doi mateloţi. Unde-i al treilea?

— La maşină.

Căpitanul vasului urlă:

— Daniel! Vino aici!

Neamţul se uită în fugă la documente şi aruncă o privire asupra actelor de identitate.

— Acum vizita vasului. Ăştia rămân pe punte… Dumneata vii cu mine.

Kerdrel se îndreptă spre tambuchi exagerându-şi şchiopătatul din şiretenie dar şi ca să-l înduioşeze pe neamţ.

— „Sfântă Ana… dacă scap îţi făgăduiesc…”

Coborând scara invocă pe marea patroană cu inima bună. Un râs nervos îi întorcea stomacul pe dos. Aceeaşi poveste, La fiecare încercare mai grea din viaţă… după care la fel ca ceilalţi, uita să-şi

ţină promisiunile. Dar sfânta Ana îi cunoştea bine pe marinari. Era indulgentă şi le ţinea cont deschis…

Neamţul inspecta vasul cu conştiinciozitate. Pe punte, doi marinari supravegheau echipajul. Kerdrel nu-l scăpa pe gradat din ochi şi îi pândea fiecare gest.

— Ia frânghiile astea de aici… Deschide lada… şi pe aia… şi pe cealaltă.

Era un neamţ foarte tânăr. Blond, cu o faţă care se străduia să pară ameninţătoare.

— Deschide trapa asta.

Kerdrel executa docil toate ordinele.

— E cala de peşte.

Celălalt se strâmbă îngreţoşat.

— Cam pute, e adevărat, îl aprobă Kerdrel.

— Şi acolo?

Simţi cum îl trece un fior prin şira spinării. Neamţul bătea cu pumnul lui înmănuşat în peretele de scânduri. Cei şapte piloţi se aflau în spatele scândurilor, într-o ascunzătoare în care n-aveau mai mult loc decât într-un sicriu.

— Aici e cabina mea, de cealaltă parte e sala echipajului.

Deschise în mare grabă uşa cabinei şi îl înghionti puţin pe neamţ simulând un exces de zel servil.

„Nu trebuie să-şi dea seama cât de groasă e această pretinsă despărţitură.”

Prin minte îi treceau mii de gânduri nebuneşti. Neamţul avea un pistol… ajungea un singur gest ca să i-l ia şi…

— Deci de cealaltă parte e cabina dumitale?

Bătu iar cu pumnul în scânduri. Afurisitul! Şi ceilalţi, care în spatele scândurilor îţi ţineau răsuflarea. Dacă vreunul din ei face cel mai mic zgomot… sau strănută…

— Aş vrea să mai văd o dată cabina dumitale.

De ce zâmbea ironic? Le ce se gândea puştiul ăsta care-şi dădea aere de amiral?

— Cum vreţi, murmură Kerdrel.

„Dacă treaba se încurcă, asta se va întâmpla în următoarele două minute.”

Faţa i se acoperi de sudoare. Intră primul în cabină. Se auzi o explozie surdă care îl pironi locului. Neamţul ridică instinctiv privirea.

O altă bubuitură surdă… Şi încă una. Puntea vibra de bocănitul cizmelor. Un uruit înfundat părea că umple cabina strâmtă.

— Bombardament! strigă Kerdrel.

Cu paşi greoi îl urmă pe ofiţerul care urca scara în fugă. Noaptea era iluminată de focul antiaerienei de coastă. Zeci de proiectoare măturau cerul înnourat. O bombă cobora, undeva departe. Şuieratul ei

prelung se amplifica din secundă în secundă înainte de a se termina printr-o explozie înfundată şi puternică. Alte bombe o urmau amestecându-şi exploziile cu bubuitul tunurilor antiaeriene. Foarte sus se auzea uruitul liniştit al bombardierelor.

Nemţii nu se mai interesau acum de pescador. Manevrat de doi servanţi tunul cu tragere rapidă pivotă îndreptându-ţi ţeava spre cer.

— Putem pleca? strigă Kerdrel cu o voce gâtuită.

Dar un matelot şi dezlegase parâma. Din două salturi ofiţerul fu pe bordul vedetei. Un gest cu mâna care putea să însemne orice.

— Haideţi, băieţi... O ştergem, mormăi Kerdrel care simţea că i se taie picioarele.

Vedeta se retrăgea cu toată viteza. Nemţii nu se mai interesau decât de cerul constelat de flăcări, de tunetele furtunii dezlănţuite de oameni.

— Dacă-i povestesc bătrânei mele chestia, precis că aleargă să aprindă o lumânare de cinci kilograme la statuia sfintei Ana! exclamă un matelot.

Mecanicul cobora scara. Pe faţa lui lividă se mai citea încă spaima, dar din bravadă strigă:

— Ce, Lois, mai crezi în chestii d-astea? Du-te naibii!

Motorul începu din nou să duduie iar pescadorul se cabra pe talaz.

Prin „bigofon”, Kerdrel îşi înjură într-una mecanicul până la punctul Groix.

— La ora asta cred că aviatorii sunt în siguranţă, aprecie Le Garrec privindu-şi ceasornicul.

Se descheie la haină, puse alături de el revolverul vârât într-un toc de pânză. Moş Trearz, cu şapca dată pe ceafă, umplea paharele cu rachiu de cidru.

— O să staţi la noapte, aici, nu-i aşa?

Le Garrec răspunse afirmativ. Îşi pierduse cinismul obişnuit.

— Da, Trearz... Mulţumesc. Dar nu e nevoie să ne pregăteşti aşternutul. Domnul şi cu mine avem multe de vorbit.

Fermierul dădu din cap:

— Cum vreţi. O să aveţi linişte fiindcă nemţii nu vin niciodată pe aici. Şi dacă din întâmplare ar veni, vă pot ascunde cu uşurinţă. De altminteri fiul meu e pe afară cu câinii şi face de pază.

Băură o duşcă de rachiu. Pe geamuri şiroiau picături mărunte de ploaie. Ferma era cufundată într-o tăcere de vată.

— Acum vă las, spuse Trearz.

Îşi puse paharul pe masă şi se duse lângă femeile aşezate de-o parte şi de alta a vetrei. Doamna Trearz era mărunţică şi purta un şal negru peste părul cărunt strâns în coc. Cealaltă femeie, cu bonetă, era foarte bătrână, zbârcită, cu riduri de la frunte până în vârful

degetelor. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, grosolană, dar avea un şorţ apretat şi strălucitor. Leroy nu reuşise să surprindă privirea ochilor ei strâmţi, două fente subţiri, tăiate în obrazul smochinit.

— Bunica şi ce s-a întâmplat cu nepotul ei?

— Mama? Desigur.

Le Garrec se juca cu paharul. Gânditor. Dar şi încăpăţânat.

— Ce i-aţi spus? C-a fost un accident?

Maiorul îşi încruntă sprâncenele.

— I-am spus adevărul. E mai bine aşa.

Leroy înghiţi o picătură de alcool şi se înfiora.

— Ce spun bătrânii Trearz?

În ochii maiorului licări un fulger. Amărăciune? Orgoliul? Sau poate şi una şi alta.

— Nimic. Aşa-i războiul. Şi prin părţile noastre lumea s-a obişnuit cu el. Ar trebui să ştii.

Leroy îşi goli paharul cu un gest brusc şi privi furiş în jurul lui.

Imensa încăpere era luminată numai de focul care mocnea în vatra înnegrită de funingine. Mobilierul era simplu, fiind compus din mese rustice şi lăzi vopsite care serveau drept scaune. Un bufet plin cu farfurii de faianţă de Quimper care n-au fost folosite niciodată. Un pat închis de jur-împrejur cu draperii grele. Iar pe cămin, portrete şi decoraţii sub geamuri de sticlă.

Pe perete o pendulă mare de bronz împodobită cu figuri alegorice şi jerbe de grâu care luceau ca aurul.

— De ce nu se duc la culcare?

Le Garrec îi aruncă o privire aspră.

— Pentru că suntem noi aici. Stau şi veghează… Ştiu că noi luptăm şi că în ciuda aparenţelor fiul lor mai mare e împreună cu noi.

Leroy înghiţi în sec. Ambianţa, atmosfera oarecum ireală îl sufocau. Nu reuşea să se obişnuiască cu tăcerea, cu resemnarea acestor oameni care acceptau fără să crâcnească rănile pricinuite de războaiele succesive… De altminteri nici nu aveau nevoie să aştepte războaiele. Presa locală publica în fiecare anunţurile de deces, moartea băieţilor din Bretania rămaşi pentru totdeauna în cine ştie care colţ de lume de prin colonii… sau care şi-au aflat „mormântul în apă” în timpul unei furtuni. Marinari, pescari, soldaţi… fiecare an îşi avea contigentul lui. Aşa era de când lumea, iar în ferme sau în bărcile pescarilor se adunau din an în an tot mai multe portrete, ţepene şi naive, tot mai multe cruci atârnate de panglicile lor mohorâte.

Bătrâna se ridică în tăcere şi aruncă un braţ de vreascuri în vatră. Leroy se întoarse ca să vadă faţa vestejită care nu reflectă nimic altceva decât lumina flăcărilor.

Maiorul îşi aprinse o ţigară. Dominând-o pe bătrână cu talia lui înaltă, Trearz împingea vreascurile în foc cu vârful sabotului.

— M-am întâlnit cu un şef la Londra. Şefii cei mari ţi-au aprobat planul de atac împotriva submarinelor.

Leroy îşi aprinse şi el o ţigară. Maiorul îl privea pe deasupra sticlei de rachiu.

— Nu ştiam că te-a interesat planul meu, bâigui tânărul. De ce nu mi-ai spus?

Le Garrec nu luă în seamă întrebarea.

— Specialiştii au pregătit câteva încărcături care ne vor fi paraşutate la cerere. Va fi puţin cam greu, mai ales din pricina containerelor de transport, dar oricum, ele nu vor ocupa mai mult loc decât aviatorii.

Un zâmbet fugar.

— Planul dumitale prevede o acţiune la care trebuie să participe doi oameni, Bănuiesc că vrei să-l foloseşti pe Kerdrel.

— Exact.

— I-ai vorbit despre asta?

Leroy trăgea cu furie din ţigară, cu gândurile departe.

— Îi voi spune în ultimul moment, dar sunt sigur că mă va ajuta. În ce-l priveşte pe Le Guen, lui n-o să-i spun nimic. Dacă îmi pune întrebări o să-l fac să înţeleagă că treaba lui e să se ocupe de transport, nu de ceea ce transportă.

Cu coatele proptite pe masă, Le Garrec îl ascultă cu atenţie.

— Perfect, Leroy. Perfect. Ştii că Londra e profund preocupată de problema asta. Pericolul submarin rămâne o chestiune capitală,, iar *U Boots*-urile continuă să facă ravagii printre convoaiele noastre; tonajul pe care îl trimit la fund e încă ridicat şi asta poate duce la stocarea materialului american în Anglia.

Unul din câini lui Trearz intră în încăpere şi începu să-i miroase pe cei doi, mârâind răguşit. Maiorul îl mângâie cu mâna distrat.

— La Londra se apreciază că orice mijloc e bun. Important e să dăm la fund cât mai multe submarine.

Membrii familiei Trearz nu puteau auzi ce se vorbeşte, totuşi coborî vocea:

— … Şi eu care credeam: Leroy asta e un tip formidabil. Cât ai bate din palme a pus la punct o filieră, a găsit mijloace de transport pentru aviatorii mei… Fiar-ar să fie!

Leroy îl aprobă.

— Am fost trimis în Franţa ca să distrug submarine. Dar când Londra m-a scos din cauză a trebuit să găsesc argumente convingătoare ca să repun această problemă pe tapet. Fii sincer şi mărturiseşte ca te-ai alăturat ideei mele numai pentru că am dovedit, că e posibil să transportăm bombele!

Le Garrec se întinse. Banca era tare şi îl durea şezutul.

— Da, da… Şi acum iată-mă dintr-o dată în întregime axat pe

misiunea dumitale.

Îşi reţinu râsul.

— Eu, un pifan… Ocupându-mă de lupta antisubmarine. Asta-i bună!

Clipi ironic.

— Ştii de ce a acceptat Londra planul dumitale cu atâta grabă?

Leroy dădu din cap. Pe faţa lui severă se vedea o uşoară umbră de amărăciune.

— Bănuiesc. Nu-i nevoie de prea mulţi oameni… câteva bombe cu care nici ei nu ştiu ce să facă. Şi dacă afacerea iese prost, n-au pierdut mare lucru.

— O să reuşească! afirmă Le Garrec.

Luă o atitudine dârză ca să-şi disimuleze sentimentele.

— Kerdrel şi dumneata sunteţi la post. Bombele cu explozie întârziată ne vor sosi cât de curând. Ai mână liberă, dragul meu… şi binecuvântarea marinei! A noastră!

La fereastră apăru figura încruntată a tânărului Trearz. La gestul interogativ al maiorului, răspunse cu un semn din ochi liniştitor.

— Îi îngheaţă fundul, bietul băiat.

— Şi-acum ce ordin îmi daţi, domnule maior? Pe faţa mare a lui Le Garrec apăru un zâmbet.

— Eşti mereu ţeapăn ca o prăjină, Leroy. Doamne Dumnezeule, dar când o să-ţi lepezi înfăţişarea asta de catarg? Poate că numai când vei fi la zece metri sub apă cu o bombă în labe.

Se lăsă într-o rână, căutând pachetul de ţigări care-i căzuse sub masă. Câinele care se instalase acolo protestă, mârâind.

— Pune-ţi planul la punct. De îndată ce e gata, cer să ne paraşuteze încărcăturile. După aceea te descurci singur.

— Am înţeles. Am să iau măsurile necesare.

Leroy îşi exagera atitudinea lui emfatică, stăpânindu-şi agitaţia care se strecură în el cu imagini nebuneşti, neverosimile. Era o agitaţie foarte apropiată de teamă.

Smulgându-se din gânduri, se uită la ceas.

— Lungă mai e noaptea asta pentru Kerdrel. Aş da oricât să fiu şi eu cu el.

Le Garrec îl aprobă din cap cu înţelegere.

— Te cred… Ceea ce mă nelinişteşte pe mine e întâlnirea lui, în mijlocul mării, cu submarinele britanice… Pentru prietenul dumitale asta se întâmplă pentru prima dată.

— Kerdrel e un excelent navigator şi nu va rata întâlnirea.

Vreme de câteva minute nu mai spuseră nimic. Faţa sobră a maiorului se ilumina brusc.

— Trebuie să reiau contactul cu ofiţerul de legătură. Am convingerea că am găsit un excelent mijloc de a sprijini acţiunea

dumitale, în timpul când îţi cari bombele la Kernevel.

Le Garrec se întrerupse privind la femeia care se apropria.

— O să vă fac o cafea, domnilor, numai să ştiţi că nu e veritabilă.

Doamna Trearz aştepta dreaptă şi foarte gravă. Degetele ei subţiri răsuceau maşinal un capăt al şalului în care era înfăşurată.

CAPITOLUL VII

Cafeneaua „Pescăruşul”, cu draperiile ei grele, trase cu multă grijă, părea o oficină suspectă. Rarii trecători de pe strada Plăjii nu puteau zări nici o rază de lumină.

Căpitanul Le Guen deschise brutal uşa, în parte cu umărul, în parte cu piciorul. Un pescar, care stătea gânditor în faţa unui pahar de cidru strigă: „Închide uşa!”, dar fără să-şi facă iluzii. Politicos, Le Guen o închise cu călcâiul.

— Bună seara la toată lumea!

Se propti cu coatele de tejghea aruncând celorlalţi consumatori o privire piezişă.

— Nu prea ai clienţi, Phine.

Patroana localului ştergea fără grabă paharele. Josephine Tromeur nu purta bonetă şi părul ei cărunt şi creţ se înfoia ca o minge deasupra unor obraji care făceau cinste Normandiei.

— O să vină ei după război, afirmă ea optimistă.

Lăsă de o parte cârpa şi paharele şi întinse peste tejghea două braţe care l-ar fi pus pe gânduri şi pe Tugdual, campionul de lupte bretone.

— Ce vrei să iei, Aime?

Bătrânul făcu o grimasă.

— Un păhărel. Nu-i prea cald în seara asta. Scoase un portofel diform.

— Dă-mi şi raţia de tutun, uite tichetele. Ai tutun negru?

Se cutremură amintindu-şi de ţigara din tutun blond pe care i-o oferise Leroy cu câteva zile în urmă. Ţigară englezească.

„A dracului de greţoasă!” îşi aminti el râzând în sinea lui.

Luă în mare grabă tutunul şi deschise imediat pachetul.

„Da, ăsta zic şi eu tutun pentru bărbaţi!”

Zâmbi mulţumit şi începu să se uite prin sală cu mai mult interes. Mereu aceleaşi figuri. Marinari care aşteptau ora la care era gata supa de peşte – masa lor de seară… şi de cele mai multe ori şi cea de prânz.

Stăteau la mese cu sticla de cidru în faţă.

Erau şi marinari nemţi. Soldaţi şi furieri de la statul-major şi de la paza de coastă. Pe feţele tuturor se citea acelaşi plictis.

— Phine, văd că astă seară ai tras draperiile forate devreme.

Femeia se apucă iar de şters paharele. Din bucătărie venea un miros puternic de la peştele care se fierbea în nişte oale enorme. Sala scundă cu tavanul sprijinit de grinzi era înecată de fumul pipelor şi al ţigărilor.

— Acum se întunecă devreme şi am primit deja două avertismente.

Aşa că trag perdelele eu o ora înainte…

Uşa scârţâi. În sală intră un ofiţer neamţ. Foarte înalt şi foarte slab, cu figură de slav cu pometii proeminenţi. Sub sprâncenele stufoase, străluceau doi ochi negri.

— Bună seara, doamnă, Vă rog să-mi daţi ziarul.

Salută cu un gest din cap pe Le Guen şi pe ceilalţi consumatori.

— Poftim.

Patroana, cu mâinile ude, îi întinse ziarul cu vârful degetelor.

Dintr-o dată sala deveni tăcută. Doi marinari germani se ridicară fără zgomot şi o şterseră discret din local. Phine dădu din cap cu un aer complice.

Le Guen îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi puse o bancnotă pe tejghea.

— Hei!… Le Guen. Stai puţin.

Bătrânul, fără să arunce neamţului nici o privire, trecuse deja pragul localului. În urma lui uşa se deschise vijelios.

— Da stai omule, pentru Dumnezeu.

Înfipt în mijlocul străzii înguste, Le Guen se uita furios la matelotul care se apropia de el. Omul se clătina puţin, pătruns de frigul umed. O manta albastră de pescar peticită flutura în jurul corpului său sfrijit.

— Ce mai vrei, Trehin?

Noaptea se lăsa cu repeziciune, ştergând puţin câte puţin contururile radei şi ale burgului Locmiquelic, situat vizavi.

— Ia-mă la tine, Le Guen! Nu pot sta, aşa… fără sa muncesc. Şi nimeni nu vrea să mă angajeze pe vasele pescăreşti.

Faţa lui de un roşu cărămiziu era în parte ascunsă de o şapcă ponosită, prea largă.

— Bei prea mult.

În vocea lui se desluşea o nespusă milă.

— S-a zis cu tine, prietene… De-asta nu vrea nici un căpitan să te angajeze.

Şi explodă, incapabil să-şi mai stăpânească sentimentele:

— Da’ mai opreşte-te o dată.. De trei ani tot tragi la măsea. Şi unde o s-ajungi? Să crapi mai repede? Celălalt dădea uşor din cap.

— Dacă mă laşi să mă îmbarc… n-o să mai beau. Şi cunosc bine treaba, la fel de bine ca şi pescuitul. Nu-ţi aduci aminte? Cât nisip am scos noi împreună, pe vremuri. Spuneai că nimeni nu e mai bun ca mine la scos nisip, din Scorff sau din estuarul râului Etel.

Le Guen ridică din umeri. Mustaţa lui stufoasă tremura.

— Ştiu. Numai de n-ai bea.

Trehin se apropie şi mai mult de el. Duhnea îngrozitor. Pe mâneci era plin de solzi de peşte.

— N-o să regreţi. Acum tot ai nevoie de un om. Nu-s chiar atât de prost şi ştiu că fiu-tău e la închisoare pentru că s-a încăierat cu

Kerdrel. Numai în doi n-o s-o scoateţi la capăt. Le Guen se scobea în dinţi cu unghia degetului mic. Era adevărat. Dacă nemţii nu-i eliberau băiatul, va trebui să ia unele măsuri. Un al doilea matelot era absolut indispensabil. În primul rând pentru muncă... dar şi pentru a nu atrage atenţia. Ar fi putut stârni mirare faptul că *Andre-Jean* navighează cu echipaj redus. Flecarii ar pune fel de fel de întrebări.

Le Guen scuipă cu furie un fir de tutun. Era într-adevăr indispensabil încă un matelot. Dar care? Omul pe care l-ar fi ales trebuia să fie pus la curent... cu toate riscurile pe care şi le asuma.

Trehin? Da, pe vremuri a fost un om de nădejde. Dar pentru el toate s-au dus pe copcă în ziua armistiţiului. În ziua în care *La Tanche* a ridicat ancora din Lorient, încărcat cu băieţi care plecau în Anglia.

Trehin era pe plajă, înconjurat de familii îndurerate, de curioşi. Fostul puşcaş-marin era plin de mândrie. Fiul sau, singurul său fiu, se ducea la luptă împreună cu ceilalţi. Urla şi-i înjura vesel pe cei care păreau că se îndoiesc de victorie. Şi totuşi în ziua aceea armata franceză nu mai era decât o amintire.

La Tanche nu reuşise să treacă dincolo de Oroix.

O mină aruncată în timpul nopţii dintr-un avion sau lansată de un submarin. Formidabila explozie s-a repercutat multă vreme de-a lungul ţărmului, încremenindu-i de groază pe bărbaţii şi femeile de pe plajă. Supravieţuitorii se puteau număra pe degetele de la mână... dar fiul lui Trehin nu făcea parte dintre ei.

— Bună seara, domnilor.

Ofiţerul ieşea din local cu ziarul sub braţ.

— Gura! murmură Le Guen. Dar celălalt privea spre radă.

— Uită-te la ei... Ticăloşii!

Pe apa întunecată un submarin aluneca maiestuos, cu contururile estompate puţin de ceaţă. Echipajul era aliniat pe punte, un şir de siluete în poziţie de drepţi.

— Onorul la amiral! mormăi Le Guen care, marinar din născare, se simţea totuşi emoţionat de acest spectacol.

Beţia lui Trehin părea că se risipeşte ca prin farmec. Faţa lui încăpăţânată se întoarse spre neamţ.

— Şi pavilioanele alea ridicaţi? Tot atâtea vase scufundate. Asta o spun ei... Dar nu-i adevărat... Nu-i adevărat!

Se trânti o uşa. Phine apăru în stradă, legănându-şi braţele ca un bărbat.

— Aime... du-l să se culce.

Îşi încrucişa braţele şi se adresă ofiţerului:

— Nu luaţi în seamă ce trăncăneşte. E un bătrân şi unicul lui băiat a fost... omorât de voi.

— Ştiam doamnă.

De emoţie, respiraţia îi era şuierătoare. Ofiţerul dădu din cap; nu

era ostil.

Salută scurt. Se îndreptă, mergând greoi, din pricina unui picior pe care-l târa.

„Nici n-are treizeci de ani”, gândi le Guen.

Cu mâna lui solidă îl apucă de braţ pe Trehin care tremura.

Dar Trehin nu vedea decât submarinul ce defila prin faţa amiralităţii. În câteva minute va ajunge la bază, îl vor primi cu fanfara… cu flori. Vor fi şi femei.

— S-ar putea ca tocmai ăştia să fi lansat mina, gemu el stăpânit de ideea lui fixă.

Le Guen îşi încruntă sprâncenele. Se uita după ofiţerul care se îndrepta spre statul-major. Rănit pe o vedetă aruncătoare de torpile la Dunkerque… ca şi Kerdrel… Drace, drace… Un marinar care desigur n-are de ce să fie mândru. Păcat!

— Ei, hai. Te duc pân-acasă.

O salută pe Phine făcându-i cu ochiul.

— Mă Trehin… Dacă n-ai mai bea, brută ce eşti!

Iarba udă le trecea dincolo de glezne. Le Garrec tropăia pe loc.

— Douăzeci de minute întârziere… Ce naiba fac englezii ăştia?

Îşi ridică gulerul canadienei şi înjură când stropii de apă îi alunecară pe ceafă în jos.

O burniţă deasă îneca peisajul nocturn. Păduri, livezi de meri. Nici o casă, nici o rază de lumină.

Maiorul îl căută din ochi pe Leroy şi îl chemă cu un gest.

— Aş fi preferat să nu te vâr în afacerea asta, dar m-am gândit că e totuşi util să cunoşti chestiile astea de paraşutaj în cazul în care mie mi-ar fi imposibil să fac această treabă în continuare. Cu Riou o să te înţelegi, desigur, foarte bine.

— Da. Băiatul mi-a făcut o foarte bună impresie. Numai că tare mai voia să ştie ce aşteptăm să ni se paraşuteze. I-am spus că e vorba de aparate de radio.

Le Garrec zâmbi. La câţiva metri mai încolo, radioul bâzâia din cauza umezelii. Partizanii erau invizibili.

— Bine ai făcut. Dar Riou n-o sa se lase păcălit.

Nerăbdător, maiorul bătea cu călcâiul în pământ! Care mustea de apă.

— Fiecare cu meseria lui. Cu cât cineva ştie mai puţin, cu atât se poartă mai bine. De altminteri, Thomas şi maquisarzii săi nu sunt aici decât ca să protejeze paraşutarea. Ce-i în containere nu îi priveşte.

Tresăriră amândoi: se auzi un ţipăt prelung, aproape omenesc.

— E o cucuvaie, râse Le Garrec, puţin surprins totuşi.

În ciuda întunericului, Leroy observă că ofiţerul păli se.

Dintre arborii din apropiere apăru o umbră care veni lângă ei fără

zgomot.

— Sunt în întârziere cu aproape o jumătate de oră, domnule maior.

Căpitanul Riou nu purta nici un însemn al gradului. Foarte tânăr, cu capul descoperit, fără să-i pese de ploaia care-i uda părul pieptănat cu grijă, părea un mic moşier care-şi inspectează proprietatea. La şold avea un pistolet.

Cu mâinile în buzunare, Le Garrec privea dezgustat la cerul acoperit.

— Ştiu… Şi ce vrei să le fac?

Celălalt îşi consultă ceasul.

— Dacă pachetele nu va sosesc într-o jumătate de oră, n-o sa mai puteţi ajunge în sectorul pe care vi l-aţi ales pentru la noapte… şi gândiţi-vă că aveţi de traversat trei drumuri importante.

Maiorul nu-i răspunse. De treizeci de minute numai la asta se gândea.

— Ce e?

O umbră se apropie în fugă. Riou făcu vreo câţiva paşi şi îi ieşi în întâmpinare.

— Un mesaj, pentru dumneavoastră, domnule maior, se mulţumi el să spună, revenind lângă cei doi.

Fără să scoată o vorbă, Le Garrec se ghemui în dosul unui tufiş. Lumina unei lanterne oarbe licări câteva secunde.

— E vorba de paraşutare? întreba Leroy în şoaptă.

— Nu ţi se poate ascunde nimic, încântat, Le Garrec se ridică.

— … Paraşutarea întârzie cu două ore din pricina plafonului prea coborât.

Începu să înjure printre dinţi, jumătate în franceză jumătate în bretonă.

— Bun şi ce facem? întrebă şeful maquisarzilor.

— Aşteptăm. Ce-am putea face altceva?

Partizanii şi Leroy se priviră, cuprinşi de aceeaşi îngrijorare, îndată răsună vocea furioasă a şefului.

— Inutil să-mi atrageţi atenţia. Vom fi obligaţi să facem transportul în timpul zilei… şi nici nu poate fi vorba să aşteptăm până noaptea viitoare. Coletele trebuie să ajungă la fermă până diseară.

Şi întorcându-se spre Riou:

— Dragă băiete, misiunea dumitale s-a terminat… Sper să te reîntorci în zona ta fără prea mari greutăţi.

Maquisardul ridică din umeri şi râse uşor.

— Vă convine sau nu… eu vă voi escorta până la drumul dinspre Plouay.

Se pregătea să plece dar se întoarse spre ei ironic:

— Pentru o paraşutare obişnuită trimit o secţie, în noaptea asta am primit ordin să trimit trei. Nu ştiu ce aveţi în coletele alea, dar tare m-

aş necăji să li se întâmple ceva.

Ploaia încetase, dar norii groşi mai pluteau încă foarte aproape de pământ. Vârful clopotniţei din Larmor era învăluit într-o pâclă cenuşie.

— Credeam că o să stai toată ziua în băcănia asta, bodogăni Kerdrel.

— N-aveai decât să intri şi tu!

Annick era înfăşurată de sus până jos într-un impermeabil albastru cu glugă. Câteva şuviţe de păr rebele fluturau în suflul brizei sărate.

— Nu-mi place să merg prin prăvălii... Hai, vino, vreau să-ţi vorbesc.

Coborâră unul lângă altul drumul întortocheat care ducea spre micul port. Din brutărie cumpărătorii se uitau după ei curioşi. Kerdrel îşi ajusta blazonul din pânză groasă, trăgând de el ca să stea mai întins.

— Ai necazuri?

Tonul acesta, cu care Annick îi vorbea uneori, îl încălzea la inimă, în ciuda vântului rece care bătea dinspre Noroît.

— Câtuşi de puţin.

Străbătură o porţiune de drum trecând prin nisipul umed de ploaie şi ajunseră la debarcaderul pustiu. Citadelă Port-Louis închidea orizontul.

— Annick... Trebuie să aranjezi lista echipajului de pe *Andre-Jean.* Armei e tot la puşcărie şi e absolut necesar să îmbarcăm un suplinitor. Dacă poţi, chiar în seara asta..

— Ea oftă.

— Aş putea să mai trec un nume în registru, dar e obligatorie şi o autorizaţie din partea nemţilor. S-a hotărât ca fiecare persoană să aibă o „liberă trecere”. Mă rog o să mă străduiesc s-o obţin cât mai repede... Dar chiar în scara asta mi se pare cam greu.

— Fă tot ce poţi. Păcat că n-ai reuşit să faci rost de câteva *ausweiss*-uri semnate în alb. Ar putea să ne trebuiască din când în când.

Annick îşi încruntă sprâncenele şi îşi lăsă coşul fără să ia seama la băltoacele de apă din jur.

— Iar vreţi să îmbarcaţi aviatori? îşi plecă fruntea cutremurându-se.

— Mi-e teamă să nu iasă prost, până la urmă. Şi mă gândesc tot timpul la ce ţi s-a întâmplat noaptea trecută...

Ridicându-şi fruntea, Annick arătă cu privirea, spre largul mării, insula Groix cufundată într-o burniţă fumurie.

— Vedeta germană, controlul vasului... Acum aţi scăpat, dar cine ştie cum va fi noaptea viitoare?

— Îmi eşti şi mai dragă când îmi vorbeşti astfel, şopti el cu o voce puţin cam răguşită.

Îi luă cu drăgălăşenie braţul.

— N-o să mai transport aviatori. Jean m-a asigurat.

Pentru o clipă se simţi cuprins de regrete. Ce emoţii a trăit în noaptea aceea... În plin larg, dincolo de Belle-Ile... şi transbordarea aviatorilor care se luptau cu răul de mare. O operaţie care a durat cinci minute. Cinci minute pasionante în care toţi avuseseră parte de câte o raţie egală de spaimă.

— S-a terminat cu aviatorii?... Şi totuşi îmi ceri să aranjez registrul echipajului. Ce mai aveţi de gând să faceţi, tu şi prietenul tău Jean?

Kerdrel luă o înfăţişare severă şi ridică de jos coşul care începuse să ia apă.

— Nu ştiu nimic.

Mergeau agale de-a lungul digului.

— Poate că Jean să-mi spună.

— Nu cred.

Râse puţin cam batjocoritor.

— Ţii la Leroy, nu?

— Da.

Tonul ei încăpăţânat îl amuza. Nu era gelos. Îşi cunoştea prea bine prietenul: ca pe el însuşi.

— Nu te lăsa, o să vezi.

Redeveni iar serios, preocupat de gândurile lui grave.

— Uite, asta-i fişa matelotului care trebuie trecut în registru.

Ea aruncă o privire peste hârtie şi fruntea i se încruntă.

— Trehin? Dar vă daţi seama ce faceţi?

Cu un gest rapid vârî în buzunar hârtia boţită. Kerdrel şovăi puţin, apoi se hotărî să-i explice ceea ce ştia el.

— Fiul lui Le Guen e la puşcărie. În situaţii obişnuite, bătrânul şi celălalt fiu ar reuşi s-o scoată la capăt... chiar dacă ar îi vorba de un transport de aviatori... de dată aceasta însă, Jean mi-a spus că vasul va transporta nişte colete.

Evită cu răceală privirea mirată a tinerei fete.

— Da şi te rog să mă crezi că încă nu ştiu ce conţin. Numai că spre deosebire de aviatori, ele vor trebui debarcate pe debarcader. De altminteri, Leroy a prevăzut totul. La Kernevel, paznicii se interesează numai de vasele care pleacă... sau care vin din exterior. Bătrânul îşi descarcă nisipul pe debarcader, sau direct în camioane şi nimeni nu-i dă nici o atenţie. De data aceasta fiul lui Le Guen va folosi propria sa camionetă... dar cum nu-l poate lăsa pe bătrân să facă treaba singur, e nevoie să mai îmbarce încă un matelot.

Cu un gest brusc îşi trase şapca pe ochi, ca să nu o ia vântul.

— Yves Kerdrel, tu nu-mi spui tot ce ştii.

Kerdrel se simţi cuprins de admiraţie. Pe nedrept însă, deoarece el nu se pricepea să mintă. Dar la ce bun s-o îngrijoreze spunându-i că

faimoasele colete vor ajunge tocmai în casa lui?

— Ba da… De altfel Jean îmi spune numai ce vrea el. Era foarte curios. Ce putea fi în coletele alea? Dar de la Jean n-a putut afla nimic. În ciuda tuturor întrebărilor, puse cu multă şiretenie.

— O să-ţi explic totul când vor ajunge la tine, îi spuse el. Dar să ştii că e o treabă mai gravă şi mai riscantă decât transportul aviatorilor… Ai tot dreptul să refuzi…

Annick ridică din umeri, de loc convinsă.

— Mi-e teamă pentru tine, Yves.

Îl strânse de braţ.

— Acum trebuie să mă duc la masă şi mai am de făcut nişte târguieli pentru văduva Coadou.

— La revedere.

Vocea-i era hotărâtă, nu se desluşea în ea nici urmă de slăbiciune. El îşi dădu seama că fata acceptase situaţia şi că n-o să-i mai ceară niciodată să înceteze lupta.

Kerdrel îşi scoase tabachera în care îşi ţinea mucurile de ţigări. Privi îndelung după silueta graţioasă, dreaptă, mândră.

Foarte stânjenit, Kerdrel o porni spre oraş. Se simţea vinovat de ceva nedesluşit… nedesluşit ca atâtea alte lucruri pe care nu reuşea să le definească.

CAPITOLUL VIII

Maiorul Beckek de la Kriegsmarine răsfoia mesajele întinse pe biroul său. Mic şi negricios, cu nasul ascuţit, maiorul nu pierdea nici un deget din înălţimea sa, chiar când stătea pe scaun. Ştia că i se spune Goebbels, lucru care-l înfuria, deşi se prefăcea că nu remarcă latura injurioasă a acestei probleme.

— Câte hârţoage, Frăulein!

Ridicându-şi ochii, se uită distrat spre rada agitată de un vânt rece. Câţiva pensionari încăpăţânaţi în bărcile lor peticite se străduiau să-şi facă rost de un prânz. În fund, silueta bazei.

— Şi în timpul acesta submarinelor noastre li se pretind misiuni tot mai rapide şi mai ucigătoare...

Secretara aştepta tăcută, cu un dosar sub braţ.

— Da, Frăulein. În ritmul în care merg treburile prevăd că vom avea prea multe submarine lipsă la apel în ziua în care inamicul va încerca o debarcare.

— N-o să îndrăznească să debarce! replică secretara cu convingere.

Maiorul reluă lectura mesajelor clătinând din cap. „Altă imbecilă”, gândi el cu amărăciune. Deodată îşi încruntă sprâncenele.

— Oho!

Continuând să citească, căută cu degetul maneta telefonului. Din rama lui aurită, Fuhrerul păru că se uită la ofiţerul de stat-major.

— Wendt? Vrei să vii puţin până la mine? E şi Ernst acolo? Perfect, să vină şi el.

Îşi aprinse o ţigară plată, cu capătul aurit şi cu un gest o expedie pe secretară din birou. Fata ieşi în grabă. Îi detesta pe „Goebbels”, pe snobul ăsta.

— Bună ziua, domnilor.

Maiorul le zâmbi celor doi ofiţeri care intrară în birou. Salutară bătând din călcâie. Fără salut nazist... acesta se folosea numai când era o secretară de faţă.

— O ţigară?

Acceptară; se simţeau în largul lor cu acest şef la care ţineau foarte mult.

— Wendt, citeşte acest mesaj.

Locotenentul de marină, un munte de om cu faţa jovială, luă foaia de hârtie şi o citi în fugă. Becker se uita la celălalt ofiţer cu o privire placidă.

— Ernst, se pare că aliaţii nu sunt mulţumiţi cu numărul de submarine pe care ni le-au trimis la fund. Agenţii noştri din Anglia au aflat că nişte echipe speciale vor încerca să ne vâneze vasele.

— E ridicol, mormăi Wendt, punând mesajul pe birou.

— Nu aceasta e şi părerea mea.

Cu ţigara între buze, maiorul se ridică. Începu să se plimbe prin cameră ţinându-se cât mai drept cu putinţă.

— Amiralul şi şeful de stat-major sunt în inspecţie pe coastă, dar, în calitatea mea de ofiţer însărcinat cu serviciul de informaţii, trebuie să iau măsuri imediate. Wendt, ia legătura cu Comandatura din Lorient. Colonelul, şeful comenduirii pieţei, să procedeze la un control amănunţit al tuturor mărfurilor şi materialelor care intră în perimetrul de apărare Lorient... Să fie controlate maşinile şi trenurile... chiar şi pietonii. Să nu rămână nici un bagaj, nici un colet necontrolat.

Îşi încrucişa braţele, în picioare, sub portretul Fuhrerului. Cei doi ofiţeri îşi reţinură cu greu un zâmbet.

— Eu, la rândul meu, voi avertiza baza. Paza submarinelor va fi întărită. Nici un pachet nu va putea fi îmbarcat înainte de a fi verificat.

Din obişnuinţă, locotenentul de marină Wendt îşi revizui opinia.

— Mă duc imediat la Comandatura. Personal însă consider că e vorba de o manevră de intoxicare. Vor să ne imobilizeze efectivele creând în rândul echipajelor o psihoză a fricii.

Se retrase salutând din distracţie cu braţul întins.

— Ce e pe la noi, Ernst? Nimic de semnalat pe plan local?

Ofiţerul părăsi fereastra de lângă care urmărise convorbirea..

— Nimic special, domnule maior.

— N-ai avut neplăceri cu civilii?

Ridică din umeri foarte plictisit.

— Prea neînsemnate. Cred că în curând îi vom putea elibera pe matelotul acela... Îl ştiţi? Le Guen. L-am închis din ordinul şefului de stat-major pentru că s-a încăierat în faţa amiralităţii.

Un fulger de mânie trecu prin ochii maiorului.

— Le Guen e un porc. E a treia oară că îl băgăm la închisoare. Presupun de altfel că şi acolo se bate cu gardienii.

Ideea asta i se păru caraghioasă. Rânji.

— Al naibii băiat. Şi să nu-i dăm drumul prea repede... şi dacă face pe nebunul daţi-l pe mâna Feldjandarmeriei.

Locotenentul Ernst se apropie şchiopătând.

— O să vă miraţi poate, dar Le Guen se poartă ca un îngeraş. Face corvezi, lustruieşte cizmele... le face ochi dulci gardienilor. Pe scurt, face tot ce-i stă în putinţă ca să fie eliberat cât mai repede.

— Şi te preocupă comportarea lui Ernst?

Sustras de la gravele lui probleme, maiorul zâmbea. Tânărul ofiţer privea în jos, gânditor.

„Sărmanul Ernst! Ce soartă tristă pentru un ofiţer strălucit, să fie obligat să se intereseze de poveştile astea cu beţivi!”

— Deocamdată, nu. Dar mă intrigă puţin.

Un zâmbet foarte tineresc ilumina faţa ofiţerului infirm.

— E o afacere locală fără importanţă. Mă interesează mult mai mult ceea ce spuneaţi în legătură cu submarinele.

Buna dispoziţie a maiorului se risipi brusc.

— Da… Telefonează deci ofiţerului însărcinat cu securitatea bazei. Să lase toate de-o parte şi să vină imediat aici.

Luă o notă de servici din maldărul de pe masă şi o agită cu dezgust.

— Şi armata de uscat îşi are problemele ei. Asta-i o dare de seamă de-a Comandaturii… Ştii, Ernst, că maquisarzii au început să hărţuiască posturile noastre în plină zonă de apărare? E inimaginabil, nu?

Cât merse pe şoseaua naţională, camioneta cu gazogen nu se bloca decât o singură dată. Vehiculul o luă apoi pe un drumeag de ţară.

— E-n ordine… Am trecut şi de ultimul drum important, spuse Le Garrec cu o vădită satisfacţie.

Îşi şterse fruntea de sudoare.

— Ce-a fost greu a trecut. De-acum nu mai avem de mers decât pe drumuri d-astea neînsemnate pe unde nemţii nu umblă niciodată. Pentru că sunt prea sub nasul lor.

Mulţumirea i se risipi însă numaidecât.

— Ce ghinion cu întârzierea asta. De mult ar fi trebuit să fim la Madec… Bietul de el, cred că e foarte îngrijorat.

Leroy mergea în tăcere, fără să-i pese de micile averse care cădeau pe neaşteptate din frunzişul copacilor.

Camioneta îi ajungea din urmă din zece în zece minute şi se oprea spre a lăsa grupul de partizani să ia un nou avans. În cursul nopţii, maiorul îi explicase lui Leroy:

— Ăsta-i fiul unui văr îndepărtat de-al meu. Transportă sacii pentru spălătoria din Scorff. Îl ştie toată lumea şi nimeni n-o să controleze ce are în vehicul.

Şi răspunzând la o întrebare de-a tânărului:

— E sâmbătă. Şi la spălătorie nu se lucrează azi. Aşa că a luat maşina cu împrumut.

Merseră încă multă vreme, pe drumuri forestiere sau pe drumeaguri de ţară, trecând uneori pe lângă câte o fermă izolată. Mereu întâmpinaţi de lătrături furioase de dulăi prinşi în lanţ… de vocile înspăimântate ale celor din ferme. Auzeau cum se trântesc uşile. Câinii amuţeau foarte repede, cu boturile strânse de nişte mâini prudente. La marginea unei pajişti năpădite de buruieni şi scaieţi se întâlniră cu o bătrână care păştea trei vaci. Femeia se uită la ei fără mirare şi răspunse politicoasă la salutul lor. Nici o clipă nu s-a oprit din croşetat.

— Acum o să ajungem la drumul de la Cleguer, anunţă Le Garrec.

— De-abia aştept să ajungem, mormăi Leroy în loc de răspuns.

Întorcându-se spre maior, mărturisi deschis:

— Nu mă simt prea în largul meu în situaţia asta. Zâmbetul lui stânjenit se accentua.

— Eu sunt un om al mării. Am toată admiraţia pentru infanterişti, dar pe pământ nu mă simt în elementul meu.

Maiorul îi dădu dreptate plin de înţelegere.

— Trebuie să facem de toate. Ei, iată-l pe Trearz, care vine în galop… Ce s-o fi-ntâmplat?

Şeful grupului de partizani venea în fugă, dând din mâini.

— Opreşte motorul! răcni Le Garrec, făcând câteva salturi spre maşină.

Trearz se opri la câţiva paşi de ei, gâfâind.

— Domnule maior… Nemţii sunt în faţa noastră. I-a văzut cercetaşul pe care l-am trimis în recunoaştere… Au ocupat ferma Gouvern.

— Sunt mulţi?

Le Garrec respira agitat, fără să-şi piardă culoarea obrajilor.

— Sunt destui… Mă rog, nu prea mulţi: douăzeci, treizeci.

Le Garrec despături cu febrilitate o hartă numai mâzgălituri.

— La stânga e un drum naţional… la dreapta – Scorff-ul… Dumnezeii dumnezeilor! N-avem ce face… Trebuie să ne continuăm drumul.

— N-am putea să aşteptăm? sugeră Trearz neliniştit. Le Garrec, care cercetase toate detaliile hărţii, o împături grăbit.

— De aşteptat nici nu poate fi vorba. Dacă nemţii pornesc în direcţia noastră, vor fi în avantaj… iar noi n-am venit până aici ca să avem cu ei o explicaţie în câmp deschis.

Se-ntoarse dintr-un salt, cu pistolul în mână, spre locul de unde venea un zgomot de vreascuri rupte.

— Madec! Ce naiba cauţi aici?

Fostul subofiţer se apropia fără grabă, răsucindu-şi din mers o ţigară.

— Păi sunteţi în întârziere cu câteva ceasuri, aşa că am crezut de cuviinţă să vă ies în întâmpinare. Şi pe deasupra am şi nişte veşti proaste!

— Ştiu! se înfurie Le Garrec. La ferma Gouvern sunt nemţi… Mai e şi altceva?

Madec îşi aprinse ţigara diformă.

— I-am văzut. Dar nu asta-i vestea cea proastă.

Se lăsă o tăcere grea. Nu departe se auzi nechezatul unui cal.

— S-au instalat bariere pe toate drumurile, chiar şi pe cele mai neînsemnate. Asta am aflat-o în trecere, la Pont-Scorff. Se pare că răscolesc prin toate vehiculele şi-i controlează şi pe pietoni… Caută chiar şi prin poşetele femeilor.

— Stai… Stai puţin.

Maiorul îşi frământă creierii.

— Deci n-o să putem trece prin oraş cu camioneta. Fir-ar să fie! Tot planul e la pământ.

— Şi nemţii de la fermă? interveni Trearz care nu se interesa decât de chestiunile de moment.

— Gura!

Furios, maiorul se întoarse spre Leroy.

— Suntem obligaţi să transportăm coletele cu alte mijloace.

— Dacă mergem tot înainte dăm în şosea. Dar n-ar fi oare posibil să ajungem la Scorff, într-un loc accesibil pentru camionetă?

Madec trase un fum zdravăn uitându-se cu neîncredere la inginer.

— Se poate. Există un fel de cărare care duce la moară.

Leroy zâmbi uşor.

— Să ducem deci coletele la râu. Şi la noapte, le putem transporta până la Madec cu o barcă. Fără îndoială că nemţii nu controlează bărcile care pescuiesc pe râu.

— Ce părere ai, Madec?

Gânditor, Madec se uita la şef cu privirea lui şireată.

— Se poate. Ştiu eu un băiat care mi-ar împrumuta barca fără să mă-ntrebe ce fac cu ea.

Se priviră satisfăcuţi. Dar imediat maiorul se încruntă.

— Frumos plan, numai că mai întâi va trebui să trecem pe lângă ferma unde-s instalaţi ticăloşii ăia.

Cântări în minte, vreme de o clipă, argumentele pro şi contra.

— Madec, tu te urci în camionetă împreună cu încă doi oameni. Misiunea ta e simplă: vei duce coletele până la râu… şi după aceea la tine acasă, după ce se înserează.

Ceilalţi aşteptau, tăcuţi şi încordaţi.

— Trearz, câte santinele au instalat ăia?

— Din câte spune cercetaşul, două; una la intrare, chiar lângă drum… alta în spatele fermei.

— Crezi că la fermă sunt şi civili?

— Nu, interveni Madec. Anul trecut, alde Gouvern au avut de furcă cu ocupaţia şi au socotit că o mai bine să-şi schimbe domiciliul. Maiorul oftă uşurat.

— Cu atât mai bine. Ar fi fost foarte dureros ca nişte nevinovaţi să plătească pentru acţiunea noastră.

— Da’ ce, mergem acolo? întreba Trearz uluit.

— Vezi altă soluţie? Eu nu.

Se proţăpi în fata lui Madec care mesteca un fir de iarbă.

— Netrebnicii ăia fac o patrulare de rutină. Se cred desigur foarte în siguranţă ştiindu-se aproape de perimetrul bazei. Aşa că noi o să le facem o mică serenadă şi în timpul ăsta camioneta îşi vede de drum.

Cu un semn chemă un om care stătea proptit de bicicletă.

— Împrumută-i domnului bicicleta ta.

Îl arătă cu degetul pe Leroy.

— Cum, domnule maior? Vrei să plec?

Foarte palid, încerca să ghicească gândurile interlocutorului său.

— Da. Cu dumneata am terminat. Stânga-mprejur. Vei ajunge foarte repede în şoseaua care duce la Quimperle şi apoi, direcţia Lorient.

Leroy îl apucă de braţ cu putere.

— Consideri că n-am ce căuta aici? Nu ştiu să mă bat, e adevărat, dar…

— Gura, Leroy.

Vocea maiorului tuna. Cu un gest ordonă celorlalţi să se îndepărteze.

— Ascultă bine ce-ţi spun. Dacă afacerea iese prost, nu va mai exista grupul de partizani… Nici Le Garrec, nici bombe… Dar se vor găsi alţii cu care domnul Leroy, inginer de geniu maritim, specialist în submarine, va putea să lucreze.

Se desprinse din strânsoarea tânărului şi râse înfundat.

— Eşti cel mai preţios dintre noi. Nu ştiai? Aşadar, Leroy, spală putina.

Madec şi ceilalţi se apropiară.

— Puteţi fi liniştit, marfa va fi livrată la timp. Madec vorbea calm, cu o uimitoare convingere. Foarte ţeapăn, Leroy dădu mâna cu maiorul şi cu ceilalţi care plecau să se bată. El trebuia să evite pericolul şi să se întoarcă în linişte la Kernevel. Toţi ştiau aceasta şi găseau lucrul cât se poate de firesc. Le Garrec şi Madec zâmbeau.

Leroy se întoarse brusc. Simţea că frigul îi scurmă măruntaiele. Pentru prima oară înţelegea pe deplin ce însemnătate avea misiunea sa şi ce reprezenta ea pentru ceilalţi. Nu i se acorda nici un privilegiu, îl păstrau cu grijă pentru acţiunea finală.

„Marinarul a primit o amânare” gândi el.

Luă bicicleta de ghidon şi se îndepărtă cu paşi mari.

— Toţi băieţii sunt la locurile lor, raportă Trearz în şoaptă.

Cu fruntea încruntată îşi verifică încărcătoarele.

— Doi cu noi doi în dreapta, patru în stânga. Ceilalţi au luat poziţie în spatele fermei.

Le Garrec luă o înfăţişare îngrijorată.

— Sper că toţi au înţeles ordinele mele. Şeful grupului răspunse afirmativ. Era grăbit să termine.

— Da, domnule maior. Vor deschide focul după ce trageţi dumneavoastră. Vor trage cât vor putea şi la semnalul cuvenit o şterg.

— Perfect. Acum treci puţin mai în stânga.

— Domnule maior, nu credeţi că am putea lichida santinelele cu cuţitul?

Ofiţerul îşi stăpâni cu greu râsul.

— Te pricepi la aşa ceva?... Şi oamenii tăi?... Nu?...

Debloca cu degetul mare piedica pistolului.

— Ei bine, nici eu nu mă pricep, aşa că n-are rost să facem pe eroii de filme. Eu lichidez santinela eu grenada. După aceea ştii ce ai de făcut.

Expresia feţei i se schimbă; la fel şi tonul vocii.

— Pe diseară, Trearz. Şi noroc.

Făcu un semn înspre Madec care aştepta cam ia vreo sută de metri. Celălalt îi răspunse agitându-şi şapca şi dispăru în desiş.

„Gata... Maşinăria a început sa meargă."

Se strecură de-a lungul unui grad viu urmat de partizani. Străbătură în tăcere mica distanta care-i despărţea de drumul pe care avea s-o apuce Madec.

— Grenadele... Repede!

Le Garrec luă desaga care mirosea a rânced şi şi-o agăţă de după gât.

Trearz şi ceilalţi doi partizani escaladau deja taluzul care străjuia drumul. Maiorul se ridică în genunchi, ascuns de o tufă de măcieş.

Auzi duduitul surd şi răguşit al motorului. Le Garrec cercetă ferma.

În faţa lui se întindea curtea. Terenul neregulat, pietros. Şanţuri negre şerpuiau în jurul grămezii de bălegar. O căruţă hodorogită, un puţ. În fund, o casă fără etaj, acoperită cu paie. Un grajd întunecos, cu pereţii cam dărâmaţi. Înăuntru tropăiau cai zornăindu-şi lanţurile şi scurmând pământul cu copitele. Un cal necheză şi zvârli cu copitele în calul de alături.

Auzind zgomot din grajd, santinela de la poartă se-ntoarse într-acolo, blagoslovind caii întârâtaţi cu o ploaie de înjurături.

„Antipatică moacă", aprecie La Garrec.

Acum era mult mai calm. Era sigur că de la treizeci de metri va nimeri în plin.

În casă detaşamentul făcea mare tămbălău. Râsetele oamenilor se amestecau cu zgomotul mobilelor pe care le spărgeau.

„Distraţi-vă bine, ticăloşilor."

Camioneta era acum foarte aproape.. O schimbare de viteză făcută de o mână cam nervoasă făcu motorul scrâşnească.

Nemişcată, santinela scruta drumul. Le Garrec văzu că omul zâmbeşte şi îşi pregăteşte fără grabă puşca.

„Râzi, dragul meu... Ţi se oferă o afacere bună, nu-i aşa?... În maşină e un ţărănoi... Poate că sunt şi ceva alimente..."

Maşina apăru brusc cam la vreo cincizeci de metri. Cutia de viteze protestă iar, cu toată vigoarea. Înainta legănându-se şi scârţâind din

toate încheieturile. Cincisprezece la oră… pe puţin.

Fără să ştie că în clipa aceea spre el era îndreptată ţeava unui revolver, santinela se distra în lege.

— *Halt!*

Camioneta mai avea de parcurs încă douăzeci de metri. Şoferul conducea aplecat pe volan.

— *Halt! Halt!*

Nu mai era cazul ca santinela să râdă. Închizătorul pocni. În aceeaşi clipă răsună şi pistolul maiorului. Cu ţeava armei sprijinită de braţul stâng, Le Garrec mai trase o dată în omul care se prăvălea la pământ.

— S-a dus! urlă el.

Rafalele automatelor se dezlănţuiră simultan amestecându-se cu duduitul motorului şi cu zgomotul geamurilor sparte.

Inamicul nu aşteptă nici zece secunde pentru a reacţiona: oamenii îmbrăcaţi în uniformă verde apărură pe la toate deschizăturile ieşind val-vârtej pe uşi şi pe ferestre. Un gradat cu haina descheiată trăgea cu puşca mitralieră la nimereală. Camioneta le trecu prin faţă, săltând cu toată viteza. Madec profită de ocazie ca să golească un încărcător întreg.

Nemţii se învârteau, urlând, dezorientaţi de focul intens. Alergau în salturi să se ascundă după nişte adăposturi derizorii: căruţa, grămada de bălegar, stâlpii şopronului, împuşcăturile iluminau fiecare colţişor, fiecare fereastră.

Un cal sfârtecat scoase un urlet de agonie, mai îngrozitor decât un vaiet omenesc.

Doi soldaţi răniţi se contorsionau la picioarele gradatului care zăcea mort pe ghizdul puţului.

— Trage-ţi vârtos! strigă Le Garrec.

Punându-şi arma în buzunar, amorsa o grenadă şi o aruncă din zbor. La câteva secunde aruncă alta… apoi încă una.

Exploziile violente răspândiră prin curte un fum care se împrăştie repede. Se sparseră şi ultimele rămăşiţe de geamuri.

— Domnule maior, câţiva vor să iasă prin stânga!

Le Garrec să răsuci pe loc, gata să mai arunce o grenadă. Dar o mitralieră lămuri situaţia mai repede. Celor câţiva îndrăzneţi le pieri elanul şi renunţară să străpungă încercuirea. Se întinseră grămadă pe burta în spatele unei căruţe vechi.

Îndată se lăsă o tăcere ciudată, neliniştitoare.

— Trearz!

Şeful grupului apăru, umblând cocoşat. Cu faţa palidă, cu ochii strălucind de mândrie.

— Repede… semnalul!

Le Garrec simţi cum îl trec fiorii când auzi strigătul sinistru, tânguitor. Ţipătul bufniţei… străvechiul semnal de totdeauna. Nici

chiar bretonii cei mai nepăsători nu-l puteau asculta fără să se cutremure de înflăcărare sau... de spaimă.

Din nou liniște.

— Pregătesc riposta... şi o ieşire, mormăi maiorul. Şi întorcându-se spre şeful grupului:

— Nădăjduiesc că n-a fost atins nici unul dintre ai noştri.

Trearz schimbă încărcătorul cu un gest repezit.

— Nu. Acum am fi aflat.

Din fermă se auzeau gemete. Înspăimântaţi, caii se înghesuiau unul într-altul. Un animal, ucis atârna spânzurat cu căpăstrul de iesle.

— Aşa cred şi eu. Şi-acum luaţi-o repede la picior. Ceilalţi cred că au şters-o de îndată ce au auzit semnalul.

Trearz ţinea ferma sub observaţie având întipărită pe faţă o expresie de nelinişte.

— Ia uitaţi-vă, domnule maior... Mi se pare că vreo câţiva s-au strecurat în grajd şi se pregătesc să încalece.

Le Garrec ridică arma dar o lăsă numaidecât în jos.

— Hai, întindeţi-o. O dată în şea, oamenii ăştia cu greu mai pot fi opriţi... Şi, de altminteri, pentru noi şedinţa s-a terminat.

— Veniţi cu noi, domnule maior.

Maiorul zâmbi.

— Fii liniştit, n-am să fac pe eroul.

Şi adresându-se unuia dintre partizani:

— Lasă-mi bicicleta ta.

— Da, domnule maior.

Le Garrec luă grăbit o grenadă.

— La revedere, Trearz. Dacă trageţi o fugă, în cinci minute sunteţi la adăpost, în crâng. Eu o iau spre Scorff. Îl traversez pe la vadul Lesle. Vreau să văd dacă Madec n-are cumva nevoie de mine.

Privi o clipă după oamenii care se îndepărtau în goană pitindu-se pe după tufişuri şi taluzuri. Trecu un minut... Încă unul.

Împuşcăturile reîncepură pe cât de violente, pe atât de neaşteptate. Din fermă se trăgea prin toate uşile şi toate ferestrele... În grajd se auzeau iar bocănituri de copite.

Braţul maiorului se destinse aruncând grenada. De jur împrejurul ofiţerului şi pe deasupra lui, gloanţele secerau crengile pomilor. Alte gloanţe ţiuiau înainte de a se ridica în prelungi ricoşeuri sonore.

Le Garrec nu le dădea nici o importanţă. Arunca grenade de la adăpostul taluzului..

După ce aruncă şi ultima grenadă, se ridică prudent şi-i văzu pe nemţi ieşind din grajd, târând după ei caii înnebuniţi.

Din câteva salturi maiorul trecu dincolo de tufişuri şi încalecă pe bicicletă.

Tirul armelor era dirijat asupra pădurii şi în direcţia pajiştei,

acoperind ieşirea nemţilor. Concertul împuşcăturilor era punctat de exploziile grenadelor.

Pedalând din toate puterile, Le Garrec o luă pe o cărare care abia se distingea prin desişul crângului. La capătul ei era râul... la doi kilometri.

Micşoră viteza şi privi înapoi. Departe, în urma lui, nemţii se desfăşurau în ordine aşteptând comanda.

„Trebuie să dau cât mai repede de Madec... Cred că ceea ce o să-i spun în legătură eu transportul de bombe îi va cam mira.”

Le Garrec zâmbi. Nu-i era de loc teamă. Avea superioritatea, omului singur, care luptă în propriul său teren.

CAPITOLUL IX

Bătrânul Le Guen reduse puţin gazele. Stătea în picioare, ţinând bara cârmei între genunchi.

— Tată! Nu, încetini prea mult că şi-aşa suntem în întârziere şi va, trebui să mergem în contra fluxului.

Bătrânul îşi scoase batista şi-şi şterse faţa. De patruzeci de ani de când tot parcurgea acest traseu, acum, pentru prima oară, vedea cu adevărat peisajul.

Colinele împădurite, mlaştinile netede ca nişte mese de biliard acoperite cu o iarbă pipernicită, care se întindeau până la râu, străluceau în lumina soarelui palid.

— N-ai auzit ce ţi-am spus?

— Lasă-mă-n pace! Mă gândesc…

Furios, Le Guen îşi îndoi genunchii spre stânga. Vasul se aplecă imediat spre tribord, urmând senarul fantezist al râului. Încărcat până la refuz cu nisip îmbibat de apă, vasul se ridica deasupra apei numai cu vreo douăzeci de centimetri.

„Dacă scotocesc în nisip, ne-am ars!”

Bătrânul stătea de vorbă cu propria-i frică, frica ce-i intrase în oase din clipa în care a încărcat lăzile mari, metalice pe care le transporta acum în loc de aviatori.

Mări puţin viteza şi carcasa pântecoasă a vasului începu să trepideze mai tare. Prin faţă, defilau coline şi mlaştini… Fostele depozite de muniţii. Căsuţe cochete… cârciumi cu nelipsitele umbrare şi popicarii.

— Puţin mai la tribord. Tată… Sunt pescari sub pod.

— L-am văzut şi eu! minţi bătrânul, nemulţumit de el însuşi.

Andre-Jean trecu pe sub podul Sfântul Cristofor în huruitul puternic al motorului. Câţiva bătrâni, în bărcile lor vechi, pescuiau peşte mărunt. Le Guen îi invidia din toată inima, dorind să pescuiască şi el numai peşte mult până la sfârşitul vieţii.

La proră, fiul lui fluiera cu un aer nepăsător. Dar nu scăpa din ochi podul de cale ferată pe sub care aveau să treacă peste cinci minute. De acolo începea zona arsenalului. Portul de război. Un hăţiş de nave şi de construcţii înţesate de nemţi… Şi peste tot santinele.

Bătrânul oftă din adâncul inimii şi manevră pârghia de comandă. Zgomotul motorului abia se mai auzea, iar vasul înainta în virtutea inerţiei.

— Ei, iată că am ajuns! exclamă băiatul. Căpitanul Le Guen simţea o tristă satisfacţie auzindu-i vocea nesigură. Deci nu numai lui îi era frică!

Din câţiva paşi, băiatul veni lângă el şi îşi aprinse un muc de ţigară.

— Ascultă… chiar nu ştii ce transportam?

— Nu ştiu!

Vasul greoi se apropia de debarcaderul rezervai pentru postul de gardă. Câţiva jandarmi înarmaţi băteau pasul pe loc.

Pe deasupra lor trecu un tren, făcând un zgomot îngrozitor. Dar Le Guen nu mai avea acum timp să-i invidie: şi pe călătorii din compartimente…

— N-au vrut să-mi spună nimic. Dar ştiu ei ce fac. Noi, ăştia, trebuie să ascultăm.

Îşi redobândi întreaga energie, gândindu-se la cei care au străbătut kilometri întregi pe râu. Împingând în linişte bărcile încărcate cu coteţele acelea ciudate… În jurul posturilor nemţeşti se auziseră din nou împuşcături de hărţuială. Bărcile se strecuraseră prin locuri întunecoase, fără ca nemţii, să le fi văzut.

— Ăştia oameni, exclamă Le Guen admirativ.

Elicea începu să se învârtească în sens invers. Siluete se agitau pe puntea de acostare.

— Rămân lângă tine, spuse băiatul eu o voce ciudată. Jean Leroy cercetă ambarcaţiunile care brăzdau rada, apoi îşi întoarse îngrijorat faţa spre prietenii lui care aşteptau la câţiva paşi mai încolo.

— În principiu. Le Guen ar trebui să traverseze portul de război chiar în acest moment.

Îşi trecu degetele prin păr străduindu-se să-i zâmbească lui Annick.

— Şi dacă se-ntâmplă vreo încurcătură? întrebă Kerdrel cu glas înăbuşit.

Tânărul inginer ridică din umeri. Devenise palid.

— O să aflăm foarte curând. Dacă îl arestează pe Le Guen, în câteva minute toţi nemţii vor da năvală la el acasă, în acel moment, nouă nu ne mai rămâne decât s-o luăm la fugă.

— Doamne păzeşte!… Cum poţi vorbi atât de liniştit despre o astfel de eventualitate.

Leroy lăsă ochii în pământ. Nu-i plăcea să fie împreună cu Annick când era şi Kerdrel de faţă. Simţea o vagă invidie văzându-i atât de simpli, atât de apropiaţi unul de celălalt. Şi totuşi, pentru Annick el nu era un om oarecare. Asta se vedea din felul în care îl privea şi îl asculta. Cu toate astea, el nu se prea simţea în largul lui, de parcă ar fi aparţinut unor lumi diferite.

— Trebuie să privim lucrurile în faţă, Annick. Desigur, suntem amestecaţi cu toţii în afacerea asta, dar dacă se întâmplă vreo nenorocire, pierderile trebuie să fie cât mai mici. De altminteri dacă s-ar întâmplă ca vreunul dintre noi să fie înhăţat, nu e obligatoriu ca omul ăsta să fie tocmai Le Guen.

Leroy îşi încheie impermeabilul şi îşi aprinse o ţigară.

— Hai să discutăm despre lucruri mai importante. Cam într-o oră Le

Guen va ajunge la Kernevel. Ceea ce înseamnă că după două ore cel mai târziu coletele trebuie să se afle depozitate la tine, Yves.

Kerdrel îl aprobă.

— Da. Lucrul cel mai dedicat însă e transportarea lor la Kernevel. O dată pe uscat, nu mai există nici un risc, pentru că nemţii nu controlează ce se află sub cală... mai ales coletele care sosesc.

Zâmbi spunând acestea socotind vorbele lui drept o glumă reuşită.

— Am obţinut autorizaţie de a cumpăra nisip. Vin deci cu hodoroaga mea de camionetă şi, o dată cu nisipul, Le Guen îmi va strecura şi coletele. Le depozitez la mine şi cu asta se termină şi a doua parte a transportului. Mai rămâne, bineînţeles, partea a treia.

Încetă să mai zâmbească.

— Sunt sigur că totul va merge bine, mă îmbolnăveşte însă faptul că stau aici şi aştept.

— În război, cel mai cumplit lucru e aşteptarea, îi răspunse Leroy cu arţag.

Începu iar să sufle un vânt pătrunzător, îngheţat.

— A dracului vreme! mormăi Kerdrel. Haideţi să ne adăpostim undeva.

Luând-o pe Annick între ei, se duseră în spatele barăcii în care fusese pe vremuri vama.

— Mătuşa ta va fi acasă când vom ajunge cu caietele? Kerdrel oftă de parcă ar fi gemut.

— Sper că nu. Am reuşit să-i fac vânt, dar e foarte şireată... Sunt sigur că până mâine o să descopere pachetele.

Brusc, Annick îl luă pe inginer de braţ.

— Jean, ce-i în pachetele alea?

— Te rog, nu fi prea curioasă, îi răspunse el cam sac.

— Înseamnă că e mult mai rău decât îmi închipuiam, spuse ea în şoaptă.

Kerdrel o luă pe după umeri.

— Să ştii că nici eu habar n-aveam până acum câteva ore.

Burniţa se transformă într-o ploaie măruntă. Kernevel părea pustiu, părăsit de oameni.

— Vremea asta nenorocită e în favoarea noastră, constată Leroy.

Nu părăsea din ochi partea din fund a radei, de unde trebuia să apară *Andre-Jean.*

— Da, e adevărat... În schimb e rău că pe bord nu sunt decât Le Guen şi băiatu-său. Fără Armei va fi cam greu de descărcat marfa.

Annick se strângea între cei doi bărbaţi. Privea şi ea în direcţia portului de război.

— Eu m-am străduit din răsputeri, dar autorizaţia de îmbarcare pentru Trehin n-a putut fi semnată decât astăzi.

Leroy se întunecă la faţă şi renunţă la o remarcă pe care tocmai

voia s-o facă.

— Ce-ai zice, Kerdrel, dacă ai trage camioneta aici, ca să nu mai pierdem vremea când soseşte vasul?

Kerdrel şovăi, neavând chef să-i lase singuri pe cei doi.

— E foarte aproape… Şi, de altfel, de pază e Hermann. Şi cu ăsta n-avem probleme.

Annick păru că-şi aminteşte dintr-o dată de ceva.

— Am uitat să vă spun… Venind de la Larmor am fost controlată de două ori. Însă la bariere nu s-au interesat decât de coşul fixat de portbagaj. Nemţii nici nu mi-au cerut actele.

Cei doi bărbaţi se priviră.

— Asta seamănă cu ceea ce ai văzut tu, Jean, pe drumul de la Pont-Scorff… Controlul drumurilor… inspectarea mărfurilor.

Se scarpină în cap, respirând zgomotos.

— Fir-ar să fie! Mă gândesc la Le Guen. Dacă cumva nemţii au întărit controlul la intrarea în port…

Subofiţerul care era de gardă îi restitui legătura de documente ştampilate cu zvastica.

— E lipsă un om… Pe autorizaţie sunt trecuţi trei.

Le Guen îşi scoase şapca şi se scarpină în cap cu furie.

— Păi e fiu-meu. Tot dumneavoastră l-aţi băgat la puşcărie pe netrebnicul ăla.

Neamţul păşea prin nisipul îmbibat. La fiecare pas tălpile i se desprindeau cu un soi de pleoscăit.

— *Terorist? Nicht gut!*

Le Guen râse sonor.

— Nu… nu… S-a luat la bătaie cu un pescar tocmai în faţa castelului amiralului. Băieţii voştri i-au împăcat.

Subofiţerul dădu din cap ca să-şi exprime aprobarea.

— Noi trebuie să pedepsim. Mă rog… pentru mine-i tot una.

Cercetă cu privirea ambarcaţiunea care semăna a orice, numai a vas nu.

— Şi acum inspecţia.

Le Guen îşi răsuci o ţigară. Trebui să încerce de două ori până să reuşească.

— Iar? Dar sunt ani de zile de când tot trec pe-aici şi, dom-le ştiţi bine că nisipul e pentru organizaţia Todt.

Fără să-i răspundă, gradatul chemă cu un gest, pe unul din oamenii săi.

— Tată, ia te uită, murmură băiatul. Bătrânul se uită în direcţia arătată de fiu-său.

Pe podul de cale ferată se vedea un şir de pietoni şi biciclişti. La capătul pasarelei înguste care mergea de-a lungul căii ferate doi

feldjandarmi obligau trecătorii să-şi desfacă pachetele şi coşurile. Vântul aducea până la cei de pe vas frânturi de proteste şi de remarci ironice.

Le Guen îşi aprinse ţigara cu mare greutate. Privirea i se încrucişa cu privirea fiului său. Clătină din cap dezarmat.

Subofiţerul nu se mai interesa de echipaj. Urmat de un soldat din gardă inspecta acum minuţios singura cabină, atât de strâmtă, compartimentul motorului larg deschis.

— Ce-aţi vrea să găsiţi? N-aveam decât nisip. Neamţul răscolea peste tot, având însă grijă să nu îşi murdărească uniforma.

— N-au ascuns nimic, conchise el în cele din urmă. Îşi supse burta ca să nu se atingă de cete doua butoaie cu gazolină aşezate în picioare în faţa motorului, de-a lungul carcasei.

— Vezi bine că nu, mormăi bătrânul.

Se mira şi el cum de reuşise să transpire pe vremea aceea rece.

Se străduia din răsputeri să se arate zâmbitor şi se agita vioi în speranţa că o să pară cât mai natural.

— Deci… putem pleca? Că o să ne fie cam greu să mergem în contra fluxului cu tot nisipul ăsta…

Subofiţerul se opri cu un picior pe debarcader.

— Ce grosime are nisipul?

Le Guen respira gâfâind.

— Ei, un metru, un metru şi jumătate… Puntea răsună din nou sub cişmele nemţilor. Doi metri… nisip curat…

Subofiţerul mormăia, părea, că rumegă o idee.

— Şi… nu e nimic sub încărcătură? Sau prin nisip?

Încremeniţi lângă bara cârmei cei doi Le Guen păreau că sunt una cu vasul. Bătrânul îşi drese vocea şi scuipă de două ori.

— Păi goliţi vasul şi-o să vedeţi!

Celălalt îşi bâţâia picioarele cuprins de o bănuială pe care nu o putea defini.

— Inutil.

Cu jumătate de voce dădu câteva ordine soldatului de la paza de coastă, care plecă fără grabă şi se reîntoarse cam după un minut cu o vergea lungă de metal. Le Guen fiul se uită la tată-său şi începu să-şi răsucească o ţigară.

Pe debarcader veniră ceilalţi soldaţi de la paza de coastă bănuind că vor avea un nesperat prilej de distracţie.

Unul dintre ei sări pe bord ca să dea o mână de ajutor.

— *Schnell!* ordonă subofiţerul.

Părea stânjenit de zâmbetele cu care camarazii săi apreciau un asemenea zel.

— Numai un mic control, crezu el de cuviinţă să mai adauge spre a-l lămuri pe bătrân.

Nu i se răspunse nici măcar cu o privire.

Fără prea mare greutate, cei doi gradaţi reuşiră să înfigă vergeaua în mijlocul încărcăturii după ce se opintiră de câteva ori. Tija subţire de oţel atinse fundul vasului scoţând un zgomot înfundat.

De pe debarcader se auzi un murmur ironic.

— Încă o dată... aici...

Roşu la faţă, subofiţerul nu se mai uita decât la nisipul îmbibat de apă. Vergeaua străpunse din nou încărcătura şi răsună iar când se lovi de lemnăria fundului.

— Şi acolo... acolo...

Plini de arţag cei doi soldaţi tot înfigeau şi scoteau vergeaua. Începură să facă glume.

— *Maul zu*![2]

Subofiţerul luă o atitudine ţeapănă, stăpânindu-şi cu mare greutate mânia. Soldaţii care stăteau fără treabă pe debarcader o şterseră în grabă spre a nu atrage asupra lor mânia şefului.

— Acum de-a lungul carcasei, în dreptul motorului...

Le Guen făcu un pas înainte şi îl apucă cu putere pe fiul său de umăr.

— Nici o mişcare!

Vergeaua se înfipse pentru a doua oară, oprindu-se cam la cincizeci de centimetri adâncime. Soldaţii făcură nişte ochi mari, nedumeriţi.

Dintr-un salt bătrânul fu lângă nemţi cu o lopată în mână. Îi aruncă şefului de post o privire insolentă.

— Aici e o traversă... care leagă motorul de punte. Fără să mai aştepte, începu să dea nisipul la o parte.

După vreo câteva secunde, lopata se poticni.

— Ca să vedeţi şi dumneavoastră de ce a fost nevoie de toate astea...

Subofiţerul se lăsă pe vine şi se uită la traversă fără să spună o vorbă. Şi tot în tăcere îşi afundă mâinile şi mai adânc în nisip, scurmând cu degetele.

— N-aveam ce face, domnule... am primit dispoziţii. Neamţul îşi curăţă genunchii de nisip lovindu-i supărat cu palmele. Ajutoarele sale se uitau la el cu duşmănie.

— Acum puteţi să va vedeţi de drum.

Furios că s-a făcut de râs, subofiţerul le ştampilă în fugă autorizaţia de trecere. Pe ponton, soldaţii râdeau pe furiş.

— Sper că n-o să fie mereu aceeaşi poveste! bodogăni Le Guen.

Faţa îi era lucioasă de sudoare. La fel şi faţa băiatului.

Bătrânul păli urmărind cu privirea locul pe care îl arăta cu mâna un soldat din gardă. Motorul pornise, scoţând un zgomot enervant.

---

[2] Gura!

— *Gazolin, domnule... Achtung!*

— *Achtung!*[3]

Subofiţerul trecu dispreţuitor pe ponton.

— Ar trebui să fiţi atenţi cu rezervoarele de gazolină, uitaţi-vă cum curg.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Le Guen constată că de sub unul din rezervoare se scurgea o dâră de carburant... La doi metri de motorul aprins!

— Nici o grijă, le aranjam imediat.

Fiul său se şi repezise. Din câteva mişcări rapide desfăcu rezervoarele şi le rostogoli până pe grămada de nisip ud.

— Nu mai e nici un risc de incendiu.

Subofiţerul ridică din umeri şi le făcu semn să plece. Le Guen dădu drumul la gaz şi apăsă pe acceleraţie până la refuz.

Andre-Jean pivotă uşor pe loc, apoi porni greoi. Pe la babord şi tribord treceau nave de război. Nave nemţeşti, ambarcaţiuni franţuzeşti, învechite, cu carcasa roasă de rugină, putredă. Pe cheiurile animate, se foiau marinari, lucrători...

— M-au trecut toate năduşelile... tată. Dacă lua foc gazolina?

— Drăcia dracului...

Bătrânul îşi redobândi stăpânirea de sine. Reuşise chiar să-şi răsucească o ţigară de la prima încercare.

— Să ştii băiete că maiorul Le Garrec e un om dat dracului...

Respiră cu voluptate.

— Să bagi coatele în rezervoarele de carburant e totuşi o idee grozavă.

Băiatul îl privi înduioşat.

— Ei şi ce? Sunt etanşe... nu riscă nimic!

[3] Atenţie.

CAPITOLUL X

Yves Kerdrel aşează pe remorcă a şasea bombă. Roţile de cauciuc se înfundară foarte puţin în pământul din grădină.

— Am terminat! Cu un minut mai devreme. Deschise poarta grădinii. O rampă de beton cobora în pantă până la plajă.

— E perfect... şi refluxul începe abia peste zece minute.

Urcat pe o ridicătură de teren, Leroy cerceta împrejurimile, în faţa vilei – plaja. Un şir de petice de nisip, despărţite între ele de nenumărate stânci teşite. Dâre lungi de alge, lăsate de maree, pătau cu negru nisipul curat.

Drept înainte, la două sute de metri – ţinta... insuliţa.

Port-Louis se vedea, ca o masă întunecată, dincolo, de cealaltă parte a şenalului.

Leroy nu se uita nici la Port-Louis, nici la insuliţă, lipită de uscat pe timpul cât dura refluxul.

— Jean, eşti sigur că vor veni?

Tânărul inginer supraveghea cu atenţie extremităţile plajei. În stânga, fortul Kernevel. În dreapta, blocul de la Nourriguel.

— Le Garrec m-a asigurat că vor veni.

Se mai linişti. Nu se vedea nici o prezenţă suspectă. Desigur însă că santinelele se aflau instalate în punctele de tragere. Şi fără îndoială că din timp în timp cercetau plaja.

Kerdrel verifica întruna, încărcătura.

— Ar fi fost poate mai bine dac-am fi dus bombele pe insule în trei reprize. Aşa cum le-a transportat şi Le Guen. De fiecare dată maiorul nu-i încredinţa decât două containere.

Leroy se cutremură gândindu-se la cele petrecute.

— Ce nebunie! Au tăiat apoi au sudat la loc rezervoarele după ce au vârât în ele încărcăturile şi le-au umplut cu gazolină... Le Guen a navigat pe un vulcan... Bietul bătrân!

Cercetă iar plaja şi se mai linişti.

— Le Garrec e cel mai nebun dintre noi toţi. Dar reuşeşte totdeauna.

Şi amintindu-şi de întrebarea pe care i-o pusese prietenul său:

— Ar fi imposibil să facem trei transporturi. Plaja e tot timpul supravegheată şi nici nu ne putem gândi că Londra ar putea începe o serie de diversiuni, în seara asta însă va declanşa un bombardament. Aşa că va trebui să profităm şi să traversăm plaja cu coletele astea stânjenitoare.

În întuneric, cei doi aproape se confundau cu boschetele din grădină.

— Jean, priveşte!...

Leroy îşi şterse mâinile transpirate de pantalonii de pânză grosolană. Foarte departe, înspre Groix, se ridicau spre cer nişte puncte luminoase. Îndată începu şi urletul sirenelor, de la Lorient la Port-Louis, de la Port-Louis la Ploemeur.

— Avem numai cinci minute, nici o secundă în plus, îi reaminti Leroy cu voce tulburată.

Se plecă pentru ultima oară peste grilaj. Prin cazemate începuse probabil forfota obişnuită. Dar santinelele nu se mai gândeau, desigur, decât la pericolul care venea de sus.

Respiră puternic, spre a-şi ascunde frica.

— Când va înceta focul se va lăsa întunericul. Iar observatorii vor continua să se mai uite pe cer... să zicem un minut sau două. Asta e tot timpul de care dispunem.

Se distingea acum un uruit îndepărtat. Zgomot de motoare, venind din înaltul cerului...

Într-o perfectă sincronizare, antiaeriana se dezlănţui de-o parte şi de alta a radei. Străluciri vii, deflagraţii puternice se amestecară îndată într-un singur uruit sonor şi violent. În jerbe roşiatice, gloanţele şi obuzele trasoare sfârtecau cerul. O ploaie măruntă şi deasă începu să cadă pe neaşteptate.

Plaja era scăldată atât în lumina tunurilor cât şi în cea a exploziilor. Stâncile şi forturile apăreau enorme în străfulgerările repetate ale flăcărilor, topindu-se din nou în beznă pentru a se arăta iarăşi pentru o clipă... Apariţii fugare... decor de coşmar.

Focul ajunse la punctul culminant în clipa în care primul avion coborî în picaj.

— La pământ!

Se culcară pe burtă. O umbră măturăcerul scuipând foc prin toate gurile mitralierelor. Şuieratul scurt al unei bombe. Explozia se auzi foarte aproape. Un alt aparat urmă traiectoria „şefului”. Din nou mitralierele. Încă o explozie. Pământul se cutremura de fiecare dată.

— Îţi dai seama? Astea au venit anume pentru noi!

Ghemuit la pământ, Kerdrel se agita mereu, crispat de enervare dar şi de mândrie.

— Mai avem încă trei minute, anunţă Leroy eu o voce lipsită de nuanţe.

— La dreapta... Aşa... Uşurel...

Kerdrel comanda în şoaptă respirând cam obosit. Trasă şi împinsă în acelaşi timp, remorca se înfundă într-o băltoacă adâncă între două stânci.

— O scoatem îndată, continuă Kerdrel.

Îşi şterse faţa de sudoare şi îndepărtă în acelaşi timp cu piciorul perdeaua de alge ce se depusese pe containerele cilindrice.

— Acum trebuie să le transportăm de cealaltă parte a insuliţei, una câte una.

Leroy îl aprobă, dar era încă zăpăcit, pradă unei mari tensiuni nervoase. Minutele de până atunci i se păruseră cele mai lungi din viaţă. Traversarea plajei în momentele când urechile le mai ţiuiau încă de bubuiturile canonadei, remorca încărcată cu bombe care nu voia să se urnească din loc şi scârţâia. Şi liniştea care s-a aşternut brusc, după ce s-a stins ultimul proiector.

— Mergi tu înainte. Cunoşti insula mai bine ca mine. Apucă plin de curaj mânerul unui container. Kerdrel îl luă pe celălalt.

— Se vede că nu prea eşti obişnuit să cari greutăţi, râse pescarul conştient de superioritatea sa.

Porniră. În tăcere. Înaintare înceată, poticnită. Nici urmă de cărare pe insuliţa aceasta care nu părea mare decât în timpul refluxului. De fapt nu era decât o îngrămădire de stânci, acoperite de alge lipicioase, care alternau cu nişte băltoace adânci. Lacuri miniaturale legate de mare prin canale largi de un cot. Apa se scurgea printre ele stârnind pe neaşteptate valuri încununate cu iarbă de mare, care se sfărâmau foarte repede, şuierând.

Miros de iod, de sare, de grote minuscule prin care se târau crabii şi şerpuiau tipării, mirosul mării, al vieţilor ei ascunse şi agitate.

Uneori cei doi erau obligaţi să escaladeze stânci pe care nu le puteau ocoli. Înaintau atunci pe burtă, lipiţi de piatra vâscoasă, agăţându-se cu degetele de alge. Cioburile de scoici ascunse prin vegetaţia marină le tăiau palmele.

Leroy se lăsă să alunece de pe stâncă, sprijinind containerul pe care Kerdrel îl ţinea cu amândouă mâinile. Un crab îi trecu printre picioare, îndepărtându-se cu cleştii gata de luptă. Apa clipocea şi se învârtejea strecurându-se prin mii de canale, ravine în care numai bine îţi puteai scrânti piciorul.

— Mareea începe să crească. Să ne grăbim. Escaladară încă o stâncă, alunecând în două rânduri.

— Am ajuns, Jean!

Leroy se ghemui cu sufletul la gură, privind întinderea de apă întunecată care scălda insula la picioarele sale.

— Şenalul, şopti Kerdrel cu o voce ciudată.

Întinse mâna spre Port-Louis. Fortul demodat îi domina cu masa lui înfricoşătoare.

— Ai zice că-l poţi atinge cu degetul, îşi reveni foarte repede, se strecură pe genunchi într-un fel de coridor foarte îngust şi lung, astupat pe jumătate cu iarbă de mare.

— Grota cu ţipari… Ţi-o mai aminteşti?

Leroy veni lângă el. Faţa i se lumină.

— Acum da… Am descoperit-o într-o zi când căutam creveţi.

Fără să şovăie, ridică perdeaua groasă de alge ce şi roiau de apă. În faţă îi apăru grota, strâmtă şi adâncă, plină de taine.

Kerdrel zâmbea fericit.

— Mai tot timpul e sub apă. Riscul ca cineva să găsească containerele e exclus.

Unindu-şi puterile strecurară containerul în crăpătură.

— Trebuie să le aducem şi pe celelalte. Într-o jumătate de oră grota va fi înecată.

Şi dintr-o dată îngrijorat:

— Numai de n-ar începe englezii prea devreme cea de a doua diversiune!

Celălalt îl linişti:

— Avem înaintea noastră o oră şi jumătate, Mai mult chiar decât ne trebuie. Şi îndată ce terminam cu depozitarea bombelor, pregătim remorca… Drumul înapoi il facem mult mai repede.

— Jean!… Jean!…

Leroy se ridică. Inima-i bătea puternic.

— Priveşte…

Se lipiră de perdeaua de alge privind cu ochii holbaţi.

Un submarin se ivise din ceaţa deasă, abia distingându-se în beznă şi înainta alungit pe apele mării. Se reîntorcea la bază, înaintând încet şi despicând cu etrava lui ascuţită valurile senatului. Făcea un zgomot abia perceptibil, ca zgomotul pe care-l face mătasea sfâşiată.

Cei doi priveau nemişcaţi la forma ireală care trecea de-a lungul insulei.

Leroy îşi încleşta fălcile. Ar fi dat oricât să poată striga acţiona… să facă ceva, numai să scape de emoţia aceea amestecată cu teamă. Dintr-o dată, imposibilul devenea calitate. Ei erau acolo, cu bombele lor şi valurile stârnite de etrava submersibilului ajungeau până la ei… De necrezut!

Unul după altul, valurile clipociră prelung, inundând de fiecare dată cele două forme nemişcate lipite de stânci.

Pe turela submarinului apărură două capete cu căşti. Câteva cuvinte nemţeşti se destrămară, luate de briză.

Leroy îşi scufundă faţa în alge. Îşi simţea obrajii în flăcări.

— Nu te simţi bine, Jean?

Cuprins de nelinişte, Kerdrel se apropie de Leroy. Şi el era tulburat.

— Nu, nimic, totul e în ordine.

Leroy lăsă să cadă perdeaua de iarbă de mare care camufla grota.

— Să ne grăbim, dragul meu… Trebuie să le aducem cât mai repede şi pe celelalte.

Vocea i se înăspri uşor.

— Acum eu comand, Yves!

CAPITOLUL XI

Kerdrel se apropie de masă şi se uită la schiţă cu mult respect.

— Ar însemna să te mint dacă aş spune că nu mi-e frică.

Bău o înghiţitură de alcool şi continuă:

— Îţi dai seama, în seara asta e scena finală. Am riscat mult şi în zilele precedente dar despre submarine vorbeam la viitor. Spuneam: „Vom lipi bombele de vasele lor.” Dar ştiam foarte bine că totul nu e decât un proiect. Acum însă am ajuns la capăt... În curând o să atingem cu mâna carcasa unui submarin!

Kerdrel băuse prea repede. Totuşi, se ridică în picioare stacojiu la faţă.

— Sunt într-o stare foarte ciudată... dar mai grav e că sunt emoţionat.

Cu un gest grăbit, Leroy aruncă schiţa în focul din cămin.

— Haide, Yves... la ce bun să te laşi impresionat. Fă ca mine, stăpâneşte-ţi frica. Gândeşte-te că ieri seară eram amândoi pe insuliţă şi n-am întâlnit pe nimeni...

Celălalt se mai destinse puţin.

— Ştiu. Dar lupta asta din umbră mi se pare foarte grea. Vezi tu, în noaptea când vedeta germană mi-a controlat pescadorul, mi-era mai puţin frică. Cu marinarii mei mă mai puteam bate, chiar fără speranţă... Pe când în seara asta...

Leroy fuma cu gândul în altă parte. Îmbrăcase şi el costumul de scafandru pe care-l procurase La Garrec. Faţa şi mâinile îi erau unse cu vaselină spre a le proteja împotriva frigului.

— Nu te mai gândi la asta, Yves. Într-o oră, două vom fi iar acasă. Tu o să fii primul care o să râzi de spaima ta de acum.

Uşa se deschise brusc. Mătuşa Adrienne intră în încăpere şi verifică termosul pe care nepotul ei îi umpluse cu cafea. Kerdrel îşi găsi îndată ceva de lucru ia echipament.

— N-ar fi trebuit să rămâneţi, mătuşă Adrienne, murmură Leroy.

Bătrâna se uită la el cu o expresie pe care nu i-o mai văzuse.

— Ştiu. Ar trebui să fiu la verişoara mea, la Menez... Cu braţele încrucişate îl fulgeră cu privirile pe Kerdrel care nu scoase o vorbă.

— Dar nimeni n-o să mă poată face să părăsesc casa asta! E casa mea!

Mirosi termosul.

— Yves Kerdrel, n-ai fost niciodată în stare să faci o cafea ca lumea. De ce nu m-ai chemat pe mine?

— Nu voiam să te deranjez, mătuşă.

Ea făcu încet înconjurul mesei, uitându-se la echipamentele de scafandrii fără să reuşească să-şi ascundă curiozitatea.

— Regret foarte mult că sunteţi aici, insistă Leroy sever.

Mătuşa ridică din umeri.

— Înainte de a veni tu, băiete, noi trăiam aici în linişte, îmi spuneam că războiul o să se termine chiar dacă nu ne amestecăm noi. Yves ar fi început să pescuiască departe, în largul oceanului... Annick ar fi venit să locuiască cu noi... Totul ar fi fost ca înainte... mai bine ca înainte.

Dădu cu ochii de sticla de rachiu. O luă repede şi o puse sub cheie.

— Dar ai venit tu, Jean Leroy şi ne-ai adus războiul. Şi cum aş putea să vă părăsesc, bieţi nebuni ce sunteţi!

— Toţi bărbaţii trebuie să lupte, mârâi Kerdrel.

Leroy se ridică.

— E timpul, Yves!

Îi adresă bătrânei un zâmbet plin de afecţiune. Era rea de gură şi arţăgoasă ca orice bretonă adevărată. Dar dincolo de vorbele ei aspre, ghiceai fără greutate durerea şi resemnarea femeii căreia un alt război îi răpise pe cei dragi.

— O să vă aştept aici, hotărî ea.

Se aşeză în fotoliul ei preferat şi închise ochii.

— Pe curând, mătuşă Adrienne, mormăi Kerdrel. Bătrâna stătea ţeapănă, chircită în veşmintele ei groase.

Doar trăirea interioară mai însufleţea faţa palidă care vedea de sub boneta imaculată.

Leroy ajunse primul pe insuliţă. Suflând greu şi scuipând, Kerdrel îl urma la zece metri distanţă.

— Ce hulă nenorocită! bodogăni căpitanul de pescador... Bine am făcut că am venit pe aici. Prin partea cealaltă a insulei marea ne-ar fi izbit de stânci şi... adio costume etanşe.

Se strecurară unul lângă altul printre stânci. Sub ei şi în jurul lor, numai apă şi iarbă de mare. Se bălăceau într-o adevărată mlaştină de alge, masă vâscoasa pe care costumele lor de cauciuc alunecau mereu. Când înotând, când umblând, trecură pe lângă nişte masive stânci, camuflate sub o mantie de alge.

— Opreşte-te, Jean! O să treci de locul nostru.

Se opriseră să-şi mai tragă sufletul, lipiţi de o stâncă cu forme neregulate.

— Nu vorbi prea tare, Yves. Noaptea cuvintele se aud până departe.

Cercetară instinctiv împrejurimile... Port-Louis şi Kernevel nu erau decât nişte mase întunecate, imprecise. Şi totuşi. În cazematele moderne, ascunse de ziduri antice, stăteau oameni la pândă. Observatorii scrutau noaptea... apa... cerul. Mai ales cerul.

Kerdrel ridică ceva mai sus sacul pe care-i ducea cu mii de

precauţii.

— Luăm o gură de cafea? Să ne mai încălzim, Leroy dădu din cap. Nici în iad Kerdrel nu s-ar fi despărţit de gustarea lui sacrosanctă şi de sticla cu băutură.

„E de necrezut!” îşi spuse. Dar deveni şi mai optimist. Totul era cât se poate de simplu, abstracţie făcând de frigul care îl cam anchiloza. Auzind cuvintele obişnuite, de fiecare zi, îndrăzneaţa acţiune i se părea redusă la dimensiuni acceptabile. Războiul? Da, dar şi termosul cu cafea, o înjurătură, o glumă...

Kerdrel ridică mâna şi îşi ajusta viziera. Câteva clipe mai târziu, căpitanul de pescador dispăru în apa înspumată. Grota cu ţipari se afla încă la cinci picioare adâncime, sub apă.

Bule mari de aer urcau la suprafaţă ca o jerbă fără sfârşit. După câteva secunde apa începu să clocotească. Kerdrel ieşi din apă remorcând o încărcătură magnetică.

— Ce figură ne-ar face dacă n-ar mai ieşi! rânji el.

Fu plesnit de un val şi scuipă o gură de apă sărată.

Cu capetele alăturate scrutau întunericul; apele dantelate cu spumă ale şenalului se ondulau în ritmul contravalorilor.

— Ies în fiecare noapte, îi reaminti Leroy ca să-i mai ridice moralul.

Vocea i se schimbă puţin.

— Annick ştie că în seara asta suntem în acţiune?

Kerdrel trase o înghiţitură de cafea, chiar din termos.

— Nu. O să-i spunem după ce terminăm cu toate astea. N-are nici un rost s-o neliniştim.

— Şi mâine ce-o să-i povesteşti? Sunt şase bombe, ceea ce înseamnă că avem de petrecut şase nopţi pe insulă.

Kerdrel privea melancolic.

— O să inventez eu ceva. De ce să se chinuiască dinainte?

Cu o mişcare rapidă se ridică, sprijinindu-se în palme.

— Atenţie! Dragoarele!

Uitând de frig, Leroy scoase încărcătura din container; Plăcile magnetice care erau destinate să se lipească de submarin luceau palid.

Împreună cu Kerdrel cercetă bomba cu un respect amestecat cu nelinişte. O mai studiaseră şi pe uscat. Dar pe stâncile acelea bătute de valuri, încărcătura părea mai înfricoşătoare.

Dragorul se apropia, cu duduit puternic de motoare: Era un vas mic de lemn, pentru că lemnul era absolut necesar spre a nu atrage minele magnetice lansate pe ascuns de hidroavioanele britanice. Vase mici înarmate uşor, care trăgeau după ele ca o căruţă cablul menit să taie sauna de mine de sub apă.

Dragorul înainta greoi prin dreptul insulei. Pe punte, pe pasarele stăteau oameni pândind minele care puteau sa ţâşnească la suprafaţă

de îndată ce s-ar fi desprins de cablu.

— Submarinul e pe aproape, şopti Leroy.

Îşi înăbuşi un oftat de frică, potrivindu-şi viziera.

— Ei, îi dăm drumul? mormăi Kerdrel. Îşi fixă şi el viziera, în mare grabă.

Dragorul se îndepărtase deja, târând după el cablul într-un mers egal de bou care trage la plug.

Leroy făcu un semn. Se cufundară împreună în apă, ţinându-se fiecare de câte un mâner al încărcăturii magnetice. Totul fusese prevăzut, calculat de Leroy: distanţele, curenţii. Fiecare mişcare făcea parte dintr-o acţiune precisă, minuţioasă.

Ajunseră foarte repede la fund. Se aflau într-o falie stâncoasă, lată de un metru, cu pereţii acoperiţi de iarba de mare.

Leroy respira cu grijă, nefiind încă obişnuit eu aparatul de scufundare care-i zdrobea umerii. Înainta pipăind cu mâna liberă peretele de stâncă.

„Avem douăzeci de secunde ca să ajungem la şenal.”

Ajunseră însă mai repede decât fusese prevăzut. Când simţi că îi fuge pământul de sub piciorul drept, Leroy fu cuprins de un sentiment de teamă amestecată cu repulsie. La un metru în urma lui, Kerdrel era o formă nedesluşită, mişcătoare.

Clocotul produs de elicea dragorului descreştea puţin câte puţin.

„Trebuie să reuşim”, îşi spuse Leroy.

Mai şovăi o clipă ştiind că Kerdrel aşteaptă plin de încredere.

Tot planul era stabilit în funcţie de lungimea cablului dragorului. Dacă ajungeau prea repede riscau să fie târâţi de cablul de oţel şi striviţi de colosala forţa a unui adevărat zid de apă provocat de curent. Dar nici sa aştepte prea multă vreme nu puteau. Submarinul urma la mica distanţă. Dacă întârzia cinci secunde, ţinta le scăpa… sau puteau fi făcuţi bucalele de elicea submarinului.

Leroy nu şovăi decât o secundă. Trase din toate puterile încărcătura de cate era agăţat Kerdrel. Stânca dispăru de sub picioarele lor. Înotau acum amândoi, numai cu o singură mână.

Alunecare mută în apa întunecată. Una lângă alta, cele două ciudate siluete pătrunseră în şenal. Simţeau amândoi, ca un fior de gheaţă, curentul rece care venea din larg.

Băteau din picioare în cadenţă, cu braţul întins, ţinând bomba între ei. Dans mut în străfundurile nopţii. Din când în când se frecau de stâncile de pe fundul şenalului, treceau pe deasupra unor falii şi prăpăstii miniaturale. În jurul lor pluteau alge care le biciuiau uşor vizierele.

Leroy numără: zece… cincisprezece…

Treizeci de secunde! Era tocmai timpul de care teoretic aveau nevoie ca să ajungă în mijlocul şenalului.

Priveau cu ochii ieşiţi din orbite.

„Douăzeci… douăzeci şi cinci” …

O fi trecui oare cablul dragorului, odgonul acela de oţel care ar fi putut să-i strivească în orice clipă?

„Douăzeci şi opt… douăzeci şi nouă… treizeci… treizeci şi unu… treizeci şi doi…”

Leroy se plecă brusc înainte. Masa neagră pe care o zărise era acum la nivelul lor, dar încă prea departe, la circa douăzeci de braţe distanţă.

Furios arăt cu mâna spre ţintă, Kerdrel înţelese îndată. Porniră înainte bătând apa cu picioarele din toate puterile.

Carcasa submersibilului le apăru în faţă, enormă, masivă învolburând apa ca un rechin. Leroy aproape că smulse încărcătura din mâinile coechipierului său… Mai bine de o treime din chilă trecuse deja de ei… locul cel mai potrivit se afla ceva mai departe, exact între două lonjeroane. Era locul cel mai vulnerabil. Forfecată de explozie, nava s-ar fi rupt imediat în două.

Bătând din picioare, cei doi bărbaţi luptau contra vârtejului de apă, îngheţaţi de frică în faţa suprafeţei aceleia de oţel care aluneca deasupra lor.

Leroy ridică mâna, răspunzând semnalului stabilit dinainte, Kerdrel se agăţă de lonjeron în acelaşi timp cu şeful său. Se simţiră îndată trântiţi, împinşi spre corpul de oţel de viteza destul de redusă, totuşi, a navei.

Erau lipiţi de carcasă pipăind cu mâinile lor oţelul care-i despărţea de echipajul care avea să moară.

Cu gesturi studiate dirijară împreună încărcătura, având grijă s-o reţină ca să nu se izbească prea violent de carcasă. Plăcile magnetice se lipiră de submarin fără nici un zgomot.

Tremurând de enervare. Leroy declanşa mecanismul de dare a focului.

„Trebuie să ne lăsăm la fund… altfel alunecăm de-a lungul chilei… până la elice!”

Aproape mecanic se răsturnă pe spate, se scufundă cu capul în jos împingându-se cu picioarele de chilă. La doi metri mai încolo, Kerdrel proceda la fel.

Coborau spre fund cu mişcări cam stângace.

„Elicele sunt la douăzeci de metri… la zece…”

Uruitul apei se amplifica din secunda în deodată transformându-se într-un adevărat tunet, spre care corpurile lor păreau că sunt atrase.

„Elicele sunt la cinci metri.”

Clocotul apei ajunse deasupra lor, învăluindu-i într-a viitoare neînduplecată, violentă. Leroy se zbătea pe jumătate sufocat şi se ciocni de Kerdrel. Cam la cinci metri deasupra lor elicele sfredeleau

valurile… Vârtejul deveni şi mai puternic.

Se răsuceau, aruncaţi într-o serie de cascade succesive, în timpane le răsuna duduitul elicelor.

Vârtejul scăzuse repede în intensitate în timp ce cele două umbre înnebunite se grăbeau să ajungă la insulă.

Submarinul trecuse spre larg… spre convoaiele care brăzdau Atlanticul.

Echipajul lui mai avea de trăit două ore.

CAPITOLUL XII

Cu o vădită uşurare, ofiţerii ieşeau salutând unul după altul din biroul şefului de stat-major.

— Dumneata mai rămâi, Becker, ordonă – căpitanul Rassler.

Ultimul ofiţer închise uşar. Adjunctul amiralului îi oferi o ţigară şi luă şi el una. Era bine făcut, dar puţin cam prea subţiratic. Ochii albaştri, proeminenţi, străluceau în dosul ochelarilor. Şeful de stat-major era complet chel.

— Becker… Aş vrea să mai discutăm despre problema care tocmai a fost abordată în „marele raport”.

— Problema submarinelor pierdute?

Şeful de stat-major privea gânditor la ţigara care i se consuma între degete. Trupul lui înalt era acum puţin încovoiat.

— Da. Mai adineauri am schimbat subiectul în mod deliberat pentru că erau de faţă prea mulţi ofiţeri şi nu voiam ca vorbele mele să facă înconjurul bazei.

După un timp:

— … Şi să producă panică în rândul echipajelor.

Îşi stinse cu grijă ţigara fumată numai pe jumătate.

— Pierderile noastre sunt grele, Becker. O ştii la fel de bine ca şi mine. Convoaiele englezilor sunt din ce în ce mai bine apărate, iar uneori echipajele noastre numără prea mulţi tineri… Dar asta nu explică totul.

Faţa i se împurpura, pentru că celălalt nu răspunse nimic.

— Eşti specialist în serviciul de informaţii, Becker. Vreau să-ţi aud părerea. Ca şi mine ai avut în mână rapoartele întocmite după comunicatele inamicului şi după mesajele lor captate de noi. Cunoşti, de asemenea, rapoartele comandanţilor noştri de flotile. Cred că n-ai studiat acest ansamblu de informaţii fără să fi emis vreo ipoteză.

Maiorul Becker se plimba ţeapăn prin birou, cu mâinile la spate.

— Am pierdut prea multe submarine. De două ori numărul pe care-l putem admite ca pierdere normală în luptă…

Se învârtea cu paşi regulaţi în jurul biroului ministerial care fusese, desigur, mândria castelanului care locuise acolo.

— Vezi dumneata, domnule maior… am făcut socotelile pe perioada care o avem în vedere. Numărul submarinelor noastre în misiune şi densitatea convoaielor inamice au rămas constante… Deci…

Rassler, care stătea eu spatele ia fereastră, îl urmări cu privirea.

— Deci, Becker?

Ofiţerul de informaţii roşi puţin.

— Deci există două soluţii. Sau navele inamice sunt dotate cu arme noi…

— Crezi?

Maiorul Becker se întoarse brusc.

— Nu. Cum nu credeţi nici dumneavoastră, o ştiţi prea bine.

Din doi paşi fu în faţa unei hărţi agăţată pe perete care reprezenta Atlanticul de nord.

— Am cercetat amănunţit toate mesajele, toate rapoartele. Şi afirm că baza de la Lorient n-ar fi trebuit să piardă, în perioada de care ne ocupăm, decât maximum cinci submarine.

— Şi am pierdut unsprezece. Se priviră puţin cam tulburaţi.

— Dar, domnule maior Rassler. Cea de-a doua ipoteză a mea e fără îndoială justă. Submarinele noastre sunt scufundate înainte de a ajunge în zona de vânătoare.

Becker începu să respire greu, incapabil să-şi mai stăpânească agitaţia.

— Ideea acesta mi-a trecut şi mie prin minte, dar nu-mi venea să cred. Or, ascultând darea de seama a comandantului flotilei numărul cinci, am remarcat ceva.

— Şi eu, Becker.

Şeful de stat major coborî puţin vocea.

— Submarinele noastre nu trebuie să utilizeze posturile lor de radio emisie decât în cazuri deosebite. Dar, cu prilejul ultimei sale misiuni, comandantul Guntz a fost nevoit să pună vasele flotilei sale în stare de alarmă dintr-un motiv foarte grav. Toate unităţile au confirmat recepţia mesajului cu excepţia uneia.

— U 374!

În confortabila cameră se aşternu o tăcere penibilă. Vocea lui Rassler tremura puţin.

— U 374 n-a răspuns... şi nu s-a mai reîntors niciodată.

— Aţi remarcat când anume s-a constatat că nu răspunde?

— Becker, U 374 nu se găsea nici la două sute de mile de Lorient când a fost lansat mesajul la care trebuia să răspundă.

Făcând un semn cu mâna, şeful statului-major îl invită pe celălalt să vină lângă el, la fereastră.

— Dacă calculele dumitale şi ale mele se verifică, putem consta la că cele şase submarine dispărute... fără motiv... au plecat toate din Lorient la interval de o noapte unul de altul.

Arătă spre baza care se vedea în fundul radei.

— Submarinele noastre sunt sabotate, Becker. Agenţii noştri din Anglia nu s-au înşelat.

— Da, domnule maior. Aceasta e şi părerea mea. Prin minte le trecu acelaşi gând.

— Dacă acest lucru s-ar şti la bază, domnule comandant, s-ar produce panică. Aţi raportat la Berlin?

Celălalt se strâmbă într-un zâmbet penibil.

— Va raporta amiralul. Iar noi trebuie să ne aşteptăm la un perdaf în toată legea.

Luând o ţigară, şeful de stat-major continuă:

— Nu reuşesc să înţeleg cum fac ăia, *sacrament!* Pe submarine nu intră un singur pachet care să nu fi fost deschis. Totul e controlat înainte de plecare... şi chiar şi în clipa plecării.

În dosul ochelarilor cu ramă de aur, ochii îi străluceau.

— Trebuie să găsim numitorul comun care se poate aplica tuturor submarinelor noastre dispărute... în mod anormal. Trebuie să existe o legătură între aceste cazuri... Posturile de amaraj... echipele de reparaţii... de aprovizionare... Orarele.

Se opri cu sufletul la gură şi trase câteva fumuri.

— Mai reflectează. Becker. Cercetează minuţios în ce situaţie deosebită se aflau cele şase submarine în momentul plecării. Aghiotantul meu s-a şi apucat de treaba asta, dar, într-o lucrare în care şi imaginaţia are un cuvânt de spus, e mai bine ca fiecare să fie singur, cu propriile sale gânduri.

Maiorul Becker îşi aprinse o ţigară, fără să-şi slăbească şeful din ochi.

— Există un punct comun între toate submarinele dispărute... dispărute fără motiv, cum spuneţi dumneavoastră.

Rassler se apropie de el foarte palid.

— Te ascult, Becker. Ce mai aştepţi?

Maiorul tuşi. Îşi plecă fruntea.

— V-aş fi vorbit despre asta după raport, dar ezitam... Totul pare idiot.

Îşi ridică ochii şi întâlni privirea scânteietoare a şefului de stat-major.

— Ei bine, iată: cele şase submarine au plecat din orient în zile diferite... dar toate în toiul nopţii...

Se opri puţin ca să-şi menajeze efectul.

— Şi toate la ora refluxului!

Bena urca încet. Îngreunată de nisipul care şiroia încă de apă. La cârmă, bătrânul Le Guen îşi sugea mustaţa, foarte atent la manevră. La provă, fiul său îl dirija prin semne.

— Încă n-ai obosit, Trehin?

Celălalt trăgea vârtos cu lopata în cală, unde nivela nisipul.

— Merge, Aime, nici o grijă.

Bătrânul manevră două pârghii şi catargul de încărcare se răsuci cu un scârţâit asurzitor. Nisipul începu să curgă în cală, împroşcând apă de jur-împrejur, Căpitanul se uită la omul care se agita în fundul vasului. Bună achiziţie, pezevenghiul ăsta de Trehin. S-a lăsat şi de băutură.

— Dacă ştie că face ceva contrar nemţilor, o să-i vină mintea la loc, îl asigurase Le Guen pe Leroy, vorbindu-i despre cererea de angajare a lui Trehin.

Discuţia a fost cam aprinsă. La început, Kerdrel şi Leroy s-au opus îmbarcării noului matelot. Dar argumentele căpitanului de vas erau indiscutabile.

Numai în doi n-o să poată tace nici o treabă... Şi băiatul cel mare, Armei, fiind pedepsit cu interdicţia de a se mai îmbarca timp de o lună de zile, era nevoie urgentă de a angaja un suplinitor. Desigur, Trehin trăgea la măsea, dar nu era singurul... Iar el. Le Guen, nu vedea pe altcineva căruia să i se poată încredinţa secretul. În afară de asta, îmbarcarea lui Trehin n-ar fi bătut la ochi. Omul figurase în registrele de bord a numeroase vase de acest fel, înainte de război.

Leroy cedase în faţa acestui argument major. De altminteri. Le Guen îl răpise pur şi simplu pe noul său acolit, îi dădea găzduire completă. Trehin era văduv... ca Le Guen, împreună cu cei doi fii ai bătrânului, formau o familie de bărbaţi, care nu se despărţeau niciodată. Vrând, nevrând, Leroy acceptă situaţia... căci n-avea ce face.

— Hai în locul meu. Trehin, frec eu jos.

Băiat foarte cumsecade, fiul lui Le Guen îi făcu semn bătrânului să oprească troliul. Cu faţa ostenită de efort, Trehin se grăbi să urce pe punte.

— Chiar că au început să mă doară şalele, mărturisi el.

Bătrânul ridică din umeri.

— Dacă n-ai fi tras atâta la măsea, n-ai fi ajuns în halul ăsta.

Matelotul îi oferi o ţigară şi bătrânul n-o refuză.

— Du-te la benă... şi ai grijă acolo.

Trehin îşi trase şapca pe ochi. Începea să se întunece şi peisajul îşi pierdea contururile; râul şi colinele erau înecate într-o lumină cenuşie, uniformă.

— Sunt mulţumit că lucrez pentru tine, Aime şi că sunt şi eu bun la ceva. Vezi, nu-l invidiez nici măcar pe ăla, de colo... care stă în barcă şi nu-i pasă de nimic.

Mustaţa groasă a bătrânului tresări de un râs abia stăpânit.

— Ăluia îi bâţâie fundul mai tare decât ţie, măi băiete... El e omul care ne aduce marfa... Două butoaie de gazolină pe care le schimbă cu ale mele!

Puţin cam neliniştit totuşi, cercetă barca în prelungirea căreia se vedea o imensă plasă triunghiulară.

— Trebuie să fii om cu cap ca să pui la cale asemenea combinaţii. Nimic de zis, Trehin, şeful lor e un om plin de idei.

— Cred că putem considera afacerea noastră ca fiind foarte bine

pusă la punct, aprecie maiorul Le Garrec.

Rupse o clătită cu degetele lui grăsulii şi arunci bucăţele în cana cu iaurt.

— Dumitale nu-ţi place asta, Leroy?

Leroy întindea unt pe o clătită caldă, din lama neagra, bine rumenită.

— Nu seara. Deci, după dumneata, totul e în ordine?

— Deocamdată, da.

Cu multă grijă, Leroy turnă în pahar cidrul care abia începuse să fermenteze.

— Şi de ce aceste restricţii? Ai aflat ceva?

Îşi mâncă clătita din trei înghiţituri, cu ochii aţintiţi spre faţa blajină a şefului.

— Reţeaua de la bază a avertizat Londra că nemţii au devenit bănuitori. Au început să admită teza că ar fi vorba de un sabotaj şi totuşi nu sunt siguri de nimic. Paza a fost întărită, dar domnii din cercurile superioare sunt convinşi că, dacă e la mijloc un sabotaj, originea lui trebuie căutată într-un sector restrâns şi anume la bază. Se tem, de asemenea, ca nu cumva explozibilele să fie introduse o dată cu proviziile şi cu materialele care se iau la bord. Aşa că totul e controlat şi carcasa fiecărui submarin e inspectată înainte de plecare. Dumitale, desigur, nu-ţi pasă pentru că intervii abia după.

Ochii îi străluceau şi Leroy se simţea stânjenit de felul cum celălalt îl fixa cu privirea.

— E fantastic, Leroy. Uneori nici nu mi vine să cred şi iată... Abia acum îmi dau scama ca stau la masă în tovărăşia unui băiat care, el singur, face o treaba mai bună decât o escadră.

— Nu sunt singur, i-o tăie Leroy sec.

Nu simţea nici o umbră de orgoliu. Cel mult un oarecare sentiment de superioritate pe care ştia că şi-l poate înăbuşi cu uşurinţă. Mândria lui Le Garrec îl agasa puţin. De ce să fie mândru? Nu era decât un funcţionar conştiincios, ultima verigă dintr-un lanţ foarte lung. Dar nu avea mai mare importantă decât celelalte verigi, decât doar prin aceea că ceea ce săvârşea el se făcea cu o mulţime de eforturi şi riscuri. Asta era. De ce deci să te minunezi de o acţiune la care participau atâţia alţii? Numai pentru că gloria nu încununează decât ultima faptă? Baliverne. Asemenea sentimente erau potrivite numai pentru prietenul său Kerdrel, sau pentru Le Garrec, care făceau paradă de clipele decisive.

El îşi stabilise de multă vreme o linie de conduită. Din ziua în care pusese piciorul pe pământul Angliei, după dezastru: să nu considere misiunile pe care le va avea de îndeplinit decât ca o muncă ce se împleteşte cu munca altora. Să îndeplinească aceste misiuni cu sânge rece, cu mintea lucidă, debarasat de utopiile în care alţi combatanţi ar

putea crede. Să se bată, da, dar nu ca un soldat oarecare, ci ca un inginer care a cântărit fiecare posibilitate.

Surprins de tonul lui Leroy, Le Garrec se opri din mestecat.

— Nu-ţi place să se vorbească de dumneata, nu-i aşa? Bun, de acord.

Îşi turnă un pahar de cidru. Mirosul de mere se amestecă cu mirosul de lapte prins.

— Să ştii, Leroy, că te-am chemat aici pentru că am să-ţi dau un ordin deosebit.

— Te ascult.

Stând ţeapăn pe bancă, Leroy se scutură cu palma de firimiturile de pe haină.

— Ei bine, iată despre ce e vorba: al doilea transport de bombe va trebui să ajungă la amicul dumitale Kerdrel chiar mâine. Intenţionezi să reîncepi atacurile imediat?

Leroy se destinse. Îi plăcea tonul pe care-l adopta Le Garrec când vorbea de treabă.

— Nu chiar imediat. Ci după patruzeci şi opt de ore. Şi pentru asta mi-ar trebui alte butelii pentru scufundare. Nu mai avem oxigen decât pentru o singură misiune.

Zâmbi şi faţa lui păru şi mai tinerească.

— Trebuie să recunoşti că ar fi păcat să ne încetăm activitatea din pricina unui asemenea fleac.

Le Garrec îşi şterse buzele cu un colţ de şervet. Din familia Trearz nu se vedea nimeni, iar bunica sforăia în voie, după draperiile trase ale patului.

— Ar fi trebuit să mi le ceri mai din timp. Dar mă rog, voi face tot posibilul. Oricum, deocamdată… nu mai atacaţi.

Se aştepta ca tânărul inginer să dea semne de mirare, dar acesta nu scoase nici un cuvânt.

— Am fost contactat ieri de un agent care a sosit de la Londra….

Îşi aprinse foarte liniştit o ţigara, uitând sa ofere una şi interlocutorului său.

— Un submarin-cargou urmează sa sosească zilele astea la Lorient. Nu va rămâne aici decât pentru o foarte scurtă escală, dar dată fiind natura încărcăturii sale ar trebuie să constituie pentru dumneata o ţinta căreia va trebui să-i dai prioritate. Până atunci… nu risca nimic. Nu face nici o mişcare, chiar dacă toate submarinele, din Atlantic s-ar oferi loviturilor dumitale.

Privind în gol, continuă pe un ton uniform:

— Acest submersibil va pleca de la bază cu o încărcătură ultra-secretă. Colegul meu de la Londra n-a fost prea explicit dar am înţeles că e vorba de materii prime şi de utilaje necesare pentru punerea la punct a unei arme speciale. Toate astea au şi fost aduse la bază cu

camioanele... şi sunt păzite de elemente ale unităţilor SS. Nici măcar Kriegsmarine n-are voie să-şi vâre nasul pe acolo. Marinarii sunt consideraţi nişte cărăuşi vulgari.

Leroy îşi scarpină bărbia cu o mână puţin cam nervoasă. Se roşi la faţă.

— Ce-i cu povestea asta? Zău dacă nu mi pare scoasă dintr-un roman-foileton. De ce îmbarca nemţii aceşti preţioase materiale pe un submarin şi care le e destinaţia?

Le Garrec schiţă un zâmbet, învârtindu-şi paharul între degete.

— N-am spus că e vorba de un submarin german!

Se făcu linişte, o linişte tulburată doar de un butuc cure se rostogoli în vatră.

— Cum? Am reuşit să te uimesc? Perfect! Ei bine, află, dragul meu, că e vorba de un submarin japonez[4].

Oftă văzând expresia de îndoială care apăru pe faţa interlocutorului său.

— Pentru Germania situaţia e proastă. De aceea la Berlin s-a considerat că e indispensabil să i se dea ajutor Japoniei spre a pune la punct o armă care ar schimba soarta războiului... chiar după înfrângerea Germaniei, Japonia ar urma să reziste mai mult decât Marele Reich şi prin urmare inginerii germani au mai multe şanse, să monteze noua armă în Japonia.

Şi muindu-şi arătătorul în cidrul care se scursese pe lângă pahar, trase pe masă câteva linii încâlcite.

— Germania nu are prea multe porţi de ieşire. S-a apreciat aşadar că tocmai Lorient oferă, pentru un submarin-cargou, cu rază mare de acţiune, cele mai multe şanse de a ajunge în insulele nipone.

Leroy se cufundase, visător, în gânduri. Un ghiont al maiorului îl trezi la realitate.

— Domnule inginer, încetează o dată cu presupunerile dumitale în legătură cu încărcătura acestui submarin japonez. Gândeşte-te mai bine la bomba pe care vei avea onoarea să i-o lipeşti de burtă.

Luă sticla de cidru şi umplu din nou paharele.

— Nu pot să-ţi precizez nici ziua, nici ora plecării. Îţi pot da doar o singură indicaţie: jap-ul va pleca noaptea.

Puţin cam stânjenit de ceea ce avea să spună îşi contemplă îndelung paharul.

— Jap-ul nu va pleca înainte de trei zile. Aşa că de poimâine noapte va trebui să fii la post în fiecare noapte şi să aştepţi ca prada să-şi facă apariţia.

— Şi dacă vine un submarin german?

---

[4] Într-adevăr, în timpul ultimului război, câteva submarine japoneze au făcut escală la Lorient. (N.A.).

Nemulţumit că a fost întrerupt, maiorul mormăi:

— Şeful reţelei de la bază răspunde de această afacere... În clipa în care jap-ul va ieşi cu turela la suprafaţă, unui din agenţii lui va incendia o baracă de-a organizaţiei Todt. Dacă eşti la post o să vezi lumina: şi îţi mai rămân zece minute până să treci la atac. Dar atenţie! Fără acest semnal, nu ataci.

Obrazul rubicond al maiorului se lumina.

— Oh, iată-l şi pe bătrânul Trearz. Mi-a promis ca ne dă să gustăm un rachiu vechi de cel puţin douăzeci de ani.

CAPITOLUL XIII

Trehin se îndreptă, clătinându-se uşor spre cală. Vremea rece şi ploioasă nu-l deranja. Îşi pusese pe umeri un sac şi fredona cu o voce falsă şi răguşită.

Trehin era mulţumit. A tras două păhărele la Phine Tromeur. Două păhărele. Nu trei!

Se simţea foarte mândru. După două păhărele s-a oprit pentru că aşa a vrut el. O să-i povestească chestia asta şi lui Aime, care nu se mulţumea numai cu două...

Mergea salutând, în dreapta şi stânga, puţinele persoane pe care le întâlnea, grăbite să ajungă acasă.

Oamenii îl priveau cu oarecare mirare, dar el trecea dispreţuitor. Dacă ar şti ei... Ce s-ar mai mira aflând că Trehin, beţivul... că prăpăditul de Trehin luptă în Rezistenţă!

Cu inima îndurerată observă câteva zâmbete sarcastice. Cu câtă bucurie şi cu sentiment de revanşă le-ar arunca în faţă acest adevăr. Numai ca să le vadă mutrele uluite.

N-avea decât un singur regret. Nu, n-avea dreptul să vorbească nici măcar cu văduva Goffic, nici cu văduva Rouzic. Nişte femei tare cumsecade, cam arţăgoase, dar gata oricând să-ţi ofere o picătură de rachiu...

Ocoli cu prudenţă piaţa ca să nu dea peste cele două femei care adesea stăteau acolo la taifas.

„Poate că mai târziu o să fiu decorat”, gândi Trehin.

Ochii i se împăienjeniră puţin şi grăbi pasul. Emoţiile prea puternice îi făceau rău la inimă. Se strădui să se gândească la cei trei Le Guen care, fără îndoială, îl aşteptau. Acum el era de-ai lor, n-o să-i mai părăsească şi o să care împreună cu ei lăzile acelea ciudate şi grele despre care nu ştia nici unde se duc, nici la ce slujesc. Dar asta nu-l interesa. El nu era decât un marinar disciplinat, devotat. Şi de altminteri era inutil să pună întrebări. Lăzile alea rotunde nu puteau fi decât bombe şi din moment ce le duceau la Kernevel, asta însemna că rostul lor era să arunce în aer statul-major, amiralitatea. Mai târziu o să povestească el toate astea bananelor sale prietene... Satisfăcut, Trehin începu să fredoneze un cântec vesel în care era vorba despre întâlnirile galante ale unei fete frumoase pe care o chema Perrine.

Cântecul îi amuţi însă pe buze când ajunse în faţa casei. Era sinistră, cu obloanele trase, cu uşa închisă. Bătrânul Le Guen îi pretinsese să locuiască la el, la Kercaves.

— Ia să văd dacă totul e în regulă, mormăi el. Înjură cu năduf amintindu-şi că îşi lăsase cheile acasă la Le Guen.

— Cu ploaia asta şi cu găurile din acoperiş trebuie văd totuşi dacă

nu mi-e inundată casa… Drăcia dracului.

Fără să mai stea pe gânduri, intra în curte şi începu sa zgâlţâie un oblon care ştia ca nu se lichide prea bine. Voia s-arunce doar o privire şi-apoi sa se dud pe vas. Poate iar au de transportat lăzi din acelea.

— Ce faci acolo?

Trehin se întoarse îngheţat de spaimă. În faţa lui stătea ofiţerul acela neamţ, pe care-l întâlnise de atâtea ori. Un şchiop, arogant ca toţi ăilalţi.

Doi furieri de la Kriegsmarine, care tocmai treceau pe acolo, se opriră, uitându-se miraţi la omul aceia aiurit.

— Păi aici… aici stau eu. Şi ce, n-am dreptul să intru? Simţi că-l trec fiori. Un ofiţer… doi militari! A fost trădat… Acum i se întindea o cursă.

— Şi-atunci de ce vrei să intri pe fereastră? Ofiţerul se apropie amuzat. Nu părea ostil. Trehin îi aruncă o privire disperată.

— Mi-am uitat cheile; nu mai locuiesc aici…

Ernst se apropie încă puţin. Era mirat de spaima omului acela pe care îl cunoştea din vedere. Era un amărât care şi-a pierdut fiul. Un inofensiv.

— Actele! ordonă el cedând unui impuls de moment. Cu spatele lipit de perete, Trehin se străduia să se descheie la haină. Tremura.

— Iată-le, domniile… Iată-le.

Ochii i se umplură de lacrimi. Trădat. Ca atâţia alţii. Ofiţerul era deci la curent cu toate… şi zâmbea ticălosul.

Căutându-se prin buzunare, Trehin făcu un pas în lături. Lacrimile îi împăienjeneau vederea dar ghicea prezenţa marinarilor nemţi. Peste o clipă avea să fie arestat… şi Le Guen cu băiatu-său… Le Guen care i aştepta pe Andre-Jean.

— Am încurcat buzunarele: îşi şterse ochii cu mâneca. Le Guen avea să ridice ancora peste cinci minute. El trebuia deci să-i atragă pe nemţi în partea cealaltă, spre Quatre-Chemins. Se va sacrifica, dar Le Guen va fi salvat.

Îl trecu un fior ciudat şi simţi că pieptul i se umflă.

— Uitaţi-vă, am actele în regulă.

Făcu un pas, doi… şi dintr-o dată o rupse la fugă, alergând cât putea mai repede cu picioarele lui bătrâne. Ceva îi zvâcnea foarte tare… în cap… O larmă pe care numai el o auzea.

Marinarii nemţi izbucniră în râs. Cu un gest, ofiţerul le arătă omul care fugea.

— Puneţi mâna pe el… Repede!

Marinarul care făcea de gardă la intrare se uita cu interes la tânăra care-i arăta legitimaţia.

— *Ja…* Vă cunoaştem. Sunteţi de-aici… Biroul *Ausweiss.*

Zâmbi larg şi o pofti să intre în parc. Annick îi mulţumi zâmbind.

Uită îndată de santinela care o urmărea cu privirile şi urcă pe aleea strâmtă care ocolea desişurile de arbuşti lăsaţi în paragină.

În ciuda frigului umed, era lac de sudoare şi îşi simţea gâtul uscat. Peste câteva clipe se va afla în biroul care elibera autorizaţiile de ieşire în larg pentru marinarii de pe vasele de pescuit... Şi trebuia... era absolut necesar să pună mâna pe ştampilă.

Annick trecu fără nici o dificultate de biroul de informaţii unde un ofiţer cu părul cărunt visa la îndepărtata lui familie. Omul aruncă în treacăt o privire peste legitimaţie.

— Am de prezentat trei autorizaţii de ieşire. Locotenentul Ernst e cumva aici?

Subofiţerul ridică din umeri. Puţin îi păsa.

— Mergeţi tot înainte. Întrebaţi acolo... e un furier.... El ştie.

Un şir de culoare, de saloane transformate în birouri. La secretariat un marinar citea o revistă de dincolo de Rin. O ascultă politicos, fără să se ridice.

— Aşteptaţi... Ofiţerul de care întrebaţi e ocupat. Dar trebuie să vină într-o clipă... Frăulein.

Annick se crispa. Detesta să i se spună „Frăulein”. Căută zadarnic o replică aspră. De altfel, furierul se cufundă iar în lectura revistei.

Se plimbă prin birou cu paşi uşori.

„Mi-e teamă, mi-e foarte teamă”, îşi mărturisi ea.

De emoţie simţea cum sângele i se zbate în tâmple. Iniţial planul i se păruse simplu. Locotenentul Ernst era curtenitor şi nu i-ar fi fost greu să-l facă să plece din birou pentru un minut. Un minut i-ar fi fost de ajuns ca să scoală din poşetă *ausweiss*-urile în alb. O simplă mişcare şi fiecare permis de trecere ar fi avut ştampila cu zvastică, fără de care nu aveau nici o valabilitate.

Annick simţi că roşeşte. În teorie, evident, totul era simplu. Ar sta puţin la poveşti cu locotenentul, ar accepta chiar o ţigară...

De ruşine fruntea i se înroşi. Ce proastă era! Cum de s-a putut vedea în rolul frumoasei spioane seducătoare dar cu judecata rece?

— Plimbarea face bine, aprecie furierul fără să-şi ridice ochii.

Annick simţea că o lasă puterile. Aşadar nu era decât o fată de la ţară, cum nu se poate mai fricoasă.

— Nu aş putea să-l aştept pe locotenent în biroul lui? El... el m-a chemat...

Vădind mai mult interes, marinarul lăsă revista.

— Nu place aici?... *Gut!...* Poftim. O să citiţi ziarele... Şi poate că nici nu va trebui să aşteptaţi prea mult.

„Merge.”

Annick îşi reţinu o exclamaţie de bucurie. La urma urmelor nu se descurca chiar atât de prost... Dacă ar putea rămâne singură câteva minute şi-ar recâştiga încrederea în ea însăşi... şi după ce furierul va

ieşi…

— Locotenentul va fi foarte mulţumit!

Rămase şi ea uluită de tonul semeţ cu care rostise aceste cuvinte.

— De ce ai luat-o la fugă? Hai, vorbeşte… Noi suntem răbdători dar şi răbdarea are margini!

— Dar v-am spus, mi-a fost frică…

Trehin se uita morocănos la nemţii care de o oră îi puneau aceeaşi întrebare. Doi civili şi ofiţerul şchiop. Acesta era singurul mai cumsecade din toţi trei.

— Nu-i adevărat. Din partea noastră n-ai avut nici o neplăcere. Şi atunci? De ce ţi s-a făcut frică adineauri?

Privirea lui Trehin se îndrepta când spre unul când la celălalt, dar nu se oprea asupra vreunuia mai mult de o secunda. Să fie cât mai atent. Civilii aceia erau poliţişti. Desigur că au primit un denunţ, dar aveau nevoie de probe. Las' să-l caute mult şi bine…

Cei doi civili erau slabi şi uscaţi şi semănau oarecum unul cu celălalt. Aveau feţele obosite, neîncrezătoare, ochi au care pândeau fiecare reacţie a omului interogat. Erau în capul gol lăsând să se vadă nişte ţeste aproape complet chele.

— N-am făcut nici un rău! mormăi Trehin.

Deşi nu-l băteau, el tot era bănuitor. Dar fără îndoială că ei ştiau aproape tot.

— Hai, domnule Trehin, să lăsăm gluma… atitudinea dumitale ne-a dovedit că ai ceva de ascuns… Dar poate nu e nimic grav.

Cel care părea să fie şeful şopti ceva la urechea colegului său. Celălalt dădu din cap, fără să-şi schimbe expresia feţei.

— Ţi-am percheziţionat casa. Totul pare în ordine şi totuşi ai declarat că locuieşti în altă parte. Unde stai acum, domnule Trehin?

Pleoapele bătrânului se lăsară în jos.

— Asta nu vă priveşte. Stau de câtăva vreme la nişte prieteni.

Ajungeau în sfârşit şi la asta, ticăloşii. Ştiau deci totul dar mai căutau desigur o ultimă dovadă ca să pună mâna pe Le Guen şi pe ceilalţi… pe toţi cei din Rezistenţă.

— Am dreptul să merg pe la prieteni? mormăi Trehin, încăpăţânat.

Nu se mai uita decât la parchet.

Unul dintre poliţişti făcu un pas înainte încruntându-se. Celălalt îl apucă însă de mânecă şi îl trase într-un colţ al camerei unde aştepta ofiţerul de marină.

— Deocamdată e inutil să folosim metode forte.

Îi şopti ofiţerului:

— Ce ne puteţi spune despre el?

Ernst ridică din umeri:

— E un bătrân cumsecade cu care n-am avut nici un fel de poveşti.

De altfel bea… destul de mult şi în afară de faptul că isca mici scandaluri prin cârciumi, nu i se poate reproşa nimic.

Se uită foarte stânjenit la faţa hăituită a bătrânul matelot.

— Îl văd în fiecare zi, sau aproape în fiecare zi, de aceea m-a şi intrigat comportarea lui de mai adineauri. Omului ăsta îi este frică, sunt sigur de asta… şi dacă se teme de noi, asta înseamnă că ştie ceva. Dar ce anume? Nu ştiu.

Poliţiştii se întoarseră descumpăniţi spre arestat.

— Pe ce vas eşti îmbarcat?

Trehin se ghemui pe scaun. Poliţiştii ştiau totul… totul. Dar voiau să audă şi din gura lui…

— Nu sunt pe nici un vas. Am o pensie de război. Sunt prea bătrân şi nimeni n-are nevoie de mine.

Locotenentul aruncă o privire spre fiinţa nenorocita, cu faţa crispată pe care se putea citi mai mult ură decât teamă. Îi chemă pe poliţişti cu un semn.

— Staţi puţin. Numele acesta… Trehin, parcă-mi aminteşte de ceva. Am impresia că l-am văzut de curând pe o listă. Nu-l brutalizaţi. Mă duc să verific.

Ezită o clipă şi o roşeaţă îi invada faţa.

— Bătaia nu ajută la nimic. Omul acesta e cunoscut pentru excesele sale şi când e beat vorbeşte vrute şi nevrute. Daţi-i să bea şi-o să vă spună toată povestea lui. De altfel sunt convins că nu e vorba decât de un fleac.

Stânjenit de privirea bătrânului, ieşi în mare grabă din cameră. Poliţiştii reveniră îndată lângă prizonier, făcându-şi semne din ochi.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de noi, taică. Aici nu eşti la închisoare. Stăm şi noi aşa, de vorbă.

Sub nasul lui Trehin se deschise o tabacheră. O adulmecă neîncrezător, dar se servi totuşi, cu o mână care cam tremura.

„Poate că nu ştiu totul. Şi dacă fac pe prostul, până la urmă o să obosească şi, după o vreme, vor fi siliţi să-mi dea drumul. Numai că trebuie să fiu foarte atent… şi mai ales să nu vorbesc de Le Guen… şi nici de cutiile metalice.”

— Tare aş mai bea ceva, exclamă un poliţist. Colegul său îl aprobă gălăgios şi se îndreptă spre uşă, adresându-i lui Trehin un zâmbet.

Bătrânul simţi o mare uşurare. Deci… ăştia făceau o anchetă numai aşa, de formă. Dacă ar fi avut ceva dovezi i-ar fi dat ei altceva, nu de băut!

— Ce facem, mai aşteptăm mult după hodorogul ăla bătrân?

Băiatul lui Le Guen se plimba nerăbdător pe debarcader aruncând priviri furioase spre tată-său care stătea la bara cârmei.

— O jumătate de oră cred că ajunge, mormăi bătrânul. Gata, îi dăm

drumul.

După ce aruncă o privire prudentă spre soldatul de la paza coastei, care se afla foarte aproape, spuse coborând tonul:

— Astăzi nu transportăm decât nisip… O s-o scoatem la capăt şi în doi.

Furios totuşi, răcni:

— Îmbarcarea! La preţul la care se dă azi carburantul n-am de gând s-o pornesc pe Scorff în sus, contra curentului.

Tânărul dezlegă parâma şi în clipa în care se urcă şi el la bord, motorul începu să duduie.

— Ce-o fi păţit? întrebă fiul. Bătrânul ridică din umeri:

— Habar n-am. Poate că n-ar fi trebuit, să-l las adineaori să iasă singur. Ei, fir-ar să fie, ce încurcătură urâtă cu frate-tău ăsta care nu mai are voie să se îmbarce, încă două săptămâni va trebui să ne mulţumim cu Trehin… după aceea se ocupă de el cei din maquis. Îl vor pune la răcoare, cum spune maiorul.

Băiatul îi aruncă o privire plictisită.

— Crezi, că dacă ar bea prea mult ar fi în stare să vorbească?

Faţa bătrânului se încreţi. Rânjea.

— De când l-am angajat, Trehin n-a mai băut. Dar dacă totuşi s-ar întâmpla, cred că n-ar vorbi… Ai văzut şi tu cât era de mândru că luptă împotriva Friţilor.

Privirile li se încrucişară şi fiecare descoperi în ochii celuilalt aceeaşi îngrijorare nemărturisită.

— Dacă Armei află că Trehin n-a plecat cu noi o să-i anunţe pe Kerdrel şi Leroy.

Bătrânul evită la timp o barcă pescărească şi ridică din umeri.

— Drace, drace…

Strânse încurcat bara cârmei între genunchi şi hotărî sa nu mai deschidă gura.

Annick Morvan se plimba prin anticamera cu poşeta atârnată de umăr. Undeva, prin nişte birouri îndepărtate, se auzeau ţăcănind maşinile de scris. Din când în când se auzea zgomotul unei uşi trântite şi se desluşeau frânturi de vorbe.

„Încă un minut şi intru”, hotărî ea.

O rămăşiţă de frică o mai gâtuia încă.

N-avea de făcut decât un gest. Uşa ce da în biroul ofiţerului era chiar în faţa ei, iar în spatele uşii părea că nu mişcă nimeni.

Oftând. Annick îşi descheie impermeabilul cu un gest maşinal.

„Cel mai bine e să acţionez cu naturaleţe… şi dacă înăuntru e cineva sa fac pe mirata.”

Când puse însă mâna pe clanţa sculptată a uşii se simţi descumpănită. Dar dacă locotenentul e în birou şi lucrează în tăcere?

Annick ridică mâna, şovăi câteva secunde. Până acum acţionase normal… Putea încă să mai aştepte…

Cu inima zvâcnindu-i puternic, bătu la uşă. Zgomotul i se păru enorm… I se păru de asemenea că la etajul de sus toate maşinile de scris s-au oprit din ţăcănit.

Tăcere. Annick mai bătu o dată, mai tare.

„Nimeni!”

Uşa se deschise ca de la sine, împinsă de mâna nesigură a fetei, lăsând să se vadă o cameră pustie. Un birou mare, ca de agenţie comercială. Un dulap-clasor, câteva scaune desperecheate. Nici un portret de-al Fuhrer-ului; numai o gravură reprezentând un corsar din marele război… precedent.

Abia după a doua încercare reuşi să-şi deschidă poşeta. Nu mai putea da înapoi… Avea acum nevoie doar de un dram de îndrăzneală şi în câteva secunde ar putea pleca, s-ar putea reîntoarce să aştepte în anticameră.

Pe birou, printre teancuri de dosare şi cărţi se afla micul castel cu ştampile şi cu tamponul de date.

Cu privirea fixă, Annick căută înfrigurată prin poşetă. Picioarele i se păreau de plumb. Şi în urechi auzea mereu vocea spaimei care-i şoptea: „Pleacă! Pleacă!”

Zgomotul unei uşi i se păru la fel de înspăimântător ca bubuitul tunetului. Pe culoar se auzeau nişte paşi grăbiţi care o îngheţau.

Aştepta încremenită închizându-şi din reflex poşeta. Ar fi vrut să fugă, să părăsească încăperea aceea în care se găsea într-o situaţie extrem de primejdioasă. Dar era imposibil. Picioarele îi erau ţintuite de podele. Stătea imobilizată de frică, având pe faţă întipărită o expresie de spaimă. Uşa se deschise cu zgomot..

— Dom-ni-şoa-ră!

Ernst privea uimit la vizitatoarea neaşteptată Faţa lui, crispată din pricina gândurilor care îl frământau, se ilumina brusc.

— Bună ziua, continuă el, zâmbind fetei emoţionate. Voiţi să mă vedeţi, domnişoară?

Annick făcu un mare efort ca să dea din cap şi îşi înghiţi saliva.

— Am venit, domnule… ca să semnaţi nişte autorizaţii.

Se trezi aşezată pe un scaun. Urechile îi ţiuiau. Auzea vocea locotenentului ca printr-un zid de ceaţă. Chiar şi locotenentul ieşise parcă din ceaţă.

— Dar sunteţi bolnavă!… Moment!… Moment!…

Frica o biciuia şi se trezi în picioare, clătinându-se; genunchii îi tremurau.

— Iertaţi-mă… n-am nimic… Afară era frig… şi aici, căldura asta….

Ochii i se umplură de lacrimi de mânie. În biroul ca un gheţar nu se făcuse foc…

Ofiţerul se îndreptă liniştit şi dădu din cap cu un aer înţelegător.

— O mică ameţeală... Staţi pe scaun... Într-o clipă o să vă simţiţi mai bine...

— Nu, mulţumesc... sunteţi foarte amabil, dar trebuie să plec imediat.

Cu mâini febrile deschise poşeta. Atenţie! Să nu facă vreo greşeală... Să nu-i dea cumva *Ausweiss*-urile albe în locul celorlalte.

Ofiţerul ridică însă mâna într-un gest plictisit.

— Nu în dimineaţa asta, domnişoară... Am acum nişte probleme urgente.

Îi veni o idee şi privirea i se însufleţi.

— Dar dacă vreţi să aşteptaţi în anticameră... m-aş putea ocupa de documentele dumneavoastră în cel mult o jumătate de oră.

Încercă să-i facă cu ochiul.

— Nu puteţi să rămâneţi aici, domnişoară... Furierul n-ar fi trebuit să vă lase să intraţi... Dar pentru azi, nu face nimic.

— Voi reveni mâine, reuşi să spună Annick. Uşurarea o făcu să se simtă sleită de oboseală. Aşa dar, locotenentul n-a bănuit nimic şi poate că data viitoare, când va fi mai sigură pe ea, va reuşi mai bine...

O exclamaţie de-a ofiţerului o trezi din toropeala care o cuprinsese.

— Ia te uită! Ştiam eu că nu m-am înşelat! Îngenunche, trase un sertar ce se afla în partea de jos a biroului.

— Nici n-am nevoie de o jumătate de oră, domnişoară...

Annick nu-l mai auzea. Nu mai vedea decât documentul întins pe birou. Ea însăşi scrisese numele: Trehin.

Locotenentul se ridică şi îşi vârî în buzunar un pachet de ţigări.

— Nu mai pot aştepta, domnule. Voi reveni mâine... La revedere...

Ofiţerul făcu o plecăciune scurtă, grăbit să termine o dată cu beţivul acela.

— De acord... pe mâine... La revedere, domnişoară.

Annick închise după ea uşa anticamerei şi rămase sprijinită cu mâna pe clanţă. O cuprinse frica, dar o frică nouă, pentru că acum era vorba de altceva, De ce se interesa ofiţerul de nenorocitul acela de Trehin?

În spatele ei se auzi un zgomot surd. Ofiţerul ieşise şi el, trântind uşa.

Fără să mai stea pe gânduri, Annick redeschise uşa şi traversă biroul cu paşi. Repezi. Privi prin gaura cheii. Pe culoar, silueta ofiţerului se îndepărta, o luă la dreapta pe alt coridor.

Împinsă de o forţă nebănuită, tânăra o porni pe urmele ofiţerului. Îşi învinsese frica. Nimic nu o mai putea opri. Trebuia să afle. Trehin nu era un matelot beţiv oarecare, ci o verigă dintr-un lanţ care ducea la Yves şi la Jean Leroy. Fără să-i mai pună la socoteală pe cei trei Le Guen.

Ajunse cu paşi sprinteni la extremitatea culoarului, se încrucişa cu un furier care venea cu nasul vârât într-un dosar. Omul nu-i dădu nici cea mai mică atenţie şi intră într-un birou în care ţăcăneau maşinile de scris.

Annick se întoarse, Nimeni în urma ei. N-o vedea nimeni.

Se plecă precaut descoperind culoarul pe care o apucase ofiţerul.

Bocănind pe podele cu bastonul de care se sprijinea, Ernst tocmai deschidea uşa din fund.

„Sfântă Ana!”

Palidă, Annick se trase îndărăt şi o luă la fugă spre birou fără să se mai gândească să fie precaută. Spaima îi îngheţase inima, Ernst închisese foarte repede uşa, dar ea putuse totuşi să zărească faţa speriată a lui Trehin… şi pe cei doi oameni în civil, care se uitau la el ca la o pradă.

CAPITOLUL XIV

— Mătuşă, te duci cumva prin târg în dimineaţa asta?

Faţa bătrânei Adrienne apăru prin uşa întredeschisă.

— Nu. Am rugat-o pe văduva Scouarnec să meargă în locul meu. Cu prostiile astea ale voastre nu mai vreau să lipsesc de acasă.

Kerdrel ridică din umeri şi continuă să desfacă mucurile din care scotea cu multă grijă tutunul.

— Ar trebui să ieşi că altminteri crede lumea că eşti bolnavă.

Închise cutia în care-şi ţinea tutunul recuperat. Nu prea arăta bine, mătuşa Adrienne! Îmbătrânise cu zece ani de când începuse povestea asta.

„Da' ce-şi face atâtea griji? gândi el înciudat. Dacă aş fi în Italia, sau pe mare, riscul ar fi acelaşi, dacă nu chiar mai mare!"

Sprâncenele i se încruntară la auzul unor paşi care se apropiau. „Paşi? Mai degrabă un galop!... Doamne Dumnezeule! Doar nu cumva Jean..."

Se avântă spre intrare şi fu cât pe-aici să se ciocnească cu Armei Le Guen. Tânărul era palid, cu capul gol şi cu îmbrăcămintea în dezordine. În urma lui, pe culoar, se zărea o siluetă.

— Armei! Armei!

Cu un nod în gât, Kerdrel tăcu, incapabil să mai scoată o vorbă. S-a-ntâmplat ceva, desigur. Îţi dădeai seama după felul cum arătau...

Annick se prăvăli sleită pe un scaun.

— Ridică-te, Annick Morvan... şi vorbeşte.

Era mătuşa Adrienne, care stătea lângă cămin, dreaptă şi impasibilă. Pe faţa ei, foarte palidă, nu se putea desluşi nimic.

— Lăsaţi-o! Vă povestesc eu.

Cu o voce gâtuită, fiul lui Le Guen le povesti despre vizita fetei la statul-major şi despre ceea ce descoperise urmărindu-l pe ofiţer.

— Şi-atunci, când a văzut că Trehin e arestat a venit fuga la mine să mă anunţe... şi am venit imediat amândoi.

Fără să scoată un cuvânt, mătuşa Adrienne aduse o sticlă de rachiu şi umplu paharele cu o mână care nu tremura de loc, Kerdrel îşi şi îmbrăcase haina şi îşi luă şapca.

— Unde... unde e Jean? reuşi să îngăime Annick.

Bău o picătură de rachiu, dar mai multă vărsă pe de lături.

— Povestea asta pică rău. Lipseşte pentru o bucată de vreme... E...

Kerdrel se opri. Acum el era cel cate trebuia să ia hotărâri.

— Ascultaţi-mă toţi. Şi fără panică, ne-am înţeles? Deci Trehin e arestat. Poate va vorbi... poate nu. Personal cred că a fost arestat tocmai pentru că a vorbit prea mult.

Nimeni nu-l întrerupse. Kerdrel continuă mai grăbit:

— Dar ce poate povesti Trehin? Nu ştie decât un singur lucru, că tatăl tău, Armei, transportă la Kernevel nişte containere metalice. Dar nu ştie nici unde sunt stocate… nici ce conţin.

Fiul lui Le Guen îşi drese vocea.

— Nici măcar eu nu ştiu nimic! mormăi el.

Kerdrel râse satisfăcut.

— Vezi? Deci nu sunt în primejdie decât tatăl tău, fratele tău şi tu… şi atâta vreme cât voi nu sunteţi arestaţi, nici Leroy, nici eu nu riscăm nimic.

Îşi scarpină bărbia cu putere.

— Trebuie să-l avertizezi pe tatăl tău, Armei. Trage o fugă până acasă… Ia bicicleta mea. Iei actele şi banii… şi caută să dai de vas cât mai repede. Cu bicicleta, dacă-i dai bătaie, nu-ţi trebuie mai mult de o oră. Da' nu-ţi pierde vremea pe-acasă. Că dacă Trehin începe să vorbească, nemţii vor năvăli la voi cât ai bate din palme.

Tânărul aproba fiecare cuvânt. Figura lui încăpăţânată părea chiar să trădeze o oarecare satisfacţie.

— Te va însoţi Annick. Ea va lua bicicleta mătuşii. Leroy e acolo. Ea îi va explica totul. După părerea mea, tatăl tău şi voi ceilalţi trebuie să luaţi calea maquis-ului, altfel s-a zis şi cu voi… şi cu noi!

Întorcându-se spre mătuşa Adrienne:

— O să pleci şi dumneata, mătuşă… Jean şi cu mine ne vom descurca singuri.

— Şi o să continuaţi… numai voi doi?

Vorbea rece, dar mâinile ei frământau şorţul pe care uitase să şi-l scoată. Kerdrel nu-i mai ocolea privirea:

— Da. Atât timp cât ni se va cere. Înţelegi desigur: e război. Tovarăşii noştri se bat în Africa, în Italia… Dar există şi alte fronturi, nu numai cele despre care se scrie la ziare. Frontul e peste tot, oriunde mai există încă picior de neamţ.

Mătuşa Adrienne rămase tot încruntată dar dădu din cap aprobator.

— Credeam că ţi-a fost de ajuns ce ai făcut în 40, Yves. Dar m-am înşelat… şi am greşit când am crezut că poţi trăi la marginea războiului, aşteptându-i sfârşitul.

Ridică fruntea. Privirea ei nu exprima nimic.

— Nu plec…

Şi întorcându-se spre Annick:

— Du-te repede, fata mea. Nici tu nici eu nu putem schimba nimic din ceea ce va trebui să se întâmple…

Nemişcată, ea se uită după Annick care pleca împreună cu tânărul Le Guen.

— Stai puţin, Yves.

Poarta grădinii se închise cu un scârţâit strident.

— *Ei* vor veni. Sunt sigură. Aşa că încă din seara asta te vei instala în pivniţa de sub remiza din grădină. Chepengul e invizibil şi n-o să te poată găsi nimeni acolo.

Mirat, Kerdrel zâmbi.

— Ce, vrei să dau acolo ortul popii? Pivniţa e goală ca o peşteră.

Mătuşa Adrienne îi aruncă o privire arţăgoasă.

— Încă de-acum opt zile am dus acolo tot ce trebuie. Un pat… provizii… Da' drept cine mă iei tu, Yves Kerdrel?

Pământul din faţa vetrei era acoperit cu un adevărat covor de cenuşă. Cu vârful unui băţ maiorul Le Garrec desenă în cenuşă o schiţă sumară.

— Când jap-ul va ridica ancora, un om din reţeaua de la Keroman va da foc barăcilor care se află aici. Nu riscă prea mult. Sunt totdeauna înţesate de muncitori de la organizaţia Todt… Chiar te miri cum de-au reuşit până acum să nu provoace un incendiu.

Leroy şterse schiţa cu piciorul, stârnind un vârtej de cenuşă.

— Aş vrea să termin cât mai repede. Îţi dai seama? Poate va trebui să ne petrecem pe insulă câteva ceasuri… şi cu frigul ăsta. De-am avea măcar şansa ca plecarea să nu fie amânată pentru o altă dată.

Maiorul îl aprobă cu o grimasă elocventa.

— Îţi plâng de milă. Dar te asigur că n-o să mai primeşti niciodată o asemenea misiune. După aceea o să-ţi poţi relua bunele dumitale obiceiuri… un singur submarin pe noapte şi numai la ceasurile când mareea se retrage, din cauza ascunzătorii…

Fuma puţin cam mohorât, uitându-se la interlocutorul său care-şi îmbrăca impermeabilul.

— E într-adevăr mult mai bine să te întorci la baza dumitale de operaţiuni. În seara asta se va întuneca mai devreme.

În bucătăria spaţioasă a fermei Madec nu erau decât ei doi. Acţiunea proiectată împotriva submarinului japonez nu-i privea decât pe ei, cel puţin faza ei pregătitoare.

— Mâine te aştept la Trearz. Şi-acum, Leroy, şterge-o cât mai repede!

Insistă cu o voce puţin tulburată:

— Pe mâine, nu-i aşa? Jean Leroy părea visător.

— Desigur, domnule maior.

Îşi strânseră mâinile dar nu mai puternic decât în alte daţi. Nimeni n-ar fi putut bănui sentimentele maiorului, îşi impusese o expresie impasibilă care nu trăda nici o emoţie. Le Garrec se găsi odios pentru această răceală calculată.

Leroy ajunse în curte. De la grămada de bălegar, uitată, acolo de multă vreme, nu venea nici un miros.

— Nu ieşiţi!

Ascuns pe după un copac, Madec îi făcea semne cu mâinile. Un zbârnâit neobişnuit se repercuta în vale, apropiindu-se din clipă în clipă.

— ... E un avion de observaţie. L-am văzut sosind. Zboară pe deasupra râului.

Madec nu părea speriat. Doar prudent, Leroy şi Le Garrec se opriră în pragul uşii.

— Nu-şi dă el osteneala să repereze un grup de câţiva oameni! spuse Madec.

Se proptise cu spatele de copac şi îşi răsucea o ţigară.

— Dar ce-o fi căutând pe aici? bombăni Le Garrec. Neliniştit, se aplecă puţin împingându-l pe Leroy cu umărul. Avionul se ivi pe neaşteptate. Aparatul zbura foarte jos. Era un monoplan încet şi foarte maniabil, puţin cam vechi.

— Caută ceva pe râu, continuă Madec.

Faţa lui Leroy se întunecă. Fostul subofiţer sporovăia într-una.

— Da' ce-o fi căutând? Că pe râu, între Lorient şi Pont-Scorff. Nu-s nici zece pescari. De când a-nceput războiul nu prea e lume.

— E Le Guen, îl întrerupse Le Garrec cu vocea aspră.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Dac-ar avea ceva cu Le Guen şi-ar alege alt traseu, şopti Leroy; şi priviţi: a trecut de vas dar continuă. Doar nu credeţi că...

Le Garrec nu-şi mai ascundea neliniştea.

— Lasă-mă să mă gândesc, Leroy... şi şterge-o repede. Vreau să te ştiu cât mai departe de aici.

Făcu un semn cu mâna. Leroy traversă curtea în pas alergător şi-i strânse mâna lui Madec înainte de a încăleca pe bicicletă. Maiorul se uită după el cum se îndepărtează.

— Madec!

Fostul subofiţer se apropie cu mersul lui leneş.

— Te duci urgent la Trearz... Tot grupul să se strângă aici... cât mai repede!

Jean Leroy frână brusc şi sări din şa înainte chiar ca bicicleta să se fi oprit. Dintr-un salt fu la adăpostul copacilor care străjuiau drumul.

„Annick aici?... Şi întovărăşită de cineva?"

Se ascunse uluit în dosul unui copac. Dar nu, nu se înşelase. Era chiar Annick: pedala din toate puterile ţinând ghidonul cu neîndemânare. Şi bărbatul? Sfinte doamne, Armei Le Guen!

Leroy ieşi la marginea drumului făcându-le semn cu mâna. Fata strigă:

— Jean!

Stopa. Frânele scrâşniră puternic. Fiul lui Le Guen sări de pe bicicletă înaintea ei.

— Intraţi cu bicicletele în pădure… repede!

Îi urmă şi el trăgându-l pe Le Guen de mânecă.

— S-a întâmplat vreun necaz?

Ascultă în tăcere relatarea băiatului. Annick îl aproba cu răsuflări scurte, nervoase.

— Acum eu plec, domnule Leroy… Trebuie să-i găsesc şi pe ceilalţi cât mai repede… Ştiu unde se află *Andre-Jean.*

Leroy puse mâna pe ghidonul bicicletei cu un gest poruncitor.

— Le Guen… a zburat un avion pe deasupra râului. E mai mult ca sigur că a reperat vasul vostru. Aşa că foarte curând ar putea să apară şi patrulele.

— Cu atât mai mult trebuie să mă grăbesc. Vreau să fiu împreună cu ceilalţi.

Leroy întinse braţul:

— Ia-o pe primul drum la dreapta. O să treci pe lângă o fermă arsă. Dincolo de ea, la cinci sute de metri, e Scorff-ul… Ai să vezi vasul numaidecât. Pe drumul ăsta câştigi doi kilometri.

Se adresă apoi fetei.

— Tu, Annick, te vei duce la Kerbastard. O apuci pe al treilea drum, la dreapta. Vin acum de acolo şi n-am văzut nici urmă de neamţ. O ţii tot înainte… Nu te poţi rătăci… Şi ajungi chiar la fermă. Îl găseşti acolo pe maiorul Le Garrec. Povesteşte-i totul. Şi spune-i să ia măsuri ca să primească pe familia Le Guen.

I se părea că nu el, ci un altul vorbeşte, ordonă. Şi Annick, la doi paşi de el, îl privea cu încredere.

— Acum plecaţi amândoi. Repede.

— De ce nu vii cu mine, Jean?

Privirea inginerului se înăspri.

— Am altceva de făcut, Annick. Haide, ce mai aştepţi?

Ea îşi luă bicicleta. El încălecase deja pe a lui.

— Pe diseară… poate…

Faţa lui Leroy era în continuare încremenită ca o mască.

Cu capul în pământ, Annick se urcă pe bicicletă şi se îndepărtă după ce-i aruncă o privire cam descumpănită. Le Guen pedala din toate puterile.

Cu un picior sprijinit în pământ, Leroy privea plăcuta siluetă care se îndepărta. Tânăra întoarse capul în două rânduri, dar Leroy stătea nemişcat. Silueta tot mai vagă dispăru după un cot al drumului. A făcut un semn cu mâna?… Poate a fost o simplă închipuire…

Ţinând ferm ghidonul în mâini, Leroy îşi continuă drumul.

Când începuse războiul, războiul său, jurase că nici un sentiment n-o să se suprapună peste îndatoririle sale. Dar cu Annick era cam greu… nu prea reuşise s-o scoată la capăt cu atitudinea de comandă, cu rigiditatea voită, forţată.

Pedala cu furie căutând să alunge o imagine care i-ar fi putut risipi şi puţinul curaj ce-i mai rămăsese.

— Vă mulţumesc, domnişoară.

Cu fruntea brăzdată de o cută adâncă, maiorul o împingea pe tânăra fată cu o mână energică.

— Luaţi coşul acesta. Aveţi încă puţin unt şi nişte ouă. Dacă sunteţi oprită puteţi spune că aţi fost după alimente... Nimeni n-o să vă caute nod în papură.

— Dar... Tata Le Guen?

— Mă ocup eu de toate... Plecaţi!

— Şi Jean?

— Jean?

Faţa ofiţerului se îmblânzi brusc.

— Ah, Jean Leroy? Nici o grijă. Ştie el ce are de făcut.

Annick privi în jurul ei dezorientată.

— Aş... aş fi vrut atât de mult să vă ajut.

— Dacă credeţi că ceea ce aţi făcut nu ajunge... Acum reîntoarceţi-vă la Kernevel.

— Domnule...

Şovăi o clipă, ruşinată.

— Poate reuşiţi să-mi explicaţi... Îl cunoaşteţi bine pe Jean, nu-i aşa? Şi aş vrea să ştiu ce înseamnă atitudinea lui distantă, aproape indiferentă. N-a fost totdeauna aşa. Poate are vreun necaz, vreo durere pe care vrea s-o ascundă?

Maiorul ridică din umeri.

— Nu mi-a făcut nici o confidenţă. Cred că şi-a impus această atitudine care i se pare potrivită cu gravitatea misiunii lui. Dar de ce mă întrebaţi? E ceva între dumneavoastră doi?

Fata roşi şi negă energic din cap.

— Nimic, absolut nimic. Dar ţin la el ca la un foarte bun prieten. Şi îl simt atât de singur, de închis în el însuşi, cu gândurile lui pe care nu le împărtăşeşte nimănui.

Le Garrec o apucă de braţ, puţin cam brutal.

— E un băiat foarte bun dar a intrat în război aşa cum alţii se consacră religiei. Se dăruieşte total, absolut total şi nu vrea să fie abătut din calea lui nici cu un milimetru.

Începu să strige:

— Dar nu plecaţi o dată? Să ştiţi că la ora asta Jean a şi ajuns la Kernevel.

Ea îi zâmbi şi porni cu toată viteza. Bicicleta săltă prin gropile drumului adâncit între maluri, dar Annick părea că nici nu bagă de seamă. Nu se gândea decât la Leroy şi Kerdrel... Constată cu uimire că în sinea ei cei doi erau de fapt o singură fiinţă.

CAPITOLUL XV

— Gata! l-am reperat! exclamă Le Garrec.

Vârî binoclu în toc şi se ridică ştergându-şi noroiul ce se prinsese de coate. Lângă el, Madec aştepta ordine.

— Pe fiecare mal e câte un om, nu-i aşa?

Maiorul zâmbi gânditor.

— Da, ai o vedere excelentă. Iar eu am avut o idee tot atât de excelentă, poruncind celor doi Le Guen să rămână pe bord.

— Îţi iei riscuri al naibii de mari, domnule maior! mormăi Madec.

Fermierul părea mai îngrijorat decât şeful său. Ofiţerul ridică din umeri.

— E un risc calculat. Suntem într-un sector în care nu avem prea mare libertate de mişcare, atâta timp cât nu s-a lăsat întunericul.

Cei doi oameni se întoarseră dintr-un salt surprinşi de zgomotul pe care-l auziseră în spatele lor.

— Ah, e Trearz!

Ţeava automatului se lăsă în jos. Trearz apăru gâfâind.

— Tare mi-e teamă că până la urmă tot o să-mi tragi o rafală în burtă, domnule subofiţer.

Îşi sprijini arma de un copac şi îşi şterse fruntea de sudoare.

— Ei, ce e? îi întrebă Le Garrec care nu-şi mai putea stăpâni curiozitatea.

Trearz respira greu.

— Băieţii pe care i-am trimis în recunoaştere s-au întors. Spun că pe amândouă malurile sunt postate detaşamente nemţeşti.

Cei doi rămaseră tăcuţi.

— Da domnule maior. Au camioane şi maşini-radio. Dar n-au ocupat drumurile şi nu-i interesează oamenii care trec. Şi nu înţeleg ce vor. S-au împărţit în grupuri de câte două sau trei maşini şi s-au instalat prin posturile de pază sau prin cantonamente.

Arătă cu mâna:

— Pe partea cealaltă sunt instalaţi la Pont-Scaw, Queven şi Pont-Scorff.

Trearz se învârti pe loc, cu arătătorul întins:

— De partea asta, acelaşi lucru. Oamenii mei i-au reperat la postul de antiaeriană de la Kersalo.

Le Garrec dădea uşor din cap.

— Dacă eşti om de meserie ai avantajul că poţi ghici ce anume gândeşte inamicul să facă.

O licărire de şiretenie îi trecu prin priviri.

— Acum o să rezum situaţia ca s-o înţelegi şi tu, Trearz. Apoi o să vă spun ce aveţi de făcut, tu şi Madec.

Ca să fie cu conştiinţa pe deplin împăcată, mai cerceta o dată, timp de câteva secunde, împrejurimile cu binoclu.

— Iată deci cum stau lucrurile. Azi după-amiază, când Armei Le Guen a ajuns la *Andre-Jean,* eu eram deja informat de o prietenă a lui Leroy de primejdia prin care trec băieţii noştri. Şi bănuind că după sosirea lui Armei bătrânul avea să hotărască s-o şteargă cu toţii, m-am apropiat atât încât să-mi audă vocea şi le-am poruncit să rămână pe loc.

Îşi aprinse o ţigară, camuflând flacăra cu palma.

— Eşti mirat, Trearz? Cred şi eu. Află însă că un avion de recunoaştere reperase vasul lor, iar la o jumătate de oră după aceea, Madec a văzut doi oameni care pândeau ambarcaţiunea... Doi nemţi care se credeau perfect camuflaţi în tufiş.

Expiră fumul de ţigară şi îl împrăştie cu mâna.

— Pentru mine situaţia era clară. Le Guen era reperat şi pus sub observaţie. M-am felicitat că i-am obligat să rămână pe vas.

— Dar de ce? exclamă Trearz care nu se putu abţine să nu întrebe.

Maiorul continuă foarte serios.

— Pentru că, dragă băiete, pe nemţi nu-i interesează în mod deosebit echipajul vasului. Ei ştiu probabil că Le Guen face nişte transporturi clandestine, dar sunt convinşi că îl pot aresta când le convine.

Întinse un deget acuzator spre şeful grupului.

— Dacă ai sta şi tu să judeci numai o clipă ţi-ai da seama că nemţii îl folosesc acum pe Le Guen drept momeală. Ei cred şi eu în locul lor aş crede la fel, că dacă aşteaptă până la noapte vor pune mâna pe oamenii care aduc marfa pe vas. Şi în felul acesta, dintr-o singură lovitură, îi prind pe toţi.

Strivi mucul de ţigară cu călcâiul.

— De-asta nici n-au trimis decât doi agenţi de observaţie care, desigur, sunt înzestraţi cu aparate de radio. Şi la primul lor semnal, toate detaşamentele lor se vor năpusti spre *Andre-Jean.*

— Dar Le Guen ar fi avut tot timpul s-o şteargă, deoarece detaşamentele sunt destul de departe.

Madec şi maiorul schimbară nişte priviri pline de înţelesuri.

— Ei, Trearz, dar gândeşte-te că în clipa în care ei ar fi părăsit vasul, nemţii ar fi intervenit. Şi cum ai fi vrut să dăm de grupul de maquisarzi al lui Riou, în timpul zilei şi într-o regiune năpădită de nemţi... târând cu noi un bătrân, voinic ce-i drept, dar care nu prea ţine la alergătură?

Faţa tânărului se lumină.

— Aha, am înţeles, domnule maior, aşteptaţi să se lase noaptea. Şi ceea ce nu se poate face ziua, se va face la adăpostul întunericului.

Madec râse vesel.

— Până la urmă o s-ajungi şi tu aghiotant.

Dar maiorul îl întrerupse.

— Nădăjduiesc că agentul tău de legătură a ajuns la Riou.

Se uită la ceas.

— Dacă se mişcă repede se pot instala la timp pe şoseaua de la Plouay.

Vocea i se înăspri.

— Şi acum, ascultaţi care e ordinul. La ora optsprezece punem în aplicare planul meu. Cu grupul tău, Trearz.

— Cred că putem începe, mormăi bătrânul Le Guen, în timp ce ieşea din cabină încheindu-se la vestă.

— Ai toate actele?

Bătrânul se bătu peste buzunar.

— Sunt toate aici. Ce nenorocire.

Fiii lui continuau să manevreze bena care se ridica mereu. Încărcată cu nisip auriu.

— Îl dăm la fund, tată?

Bătrânul privea la apa care trecea pe lângă cocă. Pe fundul nisipos al râului, algele se agitau ca nişte ţipari.

— Dar de ce? Îl lăsăm în plata domnului. Asta-i tot. Ce rost are să-l dăm la fund? Doar nu-i vas de război… Statura lui înaltă se încovoie puţin.

— E o bătrână epavă… N-are nici pavilion. S-o lăsăm unde e. N-o să se atingă nimeni de ea.

— Am să-l scufund tată… şi asta, sub ochii lor!

Cu faţa încruntată, Armei se îndreptă spre cală cu un topor în mină.

— *Andre-Jean* nu-i o barcă oarecare. E o navă de război. Şi navele de război sunt scufundate înainte de a fi părăsite.

Bătrânul se întoarse, privi la apa care se făcea tot mai neagră.

„Sunt prea bătrân, îşi spuse el în gând… N-am fost făcut pentru războiul ăsta. În ’14 totul era mai simplu, mai uşor… Inamicul era în faţă… niciodată în jurul tău!”

Din cală se auzeau bufnituri înfundate care se repercutau pe bord. Urmă un gâlgâit scârbos, care din secundă în secundă devenea mai puternic.

— S-a făcut! strigă fiul cel mare revenind pe punte. Se înnoptase de-a binelea. Râul nu mai era decât o lungă dâră neagră ce şerpuia prin peisajul învăluit în umbre cenuşii.

— Adu barca, porunci bătrânul.

— Sunt la pământ, domnule maior.

Bătrânul Le Guen se sprijini de un copac. Respira greu, gâfâind răguşit.

— Odihneşte-te puţin… După cinci minute o să te simţi mai bine.

Atunci o să pornim.

Bătrânul clătină din cap privind mereu în jurul lui.

— Mulţumesc. Dar aţi fi făcut mult mai bine dacă m-aţi fi lăsat. Afacerile astea nu-s potrivite pentru vârsta mea.

Îşi descheie cu amândouă mâinile gulerul cămăşii, strigând:

— Măcar de-aş avea o puşcă!

Le Garrec îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Nu-ţi face sânge rău… Avem tot ce ne trebuie.

Se auzeau fluierături destul de îndepărtate. În dreapta lor, un far de automobil scruta întunericul.

— Încă un mic efort, tată Le Guen. Acum suntem foarte aproape de şosea.

Maiorul, cu revolverul în mână, nu dădea nici un semn de nerăbdare. Bătrânul se desprinse de copac scuturându-se greoi.

— După mine! ordonă cu blândeţe maiorul. O să merg mai încet.

O luară prin crâng strecurându-se cu multă grijă printre crengile care le tăiau calea. O dată cu ei, porni întregul grup, în şir indian.

Cu tot întunericul, Le Garrec reuşea din când în când să-şi zărească oamenii care săreau din tufiş în tufiş, se ascundeau după câte un copac, pentru ca în clipa următoare să pornească iar, în salturi.

„Am reuşit până acum să evităm două detaşamente, gândi el, dar ne rămâne partea cea mai grea: să traversăm şoseaua. Probabil că nemţii patrulează, pe-acolo cu maşinile, poate chiar cu blindate.”

Nu se mai uita la ceas. De când îi luaseră cu ei pe cei de pe *Andre-Jean,* grupul înainta ocolind drumurile şi casele. Cu Trearz în frunte. El cunoştea fiecare şanţ, fiecare taluz. În urma coloanei veneau Madec şi fiii lui Le Guen.

În faţa lor se auzea zgomot de motoare, din ce în ce mai aproape. O voce mânioasă dădu un ordin pe care cei din grup nu-l înţeleseră.

— Acum ajungem, îl înştiinţa Le Garrec pe bătrân, vorbindu-i în şoaptă.

Celălalt dădu din cap, fatalist. Se gândea poate la nopţile din Flandra. De pe vremea marelui război… războiului!

La stânga un răpăit de mitralieră. Vântul rece scutura crengile ude de ploaie.

— Domnii ăştia sunt cam nervoşi, li se pare că ne văd peste tot.

Verifică piedica armei, se opri; o umbră se apropia în salturi.

Era Trearz. Tânărul îşi pierduse bascul.

— Băieţii noştri s-au oprit la o sută de metri de drum, domnule maior… bine adăpostiţi. Numai că pe şosea trec într-una maşini încărcate cu Friţi.

— Da, le aud şi eu. Deci iată cum vom…

Le Garrec îl apucă pe bătrân şi, foarte energic, îl obligă să se întindă pe jos. Trearz era deja culcat la pământ, cu automatul

pregătit.

Foşnete, zgomot de alergătură, bocănit înfundat de cizme. Trosnituri de crengi.

„Nu sunt nici la douăzeci de metri!” Le Garrec îşi holba ochii cât putea. La doi paşi de el un partizan făcea corp comun cu un arbust.

O bufnitură: zgomot de cădere. O voce înfuriată:

— *Sacrament!*

Un râs nervos răspunse înjurăturii nemţeşti. Foşnetul unui impermeabil agăţat în mărăcini. Şi iar alergături.

„Ne-a cam luat cu călduri”, gândi maiorul.

Palma lui crispată pe patul revolverului era lac de sudoare. Trearz se ridică.

— Au luat-o pe cărarea care duce la eleşteul Kersalo... Sunt acum în spatele nostru.

O umbră care alerga cocoşată se alătură micului grup.

— Era cât pe-aci ca Friţii să calce pe noi, spuse Madec... Îţi dai seama?

Neliniştit, Le Garrec calcula şansele. Dacă ar fi fost numai grupul de partizani, s-ar fi descurcat destul de uşor. Dar bătrânul Le Guen îl silea să întârzie. O ştia şi el şi suferea, desigur, din pricina asta.

— Eşti acum în stare să tragi o fugă bună? îl întrebă maiorul.

„În nici un caz, gândi el, nu poate fi vorba să-l lăsăm în urma noastră. Dintre noi toţi, bătrânul a riscat cel mai mult.”

— O să încerc, spuse el cu o voce nesigură.

Era frânt de osteneală dar nu-i era frică. Fiii săi nu-l slăbeau din ochi.

Maiorul le făcu semn să se apropie.

— O luăm din loc. E saltul final. De cealaltă parte a şoselei naţionale e o pădure deasă, prăpăstioasă. Acolo ne aşteaptă grupul lui Riou. Nemţii n-or să ne urmărească imediat şi până pun ei la cale o acţiune, noi am şi ajuns la loc sigur. În şoaptă dădu nişte ordine. Câteva clipe mai târziu, Madec şi Trearz nu se mai zăreau.

— Acum taică Le Guen... şi voi băieţi, să vă ţineţi aproape de mine. Şi mai cu seamă să nu vă opriţi fără ordin.

Tresări. În urma lor se auzi un fluierat, apoi o voce răguşită care lansă un apel. La cincizeci de metri fulgerul unei lanterne sfredeli întunericul.

— Mi-am pierdui raniţa, gemu Armei Le Guen. Pe semne că au găsit-o.

Le Garrec ridica din umeri şi îl opri pe tânărul care schiţă o mişcare.

— Lasă prostiile! Ajunge una. Nu ne mai rămâne decât s-o ştergem. Hai, urmaţi-mă.

În urma lor se auzea mare zarvă. Crengile se rupeau, trosnind.

— Sunt pe urmele noastre, dar şoseaua e aproape. Le Garrec îşi

încetini fuga şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Silueta masivă a bătrânului se cufundă în beznă.

Fără să se oprească, maiorul amorsa o grenadă. Făcu un salt şi se întoarse. Aruncată de o mână exersată, grenada zbură printre ramuri.

Ofiţerul alerga iar, pregătind a doua grenadă. Ultima.

Vedea acum panglica neagră şi lucioasă a şoselei şi nici nu încercă măcar să se aplece când zări un camion care trecea încărcat cu nemţi. La ce bun? Nu mai aveau de pierdut nici o secundă iar Madec, Trearz şi ceilalţi se şi aflau la locurile lor, cu degetele pe trăgaci.

În spatele lui explodă grenada. Îndată după aceea, începură împuşcăturile, pe toată linia.

„Sper că le-a căzut pe bătătură”, îşi spuse el eliberat de apăsarea pe care o simţea înaintea oricărei acţiuni mai dificile.

Ultima grenadă îşi luă zborul, aruncată cu toată puterea. Luându-şi din nou revolverul în mână, Le Garrec îl ajunse din urmă pe bătrânul care tocmai se pregătea să escaladeze şanţul de lângă şosea, mărginit de un şir neregulat de tufe.

— Traversaţi! În galop! urlă maiorul.

Întorcându-se îi zări pe primii nemţi care ieşeau din crâng. Explozia brutală a grenadei îi lumină cu strălucirea ei de o clipă. Împreună cu ea dispăru şi oamenii. Unul dintre ei scoase un urlet... un urlet prelung din fundul măruntaielor.

— Mai repede, Le Guen! Mai repede!

Cu privirea de nebun, bătrânul traversă şoseaua, cu ochii aţintiţi spre pădurea deasă şi prietenă de care-l despărţeau câţiva paşi. Fascicolul unui proiector o învălui în lumina lui făcând-o să pară gigantică. Un camion frână brusc.

— Foc de voie! strigă ofiţerul.

Farurile care inundau şoseaua se făcură ţăndări sub ploaia de gloanţe expediate din plin. Un alt camion se ciocni de primul. Înjurături, amestecate cu strigăte de durere.

„E cât se poate de bine”, aprecie Le Garrec.

Se opri un moment. Fulgerele zecilor de arme automate care intrau brutal în acţiune spintecau noaptea. Partizanii îşi goleau încărcătoarele unul după altoi. Nemţii răspundeau din camioane, din crâng.

„Am o echipă a naibii de bună!”

Traversă şoseaua dintr-un salt slobozind din zbor câteva focuri. În urma lui gloanţele scurmau şoseaua.

Întreaga natură părea cuprinsă de flăcări. Surprinşi de focul susţinut, nemţii nu mai înaintau şi căutau să se regrupeze.

— Madec! Trearz! E rândul vostru!

Ţâşnind din şanţ partizanii se avântară la rândul lor spre pădure şi pătrunseră în desiş fără să-şi încetinească fuga. Zece perechi de mâini

îşi înfipseră unghiile în taluzul acoperit cu iarbă.

Maiorul îşi goli încărcătorul şi, la rândul său, începu să escaladeze panta împădurită, Îl opri un om ce stătea culcat.

— Luaţi-o-nainte, domnule maior. Fac eu acoperirea.

Madec ridică spre şeful său faţa lui lividă.

— Dar nu sta prea mult, Madec.

Gâfâind de oboseală, Le Garrec cerceta drumul ce se întindea la picioarele sale. Câteva umbre nedesluşite se deplasau în pas alergător. Camioane făceau manevre cu farurile stinse. Pe şosea şi în şanţ zăceau trupuri neînsufleţite.

— Probabil că am pierdut doi oameni, poale chiar trei, şopti Le Garrec.

Îşi încarcă pistolul, cu fălcile încleştate. Madec uită pentru o clipă de nemţi:

— Le Guen şi băieţii lui au trecut... Se ţin de grup.

Îşi armă pistolul cu furie.

— Şi căpitan Riou e pe-aproape, încheie ofiţerul. Zece proiectoare deodată începură să sfredelească întunericul. Printre ramuri luceau căşti, ţevi de armă.

— Plecarea! ordonă maiorul.

Începură iar să urce panta agăţându-se de crengi şi de tufişuri. Începură şi împuşcăturile. Toate armele nemţilor trăgeau în direcţia pantei... Tir meticulos, sistematic.

— Cred că Le Guen şi-a dat sufletul la urcuşul ăsta, râse Le Garrec.

Zeflemitor, el îşi iuţi pasul:

— Te-aştept sus... Hai, mişcă-te!

Madec îşi ridică cu greutate capul şi scuipă nişte fire de iarbă. Nasul îi sângeră lovind pe neaşteptate pământul. Inima îi bătea ca un ciocan, dar percepea clar zgomotul crengilor pe care ofiţerul le îndepărta din calea sa. Îl auzea în ciuda răpăitului înspăimântător al mitralierelor.

Deschise gura privind spre omul drag care urca mereu, din ce în ce mai departe.

— Nici măcar nu mă doare! şopti el mirat.

Era ca şi cum ar fi primit un pumn în şale. O căldură scurtă, nimic altceva.

Într-adevăr, nu suferea. În schimb picioarele, toată partea inferioară a trupului nu-l mai ascultau. Şi mai era şi frigul acela care îl învăluia ca un val, anesteziindu-i carnea, înaintând spre piept.

— Le Garrec!

Fusese o vorbă rostită tremurat, care abia se auzi. Ţipătul nu trecu dincolo de dinţii încleştaţi.

„Nu mă vor prinde chiar aşa!”

Fu inundat de lumina unui proiector. Orbit, Madec se târî înapoi, în

coate.

„Sunt reperat!”

Gloanţele începură să sape copacul care nu-l adăpostea decât foarte puţin. Cu mare greutate Madec îşi ridică arma şi o propti pe genunchii săi insensibili, morţi. Nu mai auzea nimic, dar ochii săi încă vioi căutau cu turbare o ţintă.

Ştia că aşteptarea nu va fi lungă.

CAPITOLUL XVI

— I-am spus tatălui meu că eşti bolnavă şi mi-a dat voie să rămân noaptea asta la dumneata.

Mătuşa Adrienne dădu din cap nemulţumită.

— Annick, nu e bine să-ţi minţi părinţii Da' acum, pentru că tot eşti aici.

Aruncă o privire pe fereastră.

— Ei îşi fac pregătirile… Ce nebunie!

Annick o aprobă în tăcere.

— I-ai remarcat pe nemţii aceia înarmaţi? Marinari, jandarmi… ba şi civili… ăştia au figurile cele mai nesuferite.

— I-am văzut, şopti Annick.

Şedea cu mâinile aşezate pe tăblia ceruită a mesei..

— Am auzit că răscolesc prin toate casele. În curând vor fi şi aici.

— Pe-aici au şi trecut, fata mea… Numai că voi eraţi plecaţi, fiecare cu treburile lui.

— Au făcut percheziţie?

Mătuşa Adrienne mormăi nişte înjurături în care diavolul avea un rol foarte important.

— Un control rapid. Era cu ei un gradat care ne cunoaşte bine… Yves îi dă peşte, în schimbul tutunului. Subofiţerul ăla a aranjat lucrurile.

Urmă o nouă serie de înjurături, dar de data aceasta inteligibile.

— Dar or să mai vină ei!

Annick oftă. Bineînţeles, nemţii n-or să descopere: nimic, pentru că Leroy şi prietenul său au transportat bombele pe insulă de îndată ce le-au primit, iar în casa lui Kerdrel n-a mai rămas nici un indiciu.

— Annick.

Bătrâna stătea în faţa mesei, cu mâinile în şolduri.

— Ăştia-s chiar mai tâmpiţi decât nepotu-meu. Răscolesc prin casele oamenilor dar nu-i interesează plajele, stâncile.

Faţa tinerei fete se lumină. Trăsăturile-i erau însă obosite iar ochii speriaţi erau încercănaţi.

— Cu atât mai bine… Cu atât mai bine. Sunt moartă de spaimă când mă gândesc că în curând se vor duce iar pe insulă. Măcar de-ar fi pentru ultima oară…

Îşi ridică fruntea. Privirea drăgăstoasă a bătrânei se umplu de mânie.

— Nu-ţi fă iluzii, Annick Morvan. Ăştia doi vor continua până n-or mai avea încotro. Şi taţii lor erau ca ei… şi taică-tău aşijderea.. Mereu gata să lovească…

Privirea ei furioasă se îndreptă spre statuia sfintei Ana care

împodobea căminul.

— Aia de colo îi lăsă să-şi facă de cap.

Annick reuşi să schiţeze un zâmbet uşor. O invidia pe mătuşa Adrienne pentru curajul, dar şi pentru fatalismul ei.

— Mă duc să-ţi fac o cafea, continuă mătuşa, Mâine iar se va face ziuă... şi-apoi noi nu putem face altceva decât să ne rugăm sfintei Ana.

Îi trecu prin minte un gând.

— De fapt, pentru cine ai venit aici în seara asta?... Pentru Yves sau pentru Jean?

— Pentru amândoi, spuse ea în şoaptă.

Mătuşa Adrienne clătină din cap şi îşi întoarse repede privirile.

— Maică Precistă! Asta-i curată nenorocire! Uşa se deschise împiedicând-o să mai continue.

— Gata, plecăm! exclamă Kerdrel intrând cu paşi de cuceritor.

Îşi turnă un pahar de băutură fără să le dea vreo atenţie femeilor. Intră şi Leroy.

— Vezi cât îl interesează lumea? bodogăni bătrâna. Dar în vocea ei răzbea respectul ancestral pentru cei ce luptă.

Annick se ridică şi se apropie impulsivă de Leroy.

— Să nu te mai duci acolo, Jean... Nici dumneata, nici Yves. Asta să fie ultima noapte.

Leroy îşi plecă privirea. I se părea că pentru prima para vede această casă în care l-a primit Kerdrel... Că descoperă fiinţele acelea simple, deschise, fără ascunzişuri.

— Nu am căderea să hotărăsc, Annick... Toţi oamenii de prin partea locului duc războiul... aici sau foarte departe. Pericolele sunt aceleaşi pentru toţi, dar pentru dumneata e mai greu deoarece asişti la această luptă în loc să te gândeşti doar la ea... aşa cum fac atâtea alte femei.

— Grăbeşte-te, Jean! strigă Kerdrel.

Era foarte bine dispus, dar se vedea bine că e nervos. Noaptea asta o să vă aştept aici, spuse tânăra fata.

Cu paşi liniştiţi se îndreptă spre un fotoliu; se aşeză cu braţele încrucişate. Cei doi bărbaţi o priviră o clipă în tăcere. Ea rămase aşa, nemişcată chiar şi când ei ieşiră urmaţi de mătuşa Adrienne.

— Perchiziţia generală se soldează cu un eşec, conchise maiorul Becker.

Trase o duşcă de bere după care îşi contemplă îndelung paharul.

Căpitanul de vas Rassler fuma fără să scoată o vorbă, îşi strânsese pe cei mai apropiaţi colaboratori într-o încăpere de lângă biroul său, odinioară un budoar cochet.

Un căpitan de covertă bătea nervos cu călcâiul în podea.

— Noi n-ar trebui să ne ocupăm de poveştile astea care sunt de competenţa poliţiei. La Kernevel se află şi statul-major şi amiralitatea. De ce nu am încredinţa această afacere serviciilor specializate?

Şeful de stat-major avea o figură îngrijorată care lăsa să se vadă nemulţumirea unui ofiţer superior, obligat să se ocupe de chestiuni mult prea profane.

— Sunt de aceeaşi părere, dragul meu, dar serviciile... specializate, cum le numeşti dumneata, au destule alte griji. Nu uita că de câteva zile întreaga zonă de apărare e pusă sub supraveghere. Toate şoselele, toate itinerariile sunt blocate. Ceea ce reclamă multe mijloace şi mulţi oameni. N-o să cerem totuşi un supliment de efort de la Marine-Lorient... mai ales pentru o afacere care e situată aici.

Frazele aghiotantului amiralului fuseseră marcate de un vădit dezgust.

— Becker... prezintă te rog situaţia.

În câteva cuvinte şeful serviciului de informaţii expuse ciudata afacere cu matelotul Trehin.

— ... Iată deci un om pe care-l arestăm din rutină. Arestatul însă are o comportare ciudată şi se străduieşte să ascundă faptul că face parte din echipajul vasului *Andre-Jean.* Or, aproape imediat, aflăm, datorită lui Ernst, că individul figurează în registrul acestui vas fluvial.

Fără să-i pese de interesul pe care ceilalţi îl manifestau, Becker îşi mai turnă un păhărel de bere.

— Până aici nimic prea grav. Ne hotărâm totuşi să punem mâna pe oamenii de pe *Andre-Jean...* O afacere bineînţeles tot de rutină. Dar sperând că vom pune mâna pe organizaţia care îl folosea pe Le Guen, pentru început dau dispoziţii să fie observate de la distanţă mişcările suspecţilor. Ştiam exact unde se aflau, iar detaşamentele noastre s-au plasat pe ambele maluri ale râului la o distanţă suficientă ca să nu poată fi descoperite.

Ofiţerii ascultau pasionaţi vocea rece, impersonală.

— Cursa era deci întinsă. Dar în timpul nopţii echipajul părăseşte vasul după ce îl scufundă. Fuga lor a fost sprijinită de elemente teroriste şi o unitate de încercuire a suferit pierderi.

În camera plină de fum se auzeau vociferări. Cu un gest, Rassler restabili iar liniştea. Maiorul Becher îşi muşcă buza timp de câteva secunde.

— Hotărând această operaţiune am uitat un lucru. Fiul cel mare al lui Le Guen. Acum ştim că a dispărut din sat şi că el i-a avertizat pe ceilalţi doi. Inutil să mai adaug că această fugă generală nu poate fi decât consecinţa arestării lui Trehin. Faptele se leagă.

— Dar faceţi-l pe omul acela să vorbească! strigă căpitanul de covertă.

Ernst ridică din umeri şi interveni:

— Am încercat, dar după primele mărturisiri şi-a venit în fire şi ne-a fost imposibil să mai scoatem ceva de la el... Şi-atunci, chiar mai adineauri, i-am adus la cunoştinţă că Le Guen l-a lăsat să cadă în mâinile noastre şi a fugit în maquis împreună cu fiii săi.

Rassler asculta cu o cută de amărăciune în colţurile buzelor.

— Trehin a început să strige de bucurie, să ne insulte! Noi l-am lăsat să vorbească, i-am ascultat lăudăroşeniile... dacă n-o fi cumva vorba chiar de adevărul adevărat.

Tânărul ofiţer cerea din priviri aprobarea şefului său.

— Şi astfel am aflat că *Andre-Jean* a transportat la Kernevel un anume număr de lăzi metalice foarte grele.

— Poate marfă pentru bursa neagră? interveni un ofiţer.

Dar nimeni nu râse.

— Trehin a început să strige de bucurie, să ne insulte! E sigur că erau destinate să arunce în aer amiralitatea, preciza maiorul Becker.

Atmosfera părea încărcată de electricitate. Din prudenţă, majoritatea ofiţerilor tăceau.

— Şi marele amiral Rader soseşte peste câteva zile! tună şeful de stat-major.

Se produse un moment de tăcere. Pe faţa unora se putea citi îngrijorarea.

— Mie nu-mi vine să cred! replică locotenentul Ernst.

Îi privea pe ceilalţi cu o expresie de siguranţă. Dar nu era nici el sigur.

— Am căutat peste tot, am cercetat masivele, am răscolit grădinile. N-am găsit nimic. Nu, nu cred că s-a pus la cale un atac împotriva amiralităţii.

Şeful de stat-major se ridică atunci, încet.

— Şi ce crezi dumneata, locotenente Ernst? Locotenentul îl urmărea cu privirea pe maiorul Becker care se plimba furios prin încăpere.

— Mă întreb dacă nu cumva în cutiile acelea metalice se aflau bombele destinate scufundării submarinelor noastre.

Becker se întoarse agresiv.

— La Kernevel? Hai să fim serioşi! De ce şi-ar aduce inamicul explozibilul chiar aici? Nu uita că baza e de cealaltă parte a radei!

Uitând de prezenţa şefului său, maiorul Becker bătu cu pumnul în birou.

— Dacă submarinelor noastre li se întinde vreo cursă, asta nu se poate întâmplă decât la bază. Cum anume? Încă nu ştiu nimic, dar voi afla.

Ochii îi străluceau de şiretenie.

— Sunt vizate numai submarinele care pleacă la ora când se retrage mareea... Or, până vom afla de ce să nu le lăsăm să plece decât în perioada de flux.

Şeful statului-major aruncă o privire pe nota, de serviciu.

— Prietenii noştri japonezi ar urma să plece numaidecât. Voi da ordin să nu-i lase să pornească decât după ce începe fluxul.

Cu o mână ridică receptorul telefonului. În timp ce cu cealaltă îşi luă o ţigară din pachetul de pe masă.

— Becker. Ai avut o excelentă idee!

CAPITOLUL XVII

— O să crăpăm! gemu Kerdrel. Căpitanul de pescador depuse încărcătura magnetică pe o cornişă îngustă de stâncă. Tremura de frig.

— Mareea urcă al naibii de repede! constată Leroy. Dinţii îi clănţăneau din când în când.

Mareea începea să pună stăpânire pe insulă, perfidă şi neînduplecată. Aerul pe care apa îl alunga din mii de grote minuscule producea un concert de gâtuituri, de hohote. Gemete aproape omeneşti... plescăituri dezgustătoare. Printre stânci şi printre văgăuni clipocitul se amplifica.

— Jean, cam de câtă vreme suntem aici?

Leroy abia desluşea faţa interlocutorului său. Era încă foarte întuneric.

— De câteva ceasuri... Şi nu mai pune atâtea întrebări.

Se uită totuşi la cadranul ceasului său etanş.

— Cinci şi jumătate... Doamne Dumnezeule! Kerdrel trase o gură zdravănă de aer până în adâncul plămânilor şi expiră răguşit.

— Crezi că într-adevăr va ieşi în noaptea asta?

— După informaţiile reţelei de la bază, da. Dar ora nu o cunosc decât amiralul şi comandantul submarinului.

Vreme de câteva minute rămaseră tăcuţi, privind spre radă, pândind semnalul ce putea fi dat în orice clipă.

— Trebuie să ne căţărăm mai sus, spuse Kerdrel furios.

De data aceasta bomba fu ridicată de Leroy care o fixă între doi bolovani. Deasupra celor doi oameni nu era decât o stâncă ceva mai întinsă decât celelalte.

— Trebuie să luăm o hotărâre, Yves.

Insula dispărea pe nesimţite, înghiţită de valurile care urcau mereu. Unul lângă altul cei doi scafandri se agăţau acum de cei câţiva centimetri pătraţi de stâncă ce mai rămăseseră deasupra apei.

— Ascultă... În patruzeci de minute insula va fi complet inundată iar noi va trebui să plecăm de-aici. Dar tot peste patruzeci de minute se va lumina de ziuă. Va fi deci imposibil să mergem la tine fără să fim văzuţi de santinele.

Se cutremură de frig şi simţi că încep să-i înţepenească muşchii.

— De data asta am scrântit-o, bodogăni Kerdrel. Trebuia ca până la urmă să ne prindă aici fluxul.

Leroy stătea proptit de stâncă cu dinţii încleştaţi. Acum era convins că lucrurile nu se vor mai petrece ca de obicei. Arestarea lui Trehin, fuga lui Le Guen şi nemţii care căutau cu încăpăţânare o pistă, pe care poate o şi urmăreau...

Kerdrel îi trase un cot.

— La orizont începe să se lumineze. Într-un sfert de oră va trebui s-o ştergem urgent.

Atinse cu degetul încărcătura de exploziv aşezată între ei.

— Ce ghinion. Căci s-ar putea ca de îndată ce ajungem acasă, jap-ul să ne treacă pe sub nas.

Leroy respira nervos, chiar prea nervos.

— Da, sunt în stare să ridice ancora în zori. La ora fluxului el se va putea scufunda de îndată ce a trecut de şenal.

Un val mătură ceea ce mai rămăsese din insulă. Tuşind Kerdrel scuipă apa care-i intrase în gură.

— Situaţia începe să devină de nesuportat. Ei, ce facem? Privirea lui Leroy se lumină.

— Încă puţină răbdare... De altminteri chiar dacă am încerca să traversăm plaja pe lumină ar fi un risc inutil. Aşteptăm până ce insula va fi complet acoperită şi vom încerca să ajungem în port înotând pe sub apă. Avem destul oxigen ca s-o scoatem la capăt.

Îi strânse puternic de braţ.

— Ne vom căţăra pe vasul tău, folosindu-ne de lanţ şi la noapte... Kerdrel ridică din umeri.

— Uiţi însă că eu trebuie să ridic ancora de dimineaţă... şi că, pentru a uşura controalele, am dat ordin băieţilor mei să tragă vasul la chei. Acum e sub ochii celor de la paza maritimă.

Leroy rămase o clipă pe gânduri. Când privirile li se încrucişară din nou, descoperiră amândoi că se gândesc la acelaşi lucru. Kerdrel îşi şterse cu dosul palmei faţa stropită cu spumă.

— E imposibil să urcăm pe bord, Jean. Aşa că dacă ţinem la pielea noastră trebuie s-o ştergem.

O culoare alburie abia perceptibilă punea stăpânire pe orizont.

— În curând se face ziuă.. Şi când te gândeşti că din pricina câtorva minute jap-ul ar putea să ne scape!

Cu un bubuit înfundat, un val îi acoperi în întregime, vreme de câteva secunde. Cei doi oameni se agăţară cu toate puterile de alge.

— Ar mai fi o soluţie, spuse Leroy cu o voce ciudată.

Puse mâna pe bombă. Faţa-i era lividă.

— Ascultă-mă bine. O să-mi dai o mână de ajutor ca să punem bomba la marginea şenalului. După aceea ne întoarcem aici...

Ochii îi străluceau ca de febră.

— ... Şi tu pleci. Eu voi aştepta cât va fi cu putinţă şi dacă apare jap-ul o să-i lipesc singur bomba... Taci!

Kerdrel închise gura. Avea o privire duşmănoasă.

— ... în timpul ăsta nu te duci acasă. Te schimbi în mare viteză, îţi strângi echipajul şi te duci fuga pe vas.

— Oamenii dorm chiar pe vas, remarcă Kerdrel cu o voce lipsită de

nuanţe.

— Cu atât mai bine. Asta înseamnă că la o jumătate de oră după ce ai părăsit insula ai putea să şi ridici ancora… O iei pe lângă stânci, având grijă să laşi să se târască la bord şi la tribord nişte parâme. Eu voi sta aici şi mă voi agăţa de ele. Iar tu mă tragi pe bord.

Respirau amândoi gâfâind.

— E singurul mijloc de a ne îndeplini misiunea şi de a ieşi din încurcătură, conchise Leroy. Recunoaşte şi tu că ar fi o tâmpenie să ratăm misiunea pentru o afacere de câteva minute, Kerdrel înjură printre dinţi dar se opri pentru că un val de spumă îl lovi drept în faţă.

— Nu ştiu care din noi doi e mai ţicnit dar cred că planul ăsta are să reuşească.

Gura i se strâmbă într-un rânjet.

— Şi de altminteri nici n-ar fi altă soluţie, nu-i aşa?

Leroy îl aprobă.

— Vino acum să aşezăm bomba pe marginea şenalului. De fapt asta e treaba cea mai grea. După aceea mă descurc eu.

Foarte stângaci, din cauza degetelor înţepenite de frig, Kerdrel îşi potrivi masca.

— Timp de treizeci de minute o să trăiesc în iad, bodogăni el.

Nu reuşea să-şi ascundă tremurul din voce.

— Scapi tu şi din iad, răspunse Leroy zâmbind.

Dar zâmbetul nu era decât o faţadă. În spatele ei se ascundea frica, frica adevărată, pe care o cunoştea prea bine pentru că îl încerca în fiecare zi.

Kerdrel urcă scara verticală şi intră în postul de pilotaj. Sub picioarele sale motorul duduia, cu rateuri asurzitoare.

— Era cât p-aci să nu putem porni! se adresă el arţăgos matelotului care aştepta lângă cârmă.

— Aşa-s maşinăriile astea, au toane, răspunse omul imperturbabil.

Îi aruncă o privire patronului:

— Te-ai îmbrăcat de parcă ai merge la pol. Ai ajuns şi tu un friguros!

Yves Kerdrel îl dădu la o parte cu un ghiont amicii:

— Vârsta…

Inspecta totul cu atenţie şi asculta ritmul motorului care acum mergea impecabil Mica navă vibra de pulsaţiile lui regulate.

— Dezleg parâma?

Încotoşmănat în canadiana lui groasă Kerdrel nu răspunse. Privea încremenit la lumina roşiatică ce se vedea în fundul radei.

— Nu chiar acum.

Celălalt se-ntoarse surprins de atitudinea căpitanului.

— Ia te uită, e incendiu la Friţi. Cu atât mai bine pentru englezi, o

să aibă mai puţin de furcă.

Şi cu vocea mai coborâtă:

— Spune drept, mergem într-adevăr la pescuit?

Pe faţa lui Kerdrel se schiţă un zâmbet.

— De asta poţi să fii sigur… Ba chiar o să prindem un peşte mare.

— Şi pentru peştele ăla ai pregătit două cabluri? Matelotul îşi încheie impermeabilul fluierând.

— Exact.

Matelotul dădu din cap înţelegător, începu să fluiere din nou.

— Acum pregăteşte-te să dezlegi parâma, ordonă Kerdrel.

Cu mâinile crispate pe roata cârmei, distingea acum, în lumina dimineţii, dragoarele. Iar în urma micilor vase se zărea o formă imprecisă şi îngustă cu un turn ce iese din apă.

„Iată-l” îşi spuse Kerdrel, dar nu se gândea decât la Leroy care stătea agăţat de un vârf de stâncă, la Leroy care sfârşit de oboseală, îngheţat şi singur, se pregătea pentru atacul final.

— Fii gata să dezlegi parâma.

În faţă matelotul aştepta ordinul. Se uita şi el la submarinul care se apropia, conturându-se vag în lumina palidă a zorilor.

Degetele lui Kerdrel strângeau cu putere roata de lemn lustruit şi alamă. Căpitanul nu mai simţea frigul. Dimpotrivă, pe fruntea lui apăruseră câteva broboane de sudoare.

„Dau puţin înapoi… şi până fac manevra, submarinul va ajunge în şenal. Voi putea ajunge în dreptul insulei la zece minute în urma lui.”

Vorbea singur ca să scape de spaima care îl gâtuia.

— Poţi să-i dai drumul! strigă el matelotului.

Îndată îl cuprinse un simţământ de uşurare. *Notre-Dame-de-la-Mer* era un vas bun care dădea ascultare şi celor mai mărunte comenzi ale căpitanului. În câteva minute va ajunge la Leroy… În zece minute, cel mult… dacă, desigur, atacul împotriva submersibilului se va desfăşura fără dificultăţi.

— Va reuşi! exclamă Kerdrel.

Luă cornetul acustic ca să-l cheme pe mecanic. Dar buzele-i rămăseseră lipite. Pe chei matelotul îi făcea semne cu mâna stângă. Cu mâna cealaltă ţinea parâma care era încă legată de inelul ruginit.

Kerdrel deschise uşa cabinei de comandă cu un gest brusc. Un fior îi trecu prin corp când văzu că se apropie doi soldaţi de la paza de coastă, cu arma în bandulieră. Unul dintre ei îi făcu semn blajin cu mâna.

— Ce s-a întâmplat? urlă Kerdrel.

În spatele lui, turnul submarinului se vedea acum clar, cam la o milă.

— E interzis să plecaţi, strigă soldatul de la paza maritimă.

Kerdrel simţi ca i se taie picioarele. Se propti de cabină şi îşi scoase

maşinal ţigările. Acum trebuie să fie calm. Avea toate actele în regulă şi o ieşire necugetată i-ar fi putut întărâta pe cei doi soldaţi de pază.

— Dar de ce? Doar am autorizaţie!... Vreţi s-o vedeţi?

Soldatul zâmbi, puţin cam stânjenit, pentru că îi cunoştea pe toţi pescarii.

— Ştim... Dar e interzis să plecaţi. Se uită la ceas cu un aer important.

— ... Numai peste o jumătate de oră!

Kerdrel trase o gură de fum şi îşi impuse să rămână cu mâinile în buzunare.

— Dar ce, s-a-ntâmplat ceva? Că de obicei mi se dă voie să plec la ora cinci şi acum e aproape şase.

Soldatul zâmbea mereu şi ridica din umeri... Arătă cu degetul spre Postul de Comandă al amiralităţii.

— Nu ştiu, e ordin.

Apoi începu să râdă arătând submarinul cu ţeava puştii.

— Poate din cauza ăluia.

Kerdrel îşi scuipă ţigara. Muşchii erau atât de încordaţi încât îl dureau.

— Nu veniţi să luaţi un păhărel?

Matelotul aştepta cu mâna pe parâmă. Se uita când la Kerdrel când la cei doi nemţi.

— Pahar? N-am înţeles.

— Asta înseamnă *schnaps,* javro! mârâi matelotul.

Pusese acum piciorul pe parâmă şi îşi scoase impermeabilul ca să fie mai liber în mişcări. Privirea lui îl făcu pe Kerdrel să prindă curaj.

Soldaţii vorbeau între ei aruncând priviri bănuitoare spre amiralitate.

— Lois!

Kerdrel înainta de-a lungul punţii.

— ... ascultă bine la mine...

Îi vorbi de astă dată în bretonă:

— Un scafandru de luptă se află acum în şenal într-o situaţie foarte grea. Omul ăsta nu poate ajunge la ţărm pe lumina zilei şi aşteaptă vasul nostru. Este exclus să stea o jumătate de oră sub apă pentru că n-are oxigen decât pentru un sfert de ceas. Aşa că trebuie să plecăm, dacă e nevoie chiar cu forţa.

— Noi n-avem voie să bem în timpul serviciului, îl asigură unul din soldaţi şi clătină din cap ca să-şi exprime regretul.

Kerdrel cotrobăi cu degetele în pachetul de ţigări. Oftă din adâncul pieptului. Dragoarele intraseră în şenal iar submarinul se ţinea în urma lor. Pe jumătate scufundat, nu i se vedea decât turnul şi câţiva metri din suprastructură.

— Domnule căpitan.

La chemarea matelotului Kerdrel tresări. Lois vorbea în bretonă răsucindu-şi o ţigară…

Kerdrel gâfâia încet.

— Atrage-i pe punte, povesteşte-le ceva. De registrul de bord. Şi în cabină le dăm la cap.

„E nebun! îşi spuse căpitanul… E complet nebun!”

Se opuse instinctiv acestei acţiuni demenţiale, la doi paşi de amiralitate şi totuşi, auzind vocea calmă a lui Lois, ceva, în adâncul lui, începu să vibreze. Trebuia să plece imediat! O aşteptare de o jumătate de oră însemna moartea lui Leroy. Prietenul său curajos n-ar fi reuşit în nici un chip să ajungă la ţărm.

Matelotul continuă să vorbească.

— … Nimeni n-o să bage de seamă, Kerdrel. Vezi şi tu, nu suntem decât noi şi ei. Toată lumea doarme şi nici nu s-a făcut încă lumină de-a binelea. Nu riscăm nimic.

„N-am dreptul să-l las.”

Îşi drese vocea şi-i făcu matelotului un semn complice.

— Ia ascultaţi. N-aţi vrea să veniţi o clipă pe bord… pentru registrul echipajului…

I se părea că vorbeşte altcineva, nu el.

La o jumătate de milă, submarinul intra în şenal.

CAPITOLUL XVIII

— Domnule maior! Locotenentul Ernst intră val-vârtej în biroul ofiţerului de serviciu. Îmbrăcat sumar, maiorul se uita pe fereastră la submarinul japonez care intra în şenal. Alături de el alţi doi ofiţeri urmăreau spectacolul.

Beker îi aruncă o privire mirată. Era pentru prima oară ca un locotenent îşi îngăduia să-l apuce de braţ.

— Eşti bolnav, Ernst?

Tânărul ofiţer respiră profund şi îngăimă:

— Vedeţi domnule maior... Japonezul face o haltă înainte de a intra în şenal. Apoi porneşte cu viteză redusă... Ca ale noastre!

Vocea îi tremura de o emoţie pe care nu reuşea s-o stăpânească.

— Sunt lucruri cărora noi nu le mai acordăm atenţie deoarece ele constituie o manevră obişnuită... Ne-am obişnuit cu ele şi nu mai remarcăm nimic deosebit. Poftim. Porneşte.... Dar în clipa astă un scafandru temerar ar putea să îl atace fără nici o piedică. Domnule maior, bombele nu sunt puse la bază... ci acolo... *Acolo!*

Maiorul îşi privea aghiotantul cu neîncredere şi cam nemulţumit. Apoi se uită iar pe fereastră.

— Să lăsăm poveştile astea.

Râse răutăcios.

— De altfel e ora fluxului. Şi ştii bine că n-au fost sabotate decât submarinele care plecau la reflux.

Ernst dădu din cap. Respira greu.

— În general, da. Acum însă poate că au hotărât să scufunde japonezul. Cine ne garantează că incendiul care-a izbucnit mai adineauri... tocmai în clipa ieşirii submarinului... n-a fost un semnal? Şi în acest caz, admiţând că într-adevăr, la Kernevel au fost aduse bombe, atacul ar putea fi declanşat chiar de aici, de pe coastă, foarte aproape de aici.

Ofiţerii se priviră încremeniţi.

— Dar luaţi măsuri, domnule maior!

— Da şi-a redus viteza... Porneşte încet... Va trece pe lângă insulă... foarte aproape... foarte aproape... *Sacrament!*

Îşi îmbrăcă tunica în mare grabă.

— Wendt! Pune toate posturile în stare de alarmă, chiar şi pe cele de la Port-Louis şi Larmor... Trimite toţi oamenii disponibili să cerceteze coasta... Să iasă şi vedetele, Ernst! Du-te şi raportează şefului de stat-major!

În birou parcă se stârnise o vijelie. Se trânteau uşile. Se auzeau chemări...

Becker căuta telefonul cu o mână febrilă.

— Trebuie să rechem japonezul. Să i se controleze urgent carcasa! Alo! Alo! Dă-mi centrul de radio... Prioritate absolută... Din ordinul amiralului... Nu e liberă? Dar întrerupe!... Întrerupe!

Un ofiţer cărunt, care până atunci nu scosese o vorbă, îşi aprinse o ţigară.

— Dacă submarinul nu e avertizat imediat, sa isprăvit cu el. A primit ordin să se cufunde de îndată ce iese din şenal şi va putea face acest lucru foarte uşor deoarece e flux..

Dădu din umeri dezamăgit.

— Din nefericire, de îndată ce s-a scufundat, nu va mai putea primi apelurile noastre radiofonice.

Ofiţerul cărunt închise fereastra. Detesta ploaia.

— În sfârşit! exclamă Jean Leroy. Degetele sale aproape insensibile se descleştară de pe smocul de iarbă de mare. Cu mişcări nesigure îşi potrivi masca, verifică aparatul de scafandru.

Submarinul se apropia cu viteză redusă. Aproape complet sub apă, submersibilul se angaja cu prudenţă în şenal.

„Încă zece minute şi am terminat cu el” îşi spuse Leroy îl cuprinse o agitaţie ciudată, oarecum amară. Pentru prima oară avea să lupte singur... cu şubreda speranţă că poate va fi pescuit.

Lumina devenea din ce în ce mai intensă. Se vedea totul clar. Stâncile, plaja, forturile... şi toate aceste case în care lumea mai dormea încă.

„Hai repede, Kerdrel!”

Şopti aceste cuvinte cu înfrigurare. În timpul misiunii avea să-şi epuizeze toată, sau aproape toată rezerva de oxigen. Nici vorbă să aştepte vasul stând sub apă.

„Voi înota la suprafaţă... În vârtejul de apă din urma submarinului n-o să mi se vadă capul, apa e acoperită de spumă, Da, voi putea rezista o bucată de vreme.”

Leroy se pregătea să plonjeze. Dragorul tocmai trecea prin dreptul insulei.

„Acum e momentul!”

Evita cu încăpăţânare să privească spre coastă, la casa lui Kerdrel, unde Annick veghea împreună cu mătuşa Adrienne. La ce bun să se gândească la reîntoarcere? Deocamdată se simţea detaşat de toate; nu mai simţea decât frica.

Clopotele din Larmor vesteau cu dangătul lor grav slujba de dimineaţă.

Aproape nemişcat, Leroy se lăsă să alunece pe fundul îngustei falii stâncoase. Uită de Annick şi de Kerdrel. Frica îi tăia parcă respiraţia şi nu se mai gândea decât la bomba pe care avea s-o pună, singur!

Soldaţii de la paza coastei bocăneau pe punte cu cişmele lor grele. Pe chei, Lois strânse mai bine parâma apoi urcă pe bord.

— Dacă aţi vrea să coborâţi în cabină, spuse Kerdrel aţi putea cerceta documentele mai în linişte.

Lois trecu printre ei şi scoase o sticlă cu rachiu dintr-o ladă care se afla în cabină. Se întoarse şi ajungând la scară la făcu nemţilor cu ochiul. La această amabilitate soldaţii răspunseră cu un zâmbet.

— După dumneavoastră, domnilor.

Soldaţii începură să râdă spre a dovedi că nu se lasă păcăliţi.

— Coniac? Aha! Franţuzesc! Franţuzesc!

De frică pe Kerdrel îl treceau toate sudorile.

Dacă cineva a văzut că nemţii s-au urcat pe bord s-a isprăvit eu căpitanul şi cu echipajul.

„Lois o să-i omoare” gândi în clipa aceea Kerdrel, ăi i se făcu greaţă. Era îngrozitor să-i omori aşa... dar n-avea ce face, Soldaţii trebuiau neutralizaţi pentru ca Notre-Dame-de-la-Mer să nu ajungă prea târziu. Va fi tocmai la timp, îşi spuse Kerdrel a cărei faţă era lac de sudoare.

Un fluierat puternic îl făcu să se tragă înapoi tocmai în clipa în care se pregătea să intre în cabină, în urma soldaţilor.

— *Was ist das?*[5] mormăi un neamţ.

Un nou fluierat... zgomot de uşi deschise în grabă. Un gradat urlă nişte ordine de părea că înjură. Oamenii se strângeau în pas alergător.

— Moment, domnule... Poate că îndată... Neliniştiţi, dar amabili, soldaţii ieşiră în fugă din cabină şi îşi reluară postul pe cheiul umed. Acum nemţii răsăreau de peste tot, unii dintre ei cu ţinuta destul de sumară, dar toţi cu arma în mână.

Înlemnit, Kerdrel simţea în ceafă respiraţia lui Lois.

— Ce s-o fi întâmplat, căpitane?

Kerdrel nici măcar nu se întoarse.

— Habar n-am. Parcă ar căuta pe cineva.

— Şi ce facem?

Kerdrel traversă puntea. Fiecare pas era pentru el un chin.

— Ce-ai vrea să facem? Cu zece minute mai devreme treaba ar fi mers... Ei, drăcie! Ia uite cine vine!

Matelotul fluieră încet. Un subofiţer venea spre debarcader în pas alergător. Marinarii care veneau în urma lui se dispersară luând-o fiecare în altă direcţie.

Apropiindu-se la doi paşi de vas, subofiţerul latră nişte ordine către cei doi de la paza coastei. Din clădirea în care se afla Kriegsmarine se auzea un tumult crescând, punctat de apeluri, de ţârâitul strident al soneriilor.

---

[5] Ce-i asta.

— Putem pleca, da sau ba? urlă Lois.

Ochii îi străluceau de o ură sălbatică, primitivă. Gradatul nu apucase încă să-şi încheie tunica. Îşi ridică privirea spre pescarii aplecaţi peste bord.

— Îndată. Dar acum trebuie să aşteptaţi. Mormăi câteva înjurături. Soldaţii de la paza coastei, cam jenaţi, luară şi ei armele în mâini.

— Şi va trebui să aşteptăm mult? întrebă Kerdrel.

Subofiţerul făcu un gest prin care părea că se adresează întregului univers:

— Nu ştiu... Trebuie să punem mâna pe nişte terorişti. Poate o oră... două... poate trei.

Lois îl apucă pe Kerdrel de braţ.

— Ce facem, dăm lovitura? Dezleg parâma? Cu ochii împăienjeniţi Kerdrel abia îi distingea pe nemţii care din minut în minut deveneau tot mai numeroşi.

— Cu mitralierele din port nu vom face nici două sute de metri, dragul meu Lois. Să mai aşteptăm... Poate că el vă rezista totuşi...

Se îndreptă spre partea din urmă a vasului ca să-şi ascundă sentimentele. Dar nu... Jean Leroy nu va rezista. Prea multe ore petrecute în apa îngheţată... Butelia de oxigen pe sfârşite... şi teribilul curent al mareii care se retrage.

— Eu aş fi rezistat... Eu ar fi trebuit să rămân. Dar ştia că nici asta nu era adevărat.

Era să se înşele asupra locului, reperă bomba tocmai când credea că mai are de făcut încă vreo douăzeci de metri. Mişcările-i erau neîndemânatice.

„Am obosit”, constată Leroy.

Înota cu ochii lipiţi de zidul lichid, de un verde aproape negru. Deasupra lui, la suprafaţă, se întindea o zare de lumină palidă, verde-albăstruie.

Înota numai cu picioarele. Bomba pe care o ţinea în braţe îi strivea pieptul.

„Douăzeci... douăzeci şi cinci... treizeci...”

Număra instinctiv, devenise maşină şi făcea corp comun cu bomba. Alungase orice sentiment... mintea-i era golită de tot ce nu avea legătură cu atacul. Chiar şi frica se ascunsese pe undeva, aşteptând sfârşitul luptei ca să-şi ceară drepturile.

„Patruzeci... patruzeci şi cinci,..”

Picioarele i se îngreunau, îl dureau. Fără să-şi dea seama de efortul pe care-l face, Leroy înota întruna, păstrând un ritm susţinut, maşinal.

„Cincizeci şi cinci... şaizeci..”

Submarinul se mişca mai încet decât cele germane. Leroy se opri, luă o poziţie verticală, plutind la doi metri deasupra fundului mării.

Sălta pe loc bătând apa cu picioarele, luptându-se cu greutatea bombei care-l trăgea în jos. Se afla în mijlocul senatului.

„Dragorul a trecut… Jap-ul trebuie să sosească în câteva secunde”.

Un banc de peşti trecu pe lângă el atingându-l cu mii de săgeţi fugare.

„Cred că nu mai am prea mult oxigen” calculă el cu o judecată rece, metodică.

Aspira mai încet, dozându-şi riguros respiraţia. Un zargan care vâna de unul singur îi atinse viziera apoi reveni să vadă ce animal ciudat dansează pe fundul mării… saltă în groapa aceea adâncă de bolovani şi stânci, unde lumina zilei nu pătrunde niciodată.

Submarinul se ivi pe neaşteptate. Etrava se îndrepta ca o secure spre Leroy.

Iluzie optică deoarece ea despica apa la douăzeci de metri pe deasupra lui. Enorma cocă, rotunjită, părea că umple întregul şenal.

„Ce masă imensă.” aprecie Leroy. Acum inginerul era aici singur fiinţă vie.

Bătând din picioare urcă uşor spre colosul de oţel ce abia se distingea din cauza valurilor.

Vârtejul apei îl atrăgea din ce în ce aşa cum se şi aştepta. Se izbi uşor cu capul de tabla de oţel.

Ţinea bomba cu o singură mână iar cu cealaltă se agăţă de un lonjeron. Viteza submarinului îl împinse spre tabla de oţel care i se păru lipicioasă. Apa îi presa pieptul, umerii.

Acum însă toate astea nu-l mai impresionau. Operaţiunea devenise o muncă de rutină, un complex de mişcări, de reflexe.

Leroy se crispa… Eroare! Înainte da, pentru că erau doi… Dar acum…

Cu un formidabil efort încercă din nou sa pună bomba în contact cu carcasa. Îşi dădu seama îndată că nu va reuşi. Când acţiona împreună cu Kerdrel bomba era mânuită fără nici o dificultate deoarece mânerele ei erau ţinute de mâini solide. Şi în ciuda curentului încărcătura nu se răsucea lipindu-se docilă de locul dorit.

De data aceasta însă numai o singură mână manevra bomba… pe care curentul o răsturnă înainte de a lua contact cu carcasa, răsucind încheietura mâinii neputincioase.

„Şi viteza creşte”, constată el.

Îngheţă de spaimă.

Stând lipit de submersibil simţi curentul devenind mai puternic, mai greu, mai apăsător. Un uruit de motor, care nu venea de nicăieri anume, îi ajunse la urechi.

„Repede… Se lasă la fund.”

Lonjeronul îi rănea braţele şi şoldurile.

„Dacă nu încerc cu amândouă mâinile n-o să reuşesc”.

În aceeaşi clipă se şi hotărî cum să procedeze: va da drumul lonjeronului, se va lăsa târât de curent de-a lungul submarinului şi cu amândouă mâinile va plasa bomba din mers, unde se va nimeri.

Aparatul de scafandru gâlgâi uşor. Iar îl cuprinse spaima. Aproape că nu mai avea oxigen şi această apăsare care creştea... Submarinul cobora mereu.

Leroy încetă să mai gândească... Îl cuprinse furia văzând cum ţinta coboară spre adâncurile ocrotitoare. Sub el nu se mai vedea nici o stâncă, nici urmă de alge.

Sughiţă şi înghiţi o gură din puţinul oxigen ce-i mai rămăsese. Luă mâna de pe lonjeron şi apucă şi celălalt mâner al bombei. Curentul apei îl mătură îndată împreună cu bomba. Se frecă de carcasă fără să simtă nimic. Fu izbit de o piesă de oţel... Nu mai vedea prea bine. Ridică totuşi bombă care se lipi de oţel cu un zgomot uşor. Cramponându-se cu amândouă mâinile Leroy făcea corp comun cu submarinul şi... cu bomba.

Căută pipăind mecanismul de dare a focului şi trase de manetă. Auzea acum în cap un fel de strigăt. Ciudat!

„Am uitat să o reglez, gândi el. Jap-ul va exploda peste o oră... S-a zis... S-a zis cu jap-ul."

Îşi aminti vag de unele lucruri.

„Să mă las repede la fund... Elicele..."

Dădu drumul bombei luptând din greu ca să scape de curentul ce-l trăgea într-una spre nava condamnată. Îi ajunse la urechi un zgomot puternic care puţin câte puţin se transforma într-un fantastic vuiet de apă învârtejită.

„Trebuie. Trebuie să mă las la fund. Elicele sunt aproape..."

Vârtejul elicelor se apropia cu un tunet înspăimântător. Leroy se zbătea, scufundându-se cu mişcări lente, neîndemânatice.

„Mă sufoc".

Din tubul de cauciuc nu mai ieşea nimic. Cu un horcăit, Leroy mişcă din picioare convulsiv şi îşi smulse aparatul cu amândouă mâinile.

Un bubuit de tunet fără sfârşit.

— Lois, ia cârma, ordonă Kerdrel.

Căpitanul de pescador îşi ridică gluga impermeabilului. Faţa abia i se mai zărea. Aşteptă apoi tăcut până când matelotul trecu la cârmă. Ieşi din cabină. O rafală de vânt îl împroşcă de sus până jos cu mii de stropi dar el nici nu-i luă în seamă.

Notre-Dame-de-la-Mer, vibra, despicând cu etrava o hulă scurtă, păcătoasă. La babord, insula Groix abia se mai zărea de după o perdea groasă de ceaţă.

Kerdrel se trase în spatele cabinei, la adăpost de vânt. Vasul lăsa în urma lui, pe apa mohorâtă, o dâră înspumată, în faţă burniţă. În spate

ploaie. Norii au învăluit coasta, rada, confruntându-se încet-încet cu cenuşiul mării. Kerdrel vedea numai marea. Nu mai putea privi decât la apa aceea din care nu se ivise nimic şi care nu va mai fi niciodată aceeaşi ca cea de odinioară; iar el avea să caute mereu printre valurile ei pe omul care, poate, îl aşteptase o bună bucată de vreme.

Se lăsă pătruns de freamătul motorului. Cu multă sârguinţă începu să-şi umple o pipă. Pentru el nimic nu mai avea importanţă.

Doar bombele care îl aşteptau ascunse în grota de pe insulă.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....12
CAPITOLUL III.....22
CAPITOLUL IV.....28
CAPITOLUL V.....37
CAPITOLUL VI.....45
CAPITOLUL VII.....56
CAPITOLUL VIII.....65
CAPITOLUL IX.....76
CAPITOLUL X.....84
CAPITOLUL XI.....89
CAPITOLUL XII.....95
CAPITOLUL XIII.....104
CAPITOLUL XIV.....114
CAPITOLUL XV.....121
CAPITOLUL XVI.....130
CAPITOLUL XVII.....135
CAPITOLUL XVIII.....142
CUPRINS.....150